

VERÓK TÜNDE

TE DÖNTESZ!

I.

*Lépésről, lépésre,
egyre közelebb Istenhez*

Elérhetőség: veroktunde@gmail.com

TARTALOMJEGYZÉK

Expozé.....	4
Te döntesz!	6
Miért nem történik semmi?	10
Nincs idő	15
Kísértések	19
A csata	36
Itt az alkalom!.....	39
A szellemi csatorna	43
Negatív gondolatok	47
Te mit választasz?	52
Az ima hatalma.....	56
Ajándék	60
A hétköznapi Ura.....	65
Ébredj fel!.....	69
A hitetlenség.....	75
Átmenet	80
Az újjászületés.....	85
A gondoskodó Isten.....	95
Kik vagyunk mi?	100
Miért kell imádkoznunk?	118
Új teremtés	122
Az otthonunk	126
Az igazságos Isten	132
A lelki békesség	139
Az engedelmesség	144

Állj ellen!.....	148
„Az Úr csodásan működik...”	152
Az irgalmas szamaritánus.....	158
Boldogság.....	165
Keskeny út.....	170
Az akarat	177
Angyali sereg.....	182
A legnagyobb parancsolat	187
Adok - kapok	191
Ima.....	197

Expozé

Sokunkban felmerül a kérdés; kik vagyunk, honnan jöttünk, hová tartunk, van-e értelme az életünknek? Van-e boldogság, elégedettség és hosszú távú öröm? Mit kell tennünk ahhoz, hogy mindezeket elérjük?

Sok-sok kérdés, amelyekre életünk során vagy kapunk válaszokat, vagy nem. Rajtunk múlik, hogy elfogadjuk-e a kudarcokat, vagy tovább kutatunk, keresünk, míg végre rátalálunk a megoldásra. Emberek milliói élnek lelki problémákkal, kilátástalannak tűnő helyzetekben, végső kétségbeesésben.

Van-e megoldás, és ha van, akkor mi az?

Ezek a kérdések éveken keresztül foglalkoztatják az emberek többségét. Hosszú-hosszú elvesztegetett idő, és sok keserves kudarc során jutunk el a végső megoldásra.

Helyesebben, a **„Megoldás” fog ránk találni!**

Tele vagyunk miértekkel, rengeteg kérdéssel és egy idő után, már kapjuk a válaszokat, amelyek végleg kielégítik a kíváncsiságunkat.

Rá kell jönnünk, hogy Isten nélkül képtelenek vagyunk tartós öröme, boldogságra és elégedettségre! Nélküle kiegyensúlyozatlan, labilis emberek vagyunk. Sajnos a legtöbb család életéből ma is hiányzik Isten, ezért újra meg kell tanulni Őt megismerni, elfogadni és szeretni!

El kell tudnunk fogadni azt is, hogy hármass felépítésű emberek vagyunk! Nemcsak testünk és lelkünk van, hanem szellemünk is! Van szellemi életünk, akárhogyan is gondolkodunk e felől, csak nem mindegy, hogy ezt a szellemi életünket ki uralja?

Ekkor ismét felmerülhet a kérdés, hogy van-e Isten, és ha van, akkor hol? Hogyan lehet ezt bizonyítani?

Hányan, de hányan keresik az Urat, de mégsem találják meg! Mi lehet ennek az oka?

Ezekben a tanításokban egy csodálatos új világ nyílik meg mindenki előtt lépcsőről-lépésre haladva. Azonban azt is el kell árulnom, hogy ez az Út nem könnyű, de megéri végigmenni rajta, mert olyan tapasztalatokban lesz részünk, amelyeket eddig el sem tudtunk képzelni!

Az írásokon keresztül az Úr fokozatosan mutatja meg nekünk, hogy mit kell tenni ahhoz, hogy eljussunk a megtisztulásra, az isten-fiúságra vagy -lányságra, mely által közvetlen kapcsolatba kerülhetünk Vele.

A tét nagy! Egyedül tőlünk függ, hogy az életünk ezután milyen irányban halad! Ezek után már nem úgy élünk, hogy majd lesz valahogy, hanem tudatosan választott Úton fogunk haladni.

Nem leszünk kiszolgáltatva mindenféle hatásoknak, legyen az akár pozitív, akár negatív!

Tudni fogjuk, hogy mi miért történik velünk, illetve másokkal. Nemcsak az életünk változik meg, hanem a felfogásunk is. Sok mindent megértünk, amit eddig nem értettünk meg.

Nagyon fontos: **mindez csak akkor működik, ha teljes szívvel és teljes lélekkel akarjuk tudni az igazságot!** Ne az értelmünkkel igyekezzünk megismerni Isten útját, hanem tárjuk ki a szívünket, és legyünk nyitottak az örömhírré, hogy Isten él, és itt van közöttünk! Arra vár, hogy teljes szívvel és teljes lélekkel akarjuk Őt megismerni!

Az Út Jézus Krisztus, és rajta keresztül ismerhetjük meg az Atyát!

Te döntesz!

Egy nap több ismerősöm mondta el nekem a bánatát, problémáját. Másra nem voltam képes, mint hogy meghallgassam őket.

Nagyon elszomorított a tehetetlenség érzése, hogy nincs segítség a problémájukra.

Ezen a napon, valahogy másképp fogalmazódott meg bennem minden, és kimondtam egy „varázsszót”:

„Uram segíts”! Rövid időn belül „belső kényszert” éreztem, hogy fellapozzam a Bibliát, amelyben a következő íge volt olvasható:

„Tudom Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit.” /Jer. 10,23/

Azonnal megvilágosodott bennem sok minden! Éreztem, hogy le kell írnom azokat a gondolatokat, amelyek megfogalmazódtak a fejemben.

Elővettem a füzetet és a tollat, majd írni kezdtem az alábbiakat:

Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy mi irányítjuk az életünket! Előbb-utóbb azonban rá fogunk jönni, hogy nálunk sokkal nagyobb hatalmak irányítják azt.

Tudatában kell lennünk annak a ténynek, hogy soha nem voltunk a magunk urai, ahogy eddig hittük. Azt viszont mi dönthetjük el, melyik „oldalon” állunk.

Az úgynevezett „sorsunk”, bármennyire „fáj” is, nem a mi kezünkben van! Tehát, el kell döntenünk: Istent vagy a Sátánt választjuk!

Ha nem hiszünk Istenben, vagy a hit kérdését elbagatellizáljuk, akkor automatikusan a gonosz erők „játékszerévé” válunk. Közömbösek nem maradhatunk!

Ha nem fogadjuk el Isten hívását, akkor egyértelmű, hogy a Sátán útján járunk. Függetlenül attól, hogy minderről tudunk-e, vagy sem!

A tudatlanság nem mentség! Ha Isten nélkül élünk, bizonyos idő elteltével elveszítjük a lábunk alól a talajt, összeomlik az egész addigi életünk és nem látunk kiutat belőle.

Ilyen lehet egy válás, egy kedves, szeretett ember elvesztése, munkanélküliség, pénztelenség, stb.

Mit csinálunk ilyenkor? Kétségbeesünk, megbetegszünk és szaladgálunk egyik orvostól, a másikig. Nyugtatókat szedünk, alkohollal, vagy kábítószerrel próbáljuk csillapítani a fájdalmunkat, vagy elterelni a figyelmünket a problémákról.

Van, aki azt hiszi, hogy egy másik emberben találja meg a boldogságot, ám ez többnyire kiábránduláshoz, csalódáshoz vezethet.

Képtelenek vagyunk megbirkózni azzal a gondolattal, hogy az életünk ilyen és ennyi volt.

Súlyos gondolatok ezek, pedig csak egy „karnyújtásnyira” van a megoldás!

Az **IGAZ PÁRUNK, SEGÍTŐNK** csak arra vár, hogy „behívjuk” az életünkbe.

Egyszer majd rájössz, hogy amiatt vesztetted el a szeretett személyt, vagy az állásod, azért kerültél kilátástalan helyzetbe, mert eddig mindezek az életedben első helyen álltak, nagyon fontosak voltak neked! Másra már nem

volt sem időd, sem energiád. Ezekről vártad a segítséget, vagy az elismerést.

Pedig sokkal fontosabb VALAKI azt akarja, hogy Ő legyen az első helyen az életedben! Szeretné, hogy **TŐLE** kérj és várj segítséget életed minden problémájára!

Őt szeresd mindenkinél a legjobban!

Nem lesz „hálátlan.” Sőt! Többet ad, mint amit te kérsz, és amit gondolni mernél.

Azért kerültünk „padlóra”, azért „csúszik ki lábunk alól a talaj”, hogy rájöjjünk; **Ő VAN** és csak arra vár, hogy **hívásunkra segíthessen** nekünk!

Hívd Istent segítségül! Egyedül Ő tud rendet teremteni bennünk! Egyedül Ő tud úgy szeretni minket, hogy azon kívül semmi és senki más nem kell, mert **Ő TÖKÉLETES!** Ezt a tökéletes szeretetet, boldogságot, nyugalmat, amit az Úr tud nyújtani, egyetlen ember sem tudja megadni nekünk.

Merj tiszta, őszinte szívvel segítséget kérni TŐLE!

Ma is érvényes Jézus Krisztus hívása: **„Jöjjetek hozzám, mindnyájan akik megfáradtatok és megterhelttetek.”**

„Rakd Rá”, mondd el Neki a bánatod, és kérjed, hogy vegye le rólad a problémáid súlyát, és adja neked az Ő terhet, mert az „könnyű és gyönyörűség.”

Tedd meg most!

Kiabáld el Neki a bánatodat! Most vár rád! Ki tudja, meddig teheted meg ezt?

Meglátod, Jézus Krisztus rendbe hozza az életedet. Megszűnik benned minden rossz érzés, és egyszer csak azt veszed észre, hogy boldog és elégedett vagy.

Egyet soha ne felejts el: **MEGKÖSZÖNNI a jóságát!**

A hálás köszönettel szinte észrevétlenül belép életedbe a HIT.

Kérlek, ne szalaszd el a lehetőséget! **KÉRJ és KAPSZ!** Az Úr csak erre vár! **CSAK RÁD VÁR!**

Szívből kívánom, hogy megtapasztald mindazt a csodát, amit minden igaz hívő megkap, amit Isten mindnyájunknak adni akar!

Miért nem történik semmi?

„KérjeteK és adatik nékteK, keressetek és találtoK, zörgessetek és megnyittatik nékteK.” /Máté 7,7./

Az Istenbe vetett hitünk csorbát szenvedhet, vagy elakadhat, ha nem úgy imádkozunk az Úrhoz, ahogyan kell!

Várjuk az életünkben a változásokat, de még sem történik semmi. Ekkor felmerül bennünk a kérdés; valóban létezik Isten? Ha igen, akkor miért nem tapasztalható meg? Vagy lehet, hogy csak elméletben van, és a gyakorlatban ez nem igazolódik be?

Az egyik ismerősömnek, akinek nagyon sok baj „zúdult a nyakába”, és valóban úgy nézett ki, hogy ezekből a nehézségekből nem tud kijutni, javasoltam, hogy imádkozzon Jézus Krisztushoz, kérje a segítséget! Erre Ő azt válaszolta, hogy már annyit imádkozott, még se történt semmi!

Kértem az Urat, hogy segítsen ebben a kérdésben is. Miért és hogyan akadt el a segítségnyújtás?

A válasz a következő volt:

Az imádkozást is meg kell tanulni ahhoz, hogy működjön a láthatatlan „adás-vétel”.

A hiba bennünk van!

Nagyon sok oka lehet annak, miért nem jön válasz. Néhány ilyen okot leírok.

Elsőként: „Távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteket az Úrnak.” /Józs. 24,3./

Mi lehet az életünkben idegen isten?

Bármi vagy bárki, akihez vagy amihez „tíz körömmel” ragaszkodunk! Akiért vagy amiért még az életünket is odaadnánk! Ez lehet bármilyen tárgy, egy gyűjtemény, pénz, pozíció, büszkeség, állat, tehát mindaz, amire büszke vagy! Neked kell tudnod, mi az, amitől nagyon nehezen válnál meg.

Lehet egy ember, esetleg gyerek, akit túlon túl szeretsz, imádsz, pedig sokszor a nagy törődéssel többet ártasz neki, mint használsz! Lehet őt szeretni, kell is, de a túlzott odaadás neki is terhes lehet, ráadásul az ilyen emberek, illetve gyerekek önzőkké, egoistákká, zsarnokokká válhatnak.

Ha rájössz, mi a te „istened”, akkor meg kell válnod tőle, illetve „le kell válnod” róla!

Tudom, hogy ez nagyon nehéz, de ha megteszed, sok-sok örömben és csodában lesz részed!

A lényeg, hogy ne ragaszkodj semmihez, ami nem Istentől való! A társadat, a gyerekedet szeresd nagyon, de a józan ész keretein belül!

Istennek áldozd oda magad!

Bizony, ez nagyon fájdalmas tud lenni, magam is átéltem, de hidd el, az igaz szeretetnek és boldogságnak a sokszorosát fogod visszakapni!

Idegen isten lehet még a horoszkóp és a jóslás. Van egy ismerősöm, aki buzgón jár templomba, rendszeresen olvassa a Bibliát, mégis alig várja, hogy megjelenjen a kedvenc újsága, ahol megnézi a horoszkópját, hogy mit jósolnak neki?

„Két urat ne szolgáljatok!” El kell dönteni, Istenre hagyatkozol, vagy hagyod magad sodortatni a Gonosztól?

Ne kutasd a jövődet! Ha az Úr akarja, megmondja neked. Ne menj jóshoz se, mert megnyitod a Gonosz útját, aki „be és ki fog közlekedni” az életedben! Az ilyen lépések képtelenné teszik az Úrral való kapcsolatodat! Ezek után hiába keresed Őt, nem fogod megtalálni! Azonban, ha mindezeket elhagyod, ismét kapcsolatot alakíthatsz ki VELE!

Harmadik oka a kapcsolatfelvétel kudarcának: a zaj! Nagy csábításoknak vagyunk kitéve nap, mint nap! Például jó műsor megy a TV-ben, a rádióban, vagy szörfözni akarsz az Interneten, üvölt a magnó vagy a CD. Valami mindig szól. Már képtelen vagy a csendet elviselni. Azt hiszem, végelláthatatlanul lehetne sorolni, hogy mi minden tereli el a figyelmünket percről, percre Istenről.

Maradj CSENDEN! Légy kettesben Istennel! Csak ti ketten!

A zajhoz szokott fülünk nehezen viseli el a csendet, de meg lehet szokni, és előbb-utóbb rájössz, milyen jó és megnyugtató tud lenni a CSEND! Csak csendben lehet imádkozni! A csendben lehet meghallani az Úr hangját, ha szól hozzád!

Ez a külső csend, de van belső csend is, amit egy kicsit nehezebb megvalósítani, azonban türelemmel ezt is el lehet érni.

Légy türelmes magadhoz! A belső csendet azért nehezebb megteremteni, mert gondolataink akarva, akaratlanul cikáznak át a fejünkben. Előfordulhat, hogy imádkozás közben eszünkbe jut valami nagyon „fontos dolog”,

amit el kell majd intéznünk, és „tódulnak a variációk” a megoldásokra. Vagy fáradtak vagyunk, és ima közben elbóbiskolunk, vagy „csak” elkalandoznak gondolataink, és máris megszakad a kapcsolatunk Istennel.

Kudarcba fullad minden elképzelés akkor is, ha nem szívvel-lélekkel imádkozunk.

Ha valóban Isten gyermeke akarsz lenni, és szeretnéd az Úr segítségét kérni, akkor gyakorold az imádkozást minél sűrűbben!

Egyszer majd azt veszed észre, hogy „gyönyörű érzés” tölt el, nyugodt és boldog vagy. Minden imádkozás alkalma nagy-nagy örömmé válik! Ezentúl még a kéréseid is teljesülni fognak!

Mint mindent, az imádkozást is meg kell tanulni. A lényeg, hogy ebben a meghitt közösségben ne zavarjon semmi és senki!

Másik momentum, ne ess azokba a hibákba, mint egyes „régibbi keresztények”, akik sajnós vagy elhadják a „Mi Atyánkat”, mintha minél hamarabb túl akarnának lenni rajta, vagy monoton hangon, szívtelenül, lelketlenül „eldarálják”.

A lényeg, hogy **imádkozás közben hidd és lásd, amit mondasz! Érezd át az ima minden egyes szavát, teljes szívedből, lelkedből!**

Nagyon fontos az is, hogy hangosan, vágyakozva mondd ki a szavakat! Ezután hálát adva köszönd meg mindazt, amit az Úr érted tett! Pl.: „Hálásan köszönöm, mennyei Atyám, hogy felnyitottad a szemem, vagy „Köszönöm, Uram, hogy megértetted ezt velem... stb.”

A hálaadás után következhet a **kérés, de ezt is hálával kell kérni! Mindeközben hinned kell, hogy amit kérsz, azt megkapod.**

Lehet, hogy ez túl bonyolultnak látszik, de ha kitartó vagy és rendszeresen gyakorolsz, nagyon gyorsan megtanulod és sok csodában lesz részed!

„Közeledjete Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok!”
/Jakab 4,8./

Nincs idő

„Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.

Az egyik ismerősömet „megérintette” az ige, bár korábban alig hallott valamit az Úrról. Örült, amikor megtudta, van a problémájából kiút, van **VALAKI**, aki segíteni tud rajta!

Néhány napig tartott nála ez a boldog érzés, azután lankadni kezdett a kedve, mert „rengeteg dolga” akadt. A napjai manapság be vannak táblázva, ezért nincs ideje olvasni, imádkozni, tehát igazán nem tudja befogadni az Urat.

Minden fontosabb számára, mint megtanulni az imát, létrehozni az Úrral való állandó kapcsolatot.

Nemcsak Ő van így, hanem sajnos sokan érezzük úgy, hogy annyi sok dolgunk van, nem érünk rá, hogy odafigyeljünk Istenre. Örülünk neki, hogy VAN, ám amikor arról van szó, hogy szánjunk rá naponta legalább 20-30 percet, nem tudunk időt szakítani.

Rohanunk, végezni kell a dolgainkat.

A Sátán is mindent elkövet, hogy véletlen se legyen időnk az Úrral foglalkozni, főleg bensőséges kapcsolatot kialakítani!

A döntés joga viszont a mienk! Mi döntjük el, akarunk-e együtt lenni az Úrral, vagy sem?

Ha kezdetben mindennap rászánunk legalább 20-30 percet, egy idő múlva azt vesszük észre, hogy átértékelődik az idő fogalma. A napi „ritmusunk” megváltozik, ami

azt jelenti, hogy rohanás, kapkodás nélkül is mindent el tudunk intézni, és az Úrral a napi kapcsolatunk is egyre hosszabbá válik.

A végén pedig azt fogjuk tapasztalni, hogy ezt a kapcsolatot nem is kell megszakítanunk, hiszen minden problémánk megoldását „átveszi”. A napunk annyira kiegészül, hogy abba még a nyugodt pihenés is belefér. Nincs olyan, hogy nem érünk rá valamire, vagy elhanyagolunk valamit.

Új, nyugodt ritmus szerint kezdünk el élni, amiben nincs késés, nincs rohanás, és mégis minden megoldódik.

Ha azt akarjuk, hogy valóban bejöjjön az Úr az életünkbe, akkor meg kell tennünk a következő lépést is: amikor már tudunk Istenre szánni egy „kis időt”, ami alatt elolvassuk az aznapi igét, utána imádkozunk, azt tapasztaljuk, hogy imádkozás közben beáramlik testünkbe az Úr „országá” /örömmérsés/, amely ki is áramlik a környezetünkre.

Rajtunk keresztül az Úr „megérinthet” más embereket is, így általunk lelkeket ment meg! Ez ismét olyan örömmérsést indít el bennünk, amelyet azelőtt soha nem tapasztaltunk.

Engedd, hogy Jézus „belenyúljon” az életedbe! Add át neki az irányítást /az akaratod/, és meglátod, az új életed gyökeresen jó fordulatot vesz!

Figyelj mindig, és imádkozás közben kérdezd az Urat, hogy mi a terve veled kapcsolatban, mit kíván tőled?

Ne zárkózz el attól, hogy felszínre hozza a benned lévő rossz hajlamaidat! Azoknak napvilágra kell kerülniük ahhoz, hogy megtisztítsa téged.

Ha fáj is, ne félj, mert veled van Jézus, és Ő megvigasztal, ha hangosan bevallod és megbánod a bűneidet! Ezután érezni fogod a megkönnyebbülést, és tudod, hogy ez a vétked eltöröltetett, az Úr megbocsájtott neked!

Már nem félsz semmitől, és a nyomasztó érzések is elmúlnak.

Ha engedjük magunkat megtisztítani a Lélek /Szellem/ által, olyanokká válunk, mint amilyenek még gyermekkorunkban sem voltunk! Újra rácsodálkozunk dolgokra, emberekre, a világra.

Észreveszünk olyan részleteket, amelyek mellett eddig elmentünk. Érzékenyekké válunk más emberek problémáira és bennünk munkálkodik a segíteni akarás.

Nem bírjuk elviselni a hazugságot, a képmutatást, a gonoszságot, a csalást és a trágár beszédet!

Meg tudjuk különböztetni a rosszat a jótól.

Ha olyan emberrel találkozunk, akit szintén megérintett az Úr, a szívünk megtelik örömmel, és úgy érezzük, mintha már nagyon régóta ismernénk egymást.

Ha viszont valakiben még az „árnyéka” sincs meg az Úr ismeretének, akkor szomorúságot érzünk, mely által tudjuk, hogy az az ember még nagy bajban van!

Ne hagyjuk magunkat eltéríteni az Úrtól! Ő **most vár** ránk, hogy behívjuk az életünkbe! Ne okozzunk neki csalódást! Ne halogassuk ezt a lehetőséget, mert lehet, hogy holnap már nem jön, hiába hívjuk.

Ha megtesszük felé az első lépéseket, csodálatos változások állnak be az életünkbe. Megszabadít minket a félelmeinktől, neurotikus bajainktól, betegségeinktől!

Ne tétovázunk!

Ő a szabadulást ajánlja fel nekünk cserébe azért, hogy átadjuk az akaratunkat Neki.

Add át az idődet, a munkádat, az akaratodat! Ő majd gazdálkodni fog velük! Meglátod, milyen jó időbeosztása van! Minden elintéződik, és soha nem maradunk le semmiről, ami fontos.

Vegyük komolyan az Urat és az Ő segítségnyújtását, amíg megtehetjük!

Kísértések

„Mert nem vér és test ellen van tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelke ellen melyek a magasságban vannak.” /Efezusi levél 6,13./

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az élet koronáját, amit az Úr ígért az Őt szeretőknek.” /Jakab 1,12./

Az Istennel való kapcsolat felvételét megnehezíti, illetve lehetetlenné teszi, ha „belesétálunk” a Sátán állította csapdáiba.

Körül vagyunk véve velük, és sejtelmünk sincs arról, hogy ezek kelepcek! Éljük a mindennapjainkat, és nap, mint nap vétkezünk az Úr ellen úgy, hogy erről semmit nem tudunk, csak azt, hogy keresztény életünk nem hatékony.

Szellemi sík helyett érzelmi síkon próbálunk közelíteni Istenhez, de az viszonzatlan marad.

Isten nem bonyolódik érzelmi problémákba, lelki konfliktusokba, viszont a Sátán éppen az érzelmeinken keresztül állítja fel a csapdáit, és használ fel bennünket!

Például *gyűlöletet, haragot, elégedetlenséget szít, féltékenyvé tesz, csábításokkal vesz körül minket, és mindaddig ostromol, amíg rabjává nem válunk valaminek.*

Tehát szeretni fogjuk ezt a „világot”, a sátáni csábításokkal együtt!

Az eddig eltöltött életünk során nagyon sok csapdát állított nekünk. Benne vagyunk nem is egyben, hanem több kelepcebén! Ha „véletlenül” ki is jönnénk az egyikből, a Sátánnak nincs igazán félnivalója, mert még ott van a többi, és mindig vannak „új lehetőségek”, amelyek megkötöznek.

A Gonosz fél attól, hogy megvilágosodunk! Mindent elkövet annak érdekében, hogy ez ne következzen be!

Fel kell készülnünk, hogy egy-egy csapdából való kijutás fájdalommal és valamiről való lemondással jár. Ezért sok keresztény és nem keresztény nehezen vagy egyáltalán nem vállalja az ezekből való menekülést.

Igaz, nem könnyű megszabadulnunk ezektől, de hidd el, megéri a „pillanatnyi fájdalmat”, az odafigyelést, az óvatosságot, mert az eredmény felfoghatatlan öröm, szeretet lesz, és olyan tiszta szív, amilyen még gyermekkorunkban sem volt!

Valóban fájdalommal kell megválnunk tőlük, viszont az Úr segít abban, hogy enyhítse ezeket a fájdalmakat. Cserébe megkapjuk az „új szívet”, ami átformál bennünket, és más, szabad emberekké fogunk válni. Nem leszünk többé a Sátán foglyai!

Istennek hála, hogy megvilágosít bennünket, és végre tudatában leszünk mindannyian annak, mire figyeljünk!

Ha Jézus Krisztus segítségével végigjáród ezt a nehéz utat, és egy pillanatra visszatekintesz majd, alig tudod elhinni, hogy ki voltál egykor, és ma ki vagy!

Minden egyes emberért nagy küzdelem folyik. A Sátán azt akarja, hogy minél többen istenként imádják, minél többen csodálják.

Isten célja pedig az, hogy EMBEREK ÁLTAL gyengítse meg, illetve döntse meg a gonosz hatalmát.

A Sátán fél az Istennek szentelt emberektől, akiket állandóan „ostromol”, hogy kikökkentse az Úrral való közösségből.

Azonban Isten emberei felülről való védelmet kapnak.

A Gonosz azért is „harcol”, nehogy valóban megtaláljuk az Utat az Úrhoz, és közvetlen kapcsolat alakuljon ki közöttünk.

Állandóan résen kell lennünk, mert bármikor belesétálhatunk a Sátán állította csapdákba úgy, hogy csak később jövünk rá, amikor már bajba jutottunk.

Sajnos, olyan „ügyesen” és rafináltan térít el bennünket Istentől, hogy jó ideig sejtelmünk sincs arról, hogy már rég elhagytuk Őt! Ezért is hívja fel az Úr a figyelmünket, mikre kell vigyáznunk. Az alábbiakban felsorolok néhány ilyen csapdát.

Támadások a test ellen:

A Sátán sokszor felhasznál betegségeket azért, hogy elterelje a figyelmünket az Úrról, és inkább a testünkkel, a gyógyulás „lehetőségeivel” foglalkozzunk, ne Istennel.

Előfordulnak **képzelt betegségek** is, amikor a testünk teljesen egészséges, mégis betegnek hisszük magunkat. Olyan sokat, és addig foglalkozunk az adott betegséggel, hogy a végén pszichésen valóban megbetegítjük magunkat.

Kialakul a **pánikbetegség**, depresszióba esünk és képtelenek vagyunk kigyógyulni belőlük. Igazán, tökéletesen az orvosok sem tudnak meggyógyítani.

Igen nagy bajt okoznak még a „szokásaink” is! Rászokunk a dohányzásra, kávéra, szeszes italra, gyógyszerekre, kábítószerekre, mindegy, hogy mire, a lényeg az, hogy ami nélkül már nem tudunk élni. Előbb-utóbb megbetegszünk tőlük, illetve leépülünk, nem találjuk a kiutat.

Ha **valamihez nagyon ragaszkodunk**, ami nem az épülésünket szolgálja, akkor annak **rabszolgájává válunk**, és már ki is csúszott lábunk alól a talaj.

Ezeknél a példáknál is jól látható, hogy nem mi irányítjuk az életünket, azonban a döntés joga a miénk; rászokunk-e valamire, vagy sem? Milyen utat választunk?

Vár ránk az Úr, hogy kérjük a segítségét, hiszen Ő minden helyzetből ki tud vezetni!

Játékszenvedélyek:

„... azután leült a nép enni és inni; azután felkelnek játszani.” /2Mózes 32,6b./

Már Mózes idejében is szerettek játszani az emberek. A játék szenvedélybeteggé teheti az embereket.

Vannak olyan emberek, akik hatalmas összegeket, otthonokat veszítenek el egy-egy játékon. E miatt családok mennek tönkre. Képtelenség kiszállni, abbahagyni, hiszen ott „cseng a fülükben” a bűvös szó: legközelebb biztos nyerni fognak, hiszen ezt „megérzi az ember!” Ha valóban nyernek, akkor még többet és többet akarnak, és amit addig nyertek, azt is elveszítik. Ez valóban ördögi kör!

Vagy nézzünk meg egy futballmeccset. Elképesztő, milyen indulatok dúlnak nemcsak a drukkerok, hanem a játékosok között is. Már rég nem a játékról szól egy-egy

mérkőzés, hanem hihetetlen nagy pénzekről és agresszióról! A drukkerék és a játékosok is a végsőkéig elmennek; randalíroznak, verekednek, minden gonoszságra elszánnak.

Játék-szenvedélybetegségek közé sorolhatjuk a tévésorozatok is. Vannak „sorozatfüggő” emberek, akik nem tudnak létezni folytatásos filmek nélkül. Otthagynak csapat-paport, Istent, munkát, családot, csakhogy le ne maradjanak egy részről se!

A Sátánnak ennyi bőven elég! Figyeljünk oda, hogy ne legyünk semminek se a rabjai!

Harag, gyűlölet, bosszú:

„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.”

Valós vagy vélt sérelmeinken nehezen tudunk úrrá lenni. Ha valaki megbánt, megharagszunk rá, gyűlöletet érzünk iránta és a bosszún törjük a fejünket, hogyan tudnánk visszavágni, hadd fájjon neki is a mi sértésünk!

A viszály kibékíthetetlen ellentéteket okoz. Megkeseríti nemcsak a mi, hanem a családunk, barátaink szívét és életét is, hiszen elvárjuk tőlük, hogy ha mi haragszunk valakire, akkor ők is haragudjanak az „ellenségünkre”!

Ha nem tudunk megbocsájtani, akkor a szívünket a harag és a gyűlölet foglalja el, kiszorítva onnan az Urat. E miatt megszakad az Istennel való kapcsolatunk, és már győzött is a Sátán! Nem is kell aggódnia miattunk! Ezek után tőle nyugodtan járhatunk templomba, hallgathatjuk az ígét, úgysem ér az egész semmit, hiszen a szívünk tele van gonosz indulatokkal. Ráadásul a szeretteinket is

„megfertőzzük” és példát mutatunk arra, hogyan lehet elrontani az életünket.

Feltétlen béküljünk ki az „ellenségünkkel”, mindegy, hogy ő kezdte-e vagy sem! Bocsássunk meg neki!

Ha nem sikerülne, akkor kérjük az Urat, hogy segítsen a megbocsájtásban, és akkor el fog tűnni a harag szívünkéből! Persze ez nem jelenti azt, hogy ezután soha nem fogunk haragudni senkire, mert ezt kivédeni egy darabig sajnos nem tudjuk, viszont igyekezzünk, hogy a haragunk gyorsan elszálljon, és ne tartson sokáig, akkor minden folytatódik tovább, mintha nem is haragudtunk volna. Ez a lényeg!

Ne dédelgessük a haragunkat! Legyünk „tisztá szívűek”! A későbbiekben majd el tudjuk viselni a bántásokat, sértéseket is úgy, hogy felülkerekedünk a kicsinyeskedéseken, és nem fog úgy fájni, és nem fogunk haragudni hosszú távon senkire.

Ha sikerül elérnünk, hogy az Úr irányítsa az életünket, akkor megkapjuk a teljes védelmet, ahol emberi sértések már nem tudnak ártani nekünk!

Vallási ellentétek:

„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért; mert övék a mennyeknek országa.” /Máté 5,10./

Hála Istennek, ma már szabad vallásgyakorlás van Magyarországon, tehát nyíltan lehetünk hívők. Sajnos, ez nem mondható el minden országról.

Fenyegetés és üldözés azonban családon belül is előfordulhat. Vannak olyan családok, ahol az egyik fél hívő,

a másik hitetlen, és az utóbbi fél mindent elkövet, hogy lehetetlenné tegye párja életét. A hite miatt állandóan kigúnyolja, megalázza a társát.

Azonban, ha ebben az esetben is kitartó imádkozással kérjük az Úr segítségét, még a legkilátástalanabbnak tűnő helyzetet is olyan egyszerűen hozza rendbe Jézus Krisztus, hogy csak azt vesszük észre: már minden jól működik!

A társunk egyre kedvesebb, figyelmesebb lesz velünk szemben, és az ellenállása is megszűnt Istennel kapcsolatban.

Hidd el, megéri, hogy imádkozzunk a társunkért, mert nyugodt és békés élet kezdődik el.

Bálványok:

**„Az oda-felvalókkal törődjete, nem a földiekkel.”
/Kol. 3,2./**

„... és idegen istenek nevét ne emlegesséte, ne halljuk a te szádból.” /2Mózes 23,13b./

/Bálványokról már volt szó a „Miért nem történik semmi” című írásban, ezért ismétlésekbe nem bocsátkozom./

Mindenfelől érkeznek az információk és néhány embert népszerűsítene a tévében, a rádióban, a sportban, a zenében, és vannak olyan emberek, akik „kedvenceinkké” válnak. Olyannyira, hogy példaképeink lesznek, bevisszük a lakásunkba, fényképeiket kirakjuk a falra, és a szívünkben igen „tetemes” helyet biztosítunk nekik.

Ha valahol meglátjuk őket, hevesebben ver a szívünk, nagyon örülünk nekik, és egy idő után elkezdjük imádni,

bálványozni ezeket a személyeket, pedig nem is ismerjük őket. Azt hisszük, hogy különbek nálunk. Jobbak, szebbek, okosabbak stb.

A filmek révén szuperhősök és gyönyörű, „hibátlan” szépségű hölgyek kápráztatnak el bennünket, és szeretnénk mi is olyanokká válni, mint ők. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a színészeket azonosítsuk a szerepükkel, vagy olyan tulajdonságokkal ruházzuk fel az „istenített” személyeket, amelyek nem találhatók meg bennük.

Ezek az ünnepeelt sztárok, mivel ők is emberek, többnyire nem tudják feldolgozni a rájuk zúduló ismertséget, népszerűséget és a rengeteg pénzt, ami ezzel jár, ezért többnyire lelki problémákkal küszködnek, alkoholisták, drogosokká, agresszívokká válnak. Elveszítik a lábuk alól a talajt, botrányokba keverednek. Normális kapcsolatok kialakítására képtelenek. Némelyek átveszik az „isten” szerepet, mert túl sok mindent megengednek maguknak. A tömeg mégis isteníti őket.

Mi ne tegyük! *Isten legyen az egyetlen, akinek odaadjuk a szívünket!*

Gondolataink, szavaink súlya:

„Most pedig vessétek el magatoktól mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszságot, és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet.” /Kol. 3,8./

„Amik pedig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások. Ezzel fertőztetik meg az embert;” /Máté 15,18-20a./

„A szív teljességéből szól a száj.”

Mindig azt mondjuk ki, amivel tele van a szívünk.

De milyen indulatok, érzelmek vezérelnek bennünket egy nap folyamán? Elsősorban a gondolatainkra kell vigyáznunk, azonban még veszélyesebb a kimondott szó!

Ha negatív gondolatokat tolmácsolunk, akkor felszabadítjuk a gonosz erőket, amelyek betöltik az elménket, szívünket és rombolni kezdik az egész testünket. De nemcsak ránk vannak rossz hatással, hanem a környeztünket is megmérgezzük vele, és mindazokat, akikkel kapcsolatba kerülünk. Tehát továbbadjuk a gonosz szellemünket, a „kisugárzásunkkal” megfertőzzük a családjunkat, munkatársainkat, stb.

Ugyanígy ránk is hatnak a másik emberben lévő erők. ***Ezért nem mindegy, mit mondunk, mit olvasunk, mit hallgatunk, mit nézünk.***

Minden-minden hat ránk, pozitívan vagy negatívan! Csak azt érezzük, hogy összeugrik a gyomrunk, hevesebben ver a szívünk, levegőért kapkodunk. Azonban a tudatalattinkba már befészkelődött a gonosz indulat, és egy idő után váratlanul előbukkan. Mi magunk is meglepődünk ezen. És ez egyre sűrűbben fordul elő. Idegesek leszünk, kiabálunk, és nem tudjuk kordában tartani az indulatainkat.

Watchman Nee írta egyik könyvében, hogy ***negatív kijelentéseink hatására „megnyílnak a pokol kapui”, és rossz szellemeket szabadítunk fel.*** Rést nyitunk nekik, ki- és beengedjük a gonoszt az életünkbe, és ezeket a gonosz szellemeket ***„továbbadjuk” másoknak.*** Főleg azoknak, akiket szeretünk, mert ők vannak állandóan velünk! Elsősorban a gyerekek a legveszélyeztetettebbek,

mert náluk hatványozottan fog jelentkezni a gonosz indulat és az agresszivitás!

Addig, amíg az Úr nem kezdte el a tanítását, addig sok mindent nem tapasztaltunk még meg, és „hajlunk” erre is, meg arra is. Míg keressük az Urat, addig bármilyen tant elhiszünk, legrosszabb esetben „eltévelyedünk”.

Hitéletünk kezdetekor úgy érezzük, hogy mi már „tiszták” vagyunk és felvesszünk egy „pózt”, mert úgy akarunk viselkedni, mint a többi keresztény. Nagyon szívélyesek, kedvesek, nyájasak vagyunk mindenkire, azonban otthon vagy a munkahelyen ki kell adnunk a bennünk felgyülemlett feszültségeket és „kirobbanunk”. Nem értjük, hogy miért nem tudunk megmaradni az állandó szelídségben, kedvességben? Miért esünk ki ebből a szerepből? Látszólag békések vagyunk, de belül állandóan „fortyog” az indulat, amelynek ki kell jönnie. Nem tudunk gátat vetni az indulatainknak addig, amíg az Úr irányítása alá nem kerülünk. Egyszerűen képtelenek vagyunk arra, hogy teljes szívünkkel szelídek legyünk. Eleinte nagyon nehéz lesz megszabadulnunk a negatív gondolatainktól, szavainktól, kritikáinktól, indulatainktól, de ha odafigyelünk, akkor ezek egyre ritkábban fordulnak elő és később teljesen el is maradnak.

Persze, nem győzöm hangsúlyozni, hogy **szüntelenül kérjük az Úr segítségét**, mert ebben az esetben is csak Ő tud igazán a segíteni, azonban nekünk is akarni kell!

Ha már eljutunk oda, hogy csak gondolunk valami rosszra és nem mondjuk ki, már megakadályoztuk a gonosz terjedését! De a gondolatainkból is ki kell irtani minden negatívumot!

Zavarkeltés, hamis béke:

„Ne aggódjatok a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért.” /Máté 6,34./

A kilátástalan holnappal szívesen rémisztget bennünket a Sátán. Fenyéget háborúkkal, forradalommal, globális felmelegedéssel, élelemhiánnyal, olyan rettenetes jövőképekkel, amelyek hatására máris szedhetjük a sátorfánkat és menekülhetünk, amerre látunk! El ebből az országból, mert már nincs itt semmiféle lehetőség, se munka, se ennivaló, mert mindent elrontanak a politikusok, lehetetlenné teszik az életet, stb.

Hányszor vártuk már a világvégét mi is, meg a nagyszüleink is, de eddig még nem következett be!

Vannak olyan felekezetek, akik a mai napig is hirdetik, hogy a világvége hamarosan bekövetkezik, mindenki készüljön fel rá. Rettegést és félelmet keltenek az emberekben, így próbálva meg „hitre” téríteni őket.

Ezekben a hírekben van némi igazság, de ezek fél igazságok.

Mi, keresztények védelem alatt, másként éljük meg ezeket a problémákat, mint a hitetlenek. Tudjuk, hogy bármilyen nehéz időszak köszönt ránk, olyan sötét nem lehet, amiben az Úr ne tudna segíteni rajtunk! **Nem véletlenül vagyunk ott, ahol vagyunk! Ott kell szolgálnunk az Istent!**

A másik nagy probléma az, amikor hallgatjuk az ígét, fellelkesülünk, milyen jó volt, de ahogy kilépünk a templom kapuján, már el is felejtettük, miről volt szó.

Mindenféléről beszélgetünk egymás között, csak az elhangzottakról nem.

Még egy idézet Watchman Neetől, amit a Sátánról írt:

„Megvakítja az emberek elméjét, szívükből kilopja a hallott igét, és azonnal elfelejtik”.

Úgy látszik, a Sátán „tárháza” kifogyhatatlan! Neki az a fontos, hogy mi keresztény emberek ne emlékezzünk az Úr üzenetére, csak azzal foglalkozzunk, ami teljesen érdektelen!

Felhasználja a zavarkeltésre a kultúrát, a művészeteket és a tudományt is. Ez azonnal nyilvánvalóvá válik, amikor elolvassunk egy könyvet, vagy megnézünk egy filmet vagy egy színdarabot. Minél elvontabb valami, minél kevesebben értik miről van szó, az emberekben annál nagyobb tetszést vált ki. Ezek többnyire egzaltált emberek egzaltált alkotásai és a tömeg dicsőíti azokat.

A tudományokban olyan magas szinten folyik a kísérletezés, hogy egy-egy tudós már át is „vette” Isten szerepét. Klónozással élőlényeket tudnak teremteni, és kísérletezések folynak új bolygó, illetve bolygók előállítására, ezáltal veszélyeztetve a Föld lakosságát.

A Sátán a jót rossznak, a rosszat jónak állítja be. **„Eltorzult az értékrendünk.”** Úgy tartjuk, hogy aki lop, az nem tolvaj, hanem ügyes. Okosnak véljük azt az embert, aki más kárán, embereket kihasználva, gátlástalanul meggazdagodik, és boldogok vagyunk, ha szóba áll velünk.

A bűnt nem tartjuk bűnnek!

A kalandfilmeket is úgy rendezik, hogy a néző a jóképű banditának drukkoljon, aki csalt, ölt, rabolt, és mindenki örül, ha sikerült megúsznia a büntetést, és a film végén ez a tisztességtelen ember boldogan és gazdagon él, amíg meg nem hal.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy *a bűn minden körülmények között bűn marad!*

„Nincs kis bűn és nagy bűn, csak BŰN van”! /Cseri Kálmán/

Hamis vallások, hamis tanítók:

„Őrizkedjetez pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.” /Máté 7,15./

Sokféle vallás közül választhatunk, amit döntően befolyásolhat az, hogy szüleink milyen felekezet által kereszteltettek meg bennünket.

Ettől függetlenül bármikor áttérhetünk a nekünk leginkább megfelelő vallás gyakorlására. Ebben a kérdésben nagy felelőssége, illetve nagy befolyása van a lelkipásztornak, hiszen ő vezeti Jézus Krisztus nevében a gyülekezetet a kijelölt úton.

Tegyük fel, hogy a gyülekezetünk lelkésze „szimpatikus”, kedves ember, aki nagyon „jókat” mond, és „igazat” beszél. Szavai, igehirdetései „hatnak” az érzelmeinkre. Felnézünk rá, rajongunk érte, talán túl is becsüljük. Megfeledkezünk arról, hogy ő is ember, és a végén Isten helyett a lelkipásztorunknak akarunk megfelelni, aki egy idő után „beléphet” Isten szerepébe.

„Istenről beszél, de a saját dicsőségét keresi, becsvágya kielégítéséhez.” /Oswald Chambers/

A történelem során számtalan olyan esetet hallottunk, hogy az „eltévelyedett” lelkipásztor miatt tévútra került a gyülekezet.

Szélsőséges esetekben szektákká alakultak és vezetőik „mindenható urakká” váltak. Rendelkeztek a gyülekezet tagjai felett, előírva nekik, mit tehetnek és mit nem.

Ahhoz, hogy bennünk új élet kezdődjön el, olyan lelkipásztorokra van szükségünk, akikben Jézus Krisztus lakozik és lelkipásztorainkon keresztül szól hozzánk. Átaluk megérint bennünket az ige és a szívünkben beindul az isteni élet.

Ember ezt az életet képtelen beindítani! Hallgathatjuk évekig, évtizedekig az igét, és ha mégsem indult be semmi, akkor valami baj van! Lehet, hogy az ige hat az érzelmeinkre, és ezáltal **érzelmileg műveltek, intelligensek vagyunk**, azonban ez nem helyettesítheti a szellemi életet!

Mindnyájunknak, a gyülekezet minden tagjának olyanná kell válnia, mint Jézus Krisztus! Ezért is kell a gyülekezet első emberének példát mutatnia a többieknek!

Mindannyiunknak Istentől irányított emberekké kell válnunk!

Ez nem egyes keresztyének kiváltsága! Bárki megta-
paszthatja Jézus Krisztus jelenlétét!

A nap huszonnégy órájában legyünk együtt az Úrral!
Még munka közben is figyeljünk Rá!

Politika:

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és Mammonnak.” /Máté 6,24/

Ilyen éles ellentét még nemigen volt Magyarországon, amióta két nagy párt küzd a hatalomért. Kettéosztották az ország lakosságát. Sajnos a keresztények is részt vesznek a politikai csatározásokban, pedig nekünk Isten „pártján” kellene állnunk.

A politikai harcok mögött ott van a Sátán is. Gondoljunk vissza arra az időre, amikor Jézus Krisztus isteni hatalma teljében itt a Földön lelkeket mentett, betegeket gyógyított, a templomokban tanított és hirdette Isten országát. Nem az e világi hatalmat akarta megszerezni! Eszébe se jutott, hogy belefolyjon bármilyen politikai vitába, vagy megdöntse a római birodalom uralmát. Pedig ők nem arról voltak híresek, hogy igazságosak és méltányosak lettek volna a zsidó néppel szemben.

Jézus nem azért jött, hogy politizáljon, és minket sem buzdít erre!

Azonban annyiban mi is „politizálhatunk”, hogy kérjük Istent, adjon az imádkozásunkhoz olyan erőt, amely segít abban, hogy az a párt nyerjen a választásokon, vagy azok a személyek vezessék az országot, akik valóban a nép akaratát fogják képviselni, és nem a maguk hasznát növelni! De ne nevezzünk meg egy pártot sem, hiszen nem tudhatjuk, hogy mi van a „kulisszák mögött”!

Politikával foglalkozni csak úgy lehet, hogy közben elveszítjük a lelki békénket, mert az egyik pártot szidjuk azért, amiért olyan, amilyen, a másikat meg dicsőítjük másvalamiért. ***Indulatok nélkül ez nem megy!*** Ha ez így van, akkor megint „győzött” a Sátán.

Ne engedjük meg, hogy a politika kizökkentsen bennünket az Istennel való kapcsolatunkból!

Mi Istené vagyunk, és nem egy politikai párté!

Kívánságok, vágyak:

„Azután a kívánság megfogaván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván, halált nemz.” /Jakab 1,15./

Nehéz a pénzt a Sátántól elválasztani. Pénzen szinte mindent meg lehet vásárolni. Még hatalmat is. Ha sok pénzünk van, kísértésbe eshetünk, mert azon kívül, hogy teljesíthetjük minden vágyunkat, lassan el hisszük magunkról, hogy okosak és „mindenhatóak” vagyunk a vágyonunk révén. Ha munkatársaink, illetve beosztottaink is vannak, ebben a hitben még meg is erősíthetnek bennünket.

Észre se vesszük, és már „torzult” a személyiségünk, mert tévedhetetlenek és erősnek hisszük magunkat.

Tegyük fel, hogy kevesebb pénzünk van, de ami van, azt olyan dolgokra költjük, amire nincs szükségünk. Azonban, abban a pillanatban, amikor meglátjuk a kirakatban azt a ruhát, vagy bármit, úgy érezzük, hogy azonnal meg kell kapnunk! Megvásároljuk, de mire hazaérünk, már nem is tudunk neki igazán örülni, és eggyel több felesleges holmi került a szekrénybe.

A vásárlás is szenvedéllyé tud válni, és súlyos adósságokat halmozhatunk fel!

A másik véglet, amikor minden gondolatunk a pénz körül forog. Gyűjtjük szorgalmasan, de nem veszünk rajta semmit, nem adunk belőle magunknak, másoknak meg pláne nem! Irigyek vagyunk még önmagunkhoz is. Állandó rettegésben élünk, nehogy valamilyen módon elveszítsük, vagy kárt szenvedjük.

Az Úr az önzetlen adakozásban gyönyörködik!

Vágyakhoz tartozik még a szexualitás. Az egész világon megdöbbenő a szexuális szabadosság! Az emberek már nem tekintik bűnnek, ha megcsalják a társukat, ha megkívánják a „felebarát” feleségét vagy férjét, ha egy-neműek nyilvánosan vállalják a kapcsolatukat. Pedig intő példaként íródott meg Szodoma és Gomora története!

A legszörnyűbb, ha gyerekeket rontanak meg, vagy nőket kényszerítenek prostitúcióra.

A bűn nem változott meg az elmúlt évezredek alatt! Mi, emberek és a felfogásunk változott meg, attól függően, mit néz el, mit enged meg nekünk a szűkebb és tágabb környezetünk.

Istennél azonban nem következett be semmilyen változás! Azt akarja, hogy mi büntelenek legyünk, elutasítva mindenfajta kísértést!

A csata

„Mert mindaz, ami Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” /1János 5,4./

„Az Úr pedig Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.” /2Kor. 3,17./

Vannak olyan csaták, harcok, amiket meg kell vívunk önmagunkkal Isten előtt.

Ahhoz, hogy valósággá váljon bennünk az Úr közelsége, újjá kell születnünk.

Ugyanúgy, mint annak idején Nikodémusz, mi se tudjuk igazán, hogyan lehetséges ez?

Megpróbálom megvilágosítani, mit is jelent a csata és az utána következő újjászületés.

Isten előtti harc: Tegyük fel, hogy felajánlottuk Jézusnak az akaratunkat, és őszintén akarjuk, hogy tegyen velünk azt, amit akar! Eddig ez csak elhatározás!

Azonban a megvalósítás sokkal nehezebb, mert igazán még sem akarunk lemondani önmagunkról. Szeretjük mi irányítani az életünket, hiszen eddig is ezt tettük. Döntéseket hoztunk a legjobb tudásunk szerint.

Ám ennek most vége! A felajánlásunk után az Úr nem engedi meg, hogy megtegyünk olyan dolgokat, amiket eddig megtehettünk. Ezután nem mondhatunk, és nem csinálhatunk azt, amit akarunk, hanem csak azt, amit az Úr megenged! Tele vagyunk tiltásokkal, gátaival. Ezt nehéz elfogadni és megélni!

De nemcsak nekünk nehéz ez a helyzet, hanem sértő, bántó érzés lehet a környezetünk számára is. Értetlenül néznek bennünket, hogy mi történt velünk, mitől változtunk meg ennyire?

Ha megpróbáljuk megmagyarázni nekik, mitől állt be a változás, egyszerűen nem hisznek nekünk. Még a hívők sem! Akik eddig szerető családtagok, barátok voltak, ellenséggé válnak! Nagyon nehéz elfogadni ezt a helyzetet! Senki nem hisz nekünk! Kétkednek bennünk!

Az is lehet, hogy megvádolnak bennünket. Ebben a nehéz helyzetben nemhogy megértenének, együttéreznének velünk, még ellenünk is fordulnak.

Lehet, hogy egy időre eltávolodnak tőlünk vagy elhagynak minket azok az emberek, akik fontosak a számunkra, ám ez az a belső harc, amely eldönti, hogy valóban Istennel akarunk-e együtt élni, vagy visszatérünk a régi életünkhöz!

Bizony, nagyon nehéz helyzetben találjuk magunkat, mert ***ha az embereknek akarunk megfelelni, akkor Istent hagyjuk el, ha Istennek akarunk megfelelni, akkor az emberek hagynak el bennünket.***

Azonban ez az állapot addig tart, amíg valóban be nem következik az akaratunk átadása. Amikor mindez megtörténik, akkor az Úr rendezni fogja a kapcsolatainkat. Számunkra pedig bekövetkezik majd a lelki nyugalom.

Azonban ezt a nagyon nehéz helyzetet mindenféleképpen át kell élnünk! Meg kell értenünk, hogy az ***akaratunk, a gőgünk, az önzésünk a tét, amelyről önként le kell mondanunk Isten javára!***

Ha nem sikerül önként lemondanunk az akaratunkról, akkor Jézusnak olyan helyzetet kell teremtenie, ahol szenvedés, bánat, betegség, csalódás állapotába kerülünk, és ekkor valóban magához vonz bennünket. Ellenkezni nincs erőnk, elkezdzünk engedelmeskedni.

Itt az alkalom!

„Mert nekünk, mindnyájunknak meg kell jelenünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megkapja jutalmát a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. /2Kor. 5,10./

A Szent Lélek /Szellem/ megvilágosítása nélkül képtelenek vagyunk meglátni a bűnt. Arra is képtelenek vagyunk, hogy magunkat bűnös emberként lássuk meg. Sőt, inkább azt tartjuk magunkról, hogy különbek, jobbak vagyunk másoknál!

Tisztában vagyunk több jó tulajdonságunkkal, azonban a rosszokról többnyire nem tudunk.

Nehéz és fájdalmas, sőt sokszor megdöbbenő érzés szembesülni a bennünk lévő bűnökről és a rosszra való hajlamunkról.

Mégis nagyon fontos, hogy még itt, a földi életünkben meg tudjunk tisztulni tőlük!

A Szent Szellem /Lélek/ segítségével kell megoldanunk, rendeznünk a feladatainkat, mert a testünk halála után már nincs módunk a helyrehozatalra!

Tehát úgy kell elrendeznünk az életünket, hogyha eljön az ideje, akkor nyugodt szívvel, bűneink bocsánatával tudjunk Isten előtt megállni és „folytatni” a szellemi életünket.

Ha azonban ezeket elmulasztjuk, akkor „odaát” már nem lesz korrekcióra lehetőségünk, ami örökké való lelkiismeret-furdalást jelent, amely alól már nem biztos,

hogy lesz feloldozás! Ezért fontos, hogy mindezek tudatában legyünk!

Tulajdonképpen a földi életünk ideje alatt van módunk a testi-lelki-szellemi megtisztulásra. Itt kell megtalálnunk az Utat!

Út = Jézus Krisztus és rajta keresztül jutunk el Istenhez!

Itt, a földi életünkben kell kapcsolatot keresnünk Jézus Krisztussal, mert csak itt van lehetőségünk arra, hogy megengedjük a Szent Léleknek /Szellem/, hogy megtisztítson minden rossz tulajdonságunktól, megszabadítson a rosszra való hajlamunktól!

Minél hamarabb átadjuk akaratunkat az Úrnak, annál gyorsabban elkezdődhet és be is fejeződhet a tisztulás.

Isten teljes odaszánást és teljes engedelmességet vár el tőlünk!

Amikor majd meg kell állnunk az Úr ítélszéke előtt, nem mindegy, hogy a megbocsátás és a bűntől való feloldozás itt a Földön következett-e be? Azért is fontos, hogy mielőbb meg tudjunk tisztulni, mert csak ebben az esetben tud Isten felhasználni minket a céljai eléréséhez!

Tehát, ne téovázzunk! Bízzuk az Úrra **MOST** minde-nünket; testünket, lelkünket, szellemünket! Higgyük el, hogy egyedül Ő tudja, mi a jó nekünk!

Ha feltörnek a fájó emlékek, az elmulasztott tettek, az elkövetett bűnök, és a lelkiismeret-furdalástól görnyedünk, kérjük Jézus Krisztust, hogy bocsásson meg nekünk!

Hamarosan érezni fogjuk az enyhülést. Szívünk megkönnyebbül, és megtisztulunk. Örülni fogunk, mert az Úr levette vállunkról a súlyos terheket.

Minden vétünk és bűnünk hasonló megvilágosításban tudatosul majd.

Ha kimondjuk, és hangosan megvalljuk az Úrnak, hogy bűnösök vagyunk, és bocsásson meg nekünk, és valóban őszinte megbánást érzünk, akkor az Úr eltörli a vétkeinket!

A Szent Lélek /Szellem/ fokozatosan hozza elő minden elnyomott, elfeledett rossz tulajdonságunkat, vétkeinket és ***kapjuk a „megbánás ajándékát”***.

Egy-egy ilyen tisztulási folyamat után egyre szabadabbnak, egyre könnyebbnek érezzük magunkat. Biztonságban és szabadságban élhetünk ezután. Félelmeink, főbiáink egyik pillanatról a másikra eltűnnek, és mindezekhez szeretet és boldogságérzet is társul.

A bennünk levő belső KÁOSZT felváltja a belső REND!

Amikor már a bűn eltűnik a gondolatainkból és a tudatalattinkból, amikor újra tiszta szívvel és tiszta szemmel tudunk közeledni az emberekhez, akkor elmondhatjuk, hogy újjászülettünk!

Mindezek azonban az önmagunkkal való harcok árán jönnek létre, amelyeket Isten előtt kell megharcolnunk.

Persze, bizonyos időnként újra meg újra próbák elé állít bennünket az Úr, de egyre világosabban meglátjuk a bűnt, egyre világosabban tudatosul bennünk, hogy mit szabad és mit nem szabad tennünk!

Értékrendünk gyökeres változásokon megy keresztül. Amit eddig fontosnak tartottunk, rövid időn belül értéktelenné válik. Olyan érzés mindez, mintha eddig fonákul láttuk volna a világot, a környezetünket, és most Valaki visszafordította volna azt.

Eleinte furcsa érzés, mert az eddig értékesnek hitt elgondolások, illetve fontosnak hitt emberek vagy tárgyak után „űr” marad, azonban ez lassan megtelik valóban fontos, pótolhatatlan érzésekkel, és most már tudni fogjuk, kit vagy mit becsülünk meg nagyon, és mi az, ami valóban értéktelen.

A szellemi csatorna

„Isten, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.” /1Péter 5,10./

A Lélek gyümölcse pedig szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. /Gal. 5,22-23a./

Mindannyian elzárt szellemi csatornával születünk a Földre azért, hogy később Isten úgy nyithassa meg azt, hogy általa mutassa meg a nagy kegyelmét.

Tehát életünk jelentős részében csak a testünket és a lelkünket használjuk.

Mivel alapvetően hiányzik a „harmadik részünk”, a hiányérzet miatt örök elégedetlenségben szenvedünk. Persze ezt mindaddig nem tudjuk igazán, ameddig meg nem nyílik a szellemi csatornánk. Ezért keressük és hajszoljuk szüntelenül a lelki, illetve a testi örömöket.

Elképzeljük, hogy mi tehetne minket boldoggá? Célokat tűzünk magunk elé, amelyeket ha elérünk, többnyire elveszítjük az öröm képességét. Ezért újabb célokat tűzünk ki, és addig küzdünk, amíg azt is el nem érjük. Ezután minden kezdődik előről. Nincs megelégedés, megnyugvás!

Vagy azt hisszük, hogy egy másik emberben fogjuk megtalálni az igazi boldogságot. Lehet, hogy van, aki megtalálja, de a legtöbb esetben ez is csalódást okoz, mert nem biztos, hogy a párunk ugyanúgy gondolkodik, ahogyan mi.

Esetleg munkával próbáljuk helyettesíteni a „hiányzó csatornánkat”. Azonban egy idő után rájövünk, hogy ez se tesz boldoggá bennünket.

Ezek a csalódások belső konfliktusokhoz vezetnek, mert mindig jobbat és szebbet várunk az „élettől”, ám helyette kudarcok, fájdalmak, félelmek, betegségek következnek be.

Minél inkább szeretnénk kijutni a nehézségekből, annál mélyebbre kerülünk. Nem találjuk a kiutat.

Közben azon vagyunk, hogy sok pénzt szerezzünk, sok mindent vásároljunk, hogy ezek által, pótlásként kényeztessük magunkat. Azonban azt kell tapasztalnunk, hogy hosszabb távon ez se elégít ki bennünket.

Hiányzik az életünkben a boldogság és az igazi öröm! Sokan úgy élik le az életüket, hogy a boldogságot soha nem tapasztalták meg. Lehet, hogy elértek életük, munkájuk „csúcára”, mindenük megvan, pénz, hír, siker, elismerés, barátok, és mégis hiányzik „valami”, ami valóban elégedettség-érzéssel töltené el őket.

Csak abban az esetben találunk megnyugvást, ha Isten megnyitja ezt a láthatatlan csatornát, és létrejön az ÉLŐ KAPCSOLAT JÉZUSSAL!

Közvetlenül szól hozzánk, közvetlenül vezet a mindennapokban, és közvetlenül árad az a fajta szeretet, amelyben nincs önzés.

Úgy szeret Isten bennünket, ahogyan eddig soha, senki nem tudott szeretni!

Ezért a szeretetért és örömért mindenről hajlandók vagyunk lemondani! Pénzről, munkáról, legféltettebb kincseinkről. Nem ragaszkodunk már a megromlott akarathoz se! Ezután inkább legyen meg az Úr akarata,

csak meg ne vonja tőlünk soha a szeretetét, mert ha már megtapasztaltuk ezt a CSODÁT, nem tudunk, és nem akarunk nélküle élni! Állandóan érezni akarjuk!

De ez nem minden! E mellett adja a biztonságérzetet, a szabadságot, örömet, és az ésszel fel nem fogható bölcsességet, amit örömmel továbbítunk másoknak.

Igazán akkor értjük meg Istent, ha már Jézus Krisztus természete bennünk is megtalálható lesz!

Ekkor minden „rezdülését” felfogjuk. Ez abban az esetben lehetséges, amikor megengedjük, hogy az életünkben az Úr akarata érvényesüljön, amikor Ő irányítja azt! Csodálatos harmónia alakul ki közöttünk. Ebben az állapotban nincs lelki és testi fájdalom, csak hosszantartó öröm.

Azért azt nem állítom, hogy végtelen, mert ebből a harmóniából sajnos kizökkenthetnek a hétköznapi problémái. Azonban el kell jutnunk arra a „szintre”, ahol már semmi nem tud kizökkenteni az Úrral való csodálatos közösségből.

Ez azt jelenti, hogy bár ezen a Földön élünk és tesszük a dolgainkat, tartjuk a kapcsolatot a külvilággal, de már egy másik „síkon” folyik az életünk. Még nem a menyekben, de már nem is a Földön. Valahol a kettő között. A földi élet dolgai nem úgy hatnak ránk, mint egykor. Megszűnik a holnaptól való aggodás és félelem.

Az Úr vezet, ahova vezet, de biztos, hogy nekünk a legjobbat akarja, és a legjobbat kapjuk Tőle!

„Ha a test válik életünkkel, úgy élünk, mint az állatok.

Ha a lelkünk válik életünkkel, lázadásban és Isten elől menekülve élünk; tehetségesen, művelten, tanultan, de elidegenülten Isten életétől.

De ha eljutunk oda, hogy életünket szellemben és Szellem által éljük, bár használjuk lelkünk képességeit és fizikai erőnket, de attól kezdve azok már a Szellem szolgái; és amikor ide eljutunk, Isten valóban felhasználhat minket.” /Watchman Nee/

Negatív gondolatok

„... hanem attól féljetez inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyeheennában.” /Máté 10,28b./

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.”

Figyeljünk arra, hogy mit mondunk! Nem mindegy, hogy mit beszélünk, ugyanis a negatív szavak behatolnak a tudatunkba, és fájdalmat, rossz érzést okoznak nekünk és azoknak is, akik hallgatják.

Próbáljuk meg kiűzni a negatív gondolatokat az elménkből!

Bármilyen hihetetlen és felfoghatatlan, de minden kimondott szónak súlya van, és ez a súly, illetve ezek a súlyok ránehezeden a lelkünkre, amelyek hatással vannak a testünkre is.

Nem elég, hogy nyomasztólag hatnak ránk, de még „fertőznek” is! Nemcsak mi fertőzödzünk meg tőlük, hanem a környezetünk is. Rövid időn belül ugyanolyan negatív beállítódású emberekké válnak, mint mi! Az a legrosszabb ebben az egészben, hogy ***nagyon sok embert „örökre” boldogtalanná tehetünk azáltal, hogy kimondjuk ezeket a káros szavakat!***

Gyermekeinkre nagyobb súllyal nehezeden a negatív szavak, mert ***elvesszük tőlük az öröm képességét és az öröm lehetőségét!***

Azonban mindezeket meg is tudjuk fordítani azzal, hogy „kordában” tartjuk a gondolatainkat. Pozitív gondo-

latokkal és pozitív hozzáállással megkönnyebbül a testünk, a lelkünk, és nyitottabbá válunk arra, hogy Isten igéje eljusson a tudatunkba és a tudatalattink „legmélyebb bugyrába”.

A pszichológusok is megfigyelték, hogy a negatív gondolatok és szavak milyen rombolóan hatnak az emberre, és arra is rájöttek, hogy a pozitív szavak építik, szépítik az ember egész lelkét és testét.

Tehát minden, ami körülöttünk folyik, hat ránk! Ezért nem mindegy, milyenek a családtagok, a barátaink és a munkatársaink! Ők mennyire „mérgezik”, illetve teszik szebbé, jobba a saját életüket és a mi életünket!

Az se mindegy, hogy milyen könyvet, újságot olvasunk, milyen filmet, milyen színházi közvetítést nézünk, milyen zenét és a zenéhez milyen szövegeket hallgatunk!

Minden-minden hat ránk! Pozitívan, vagy negatívan, amelyek befolyásolják életünket! Ne engedjük, hogy mások negatív gondolatokkal rombolják a lelkünket, szellemünket! Ha tehetjük, akkor térjünk ki előlük! Ha erre nincs módunk, akkor kérjük Isten segítségét, és olyan láthatatlan védelmet kapunk, amelyen keresztül nem hatolnak át ezek a rossz ingerek!

Ha véletlenül kicsúszik a szánkon egy-egy negatív szó, akkor azonnal helyesbítsük valamilyen pozitív szóval.

Eleinte nehéz lesz átállni a negatív gondolkodásról pozitív gondolkodásra, azonban odafigyeléssel és tudatos gyakorlással sikerülni fog! Egyre ritkábban fordul majd elő és végül teljesen elmarad.

Egyre jobban fogjuk érezni magunkat, más szemmel kezdjük el látni a világot.

Amíg nem világosodunk meg, addig a hétköznapi gondjai teljesen lekötik a figyelmünket, és nem érünk rá, hogy „ésszel felfoghatatlan” dolgokra vagy személyekre figyeljünk. „Elég a magunk baja!” - szoktuk mondogatni. Mert a mindennapi rohanásban, kapkodásban elfelejtünk élni. Nincs idő semmire és senkire. S mire valóban eltelik felettünk az idő, akkor jövünk rá, hogy a fontos dolgokat elhanyagoltuk, a kevésbé fontosakat pedig előtérbe helyeztük.

Sokáig magunkban hittünk, az eszünkben, az intelligenciánkban, a képességeinkben, az ügyességünkben, és az erőnkben. Lehet, hogy még ma is azt hisszük, hogy rátermettségünkkel minden problémát meg tudunk oldani, helyt tudunk állni.

Azonban, ha rajtunk kívül álló dolgok kezdenek beindulni, amiket nem tudunk befolyásolni, annyira elborítanak a bajok, hogy minden kicsúszik az irányításunk alól, és ide-oda sodornak az események. Próbálunk kiutat keresni, de sehogy se sikerül. Kétségbeejtő helyzetbe kerülünk. Legtöbbször még ebben a helyzetben is makacsul bízunk önmagunk bölcsességében és ügyességében, de többnyire kudarcot kudarokra halmozunk.

Ekkor elkezdünk „parajelenségek” felé fordulni. Kutatjuk a jövőnket, bele akarunk látni láthatatlan dolgokba, elhiszünk hihetetlen történeteket, de nagyon érdekes, hogy Istenben, az Ő szellemi világában nem hiszünk. Szinte gondolkodás nélkül, azonnal visszautasítjuk! Közben minden butaságot, ami nem Istennel van összefüggésben, komolyan veszünk.

Szóval, keressük a kiutat, de nem találjuk. Közben egyre rosszabb körülmények közé kerülünk. Ilyen ese-

tekben az Úr olyan formán próbál segíteni, hogy a bajba-jutott embert összehoz olyan emberrel vagy emberekkel, akik már átéltek hasonló helyzetet és Isten segítségével megtalálták a helyes utat. Ezeken az embereken keresztül szólítja meg őket és mutatja a kivezető utat.

Ezek az események eleinte hihetetlennek tűnnek, hiszen az eszünkkel próbáljuk felfogni az ésszel fel nem fogható Örömhírt: - Engem akar megmenteni az Isten?

Felfoghatatlan az is, hogy jön egy „idegen”, aki kiútról, segítségről, szeretetről, örömről, szabadságról, nyugalomról beszél. Ezek mind olyan elérhetetlen vágyaknak tűnnek.

Hogy lehetséges ez? Hiszen mindenki reggeltől estig rohan, dolgozik, játszik, tévézik, haverokkal a kocsmában ül, diszkózik, gyerekekkel üvöltözik, mert már azokkal se lehet normálisan beszélni, szóval, senki nem ér rá arra, hogy önmagán túl másokkal is törődjön. Idegesek, fáradtak vagyunk. A kapcsolataink felszínessé váltak, mély barátságok szinte már nem is léteznek. Mindenki a saját önzését tartja szem előtt, hogy neki mi a jó. Többnyire a „barátok” is kihasználják egymást.

El se tudjuk képzelni, hogy itt a Földön boldogok is lehetnénk. Ám azért titokban vágyunk rá és még reménykedünk abban, hogy a boldogságot, amelyet elképzeltünk, még átélhetjük.

Az a baj, hogy önzés nélkül már szeretni se tudunk. Birtokolni akarjuk a másik embert, uralkodni rajta. Kihasználni mindent, ami nekünk jó. Az a lényeg, hogy mi jól érezzük magunkat, a többi már nem igazán érdekel bennünket.

Azonban van szabadulás ebből az önző világból és a kilátástalan helyzetünkből. El kell fogadni azokat az em-

bereket, akiket azért küldött az Úr, hogy rátaláljunk az Ő útjára! Ha valaki ilyen segítséget kap és azt elfogadja, ott hamarosan be fog indulni az új élet.

Azonban ilyenkor használ fel a Sátán is minden eszközt, hogy elterelje a figyelmünket. Ő is felhasznál embereket arra, hogy bebizonyítsa, hogy „nincs Isten”! Sőt azt is, hogy Ő sincs! Azt akarja, hogy amit eddig hallottunk, vagy megtapasztaltunk az Úrral kapcsolatban, afelől minél hamarabb kétségek ébredjenek fel bennünk.

Ne engedjük meg, hogy bármi elterelje a figyelmünket az Úrról, hiszen egyedül Ő képes a lelki békénket helyreállítani!

Tegyünk egy kísérletet: **szánjunk** minden reggel legalább **félórát imádkozásra**, utána **kérjük** meg az Urat, hogy segítsen helyrehozni az elrontott életünket, majd **hálával köszönjük meg**, hogy meghallgatott!

Mindenre figyeljünk, ami a nap folyamán történik velünk. Kivel találkoztunk, kivel mit beszéltünk, milyen érzések, gondolatok foglalkoztattak bennünket? Megtapsztaljuk majd, hogy minden simán ment, szép, nyugodt napunk volt.

Az esti imánál ne felejtsük el hálásan megköszönni a napot!

Van szabadulás a bajból, van esély a gyógyulásra és az újrakezdésre!

Lassan beindul az igazi hit-életünk, és érezni fogjuk az Úr jelenlétét és védelmét. Ezek után már meg fogjuk hallani az Ő szelíd, kedves hangját.

Addig is szorgalmasan imádkozzunk, kérjük, és hálásan köszönjük meg mindent Istennek!

Te mit választasz?

„Márta pedig foglalatoss volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért neki, hogy segítsen nekem.

Felelvén pedig, monda néki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy, és sokra igyekezel: De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle. /Lukács 10,38-42/

Márta testét, lelkét kitette azért, hogy a Mestert, a tanítványait és azok vendégeit mindennel ellássa. Elképzelhető, hogy nagyon sok embert kellett jól lakatnia és itallal kínálnia. Képtelen volt egyedül megbirkózni ezzel a hatalmas, erőfpróbáló feladattal.

Mária, a testvére, nemhogy segített volna neki, hanem inkább beült a többiek közé és hallgatta Jézust.

Nagyon bosszantó és elkeserítő lehetett az asszony számára, s ezt nem is tudta szó nélkül hagyni. Ezért arra gondolt, hogy mindenki előtt megszégyeníti testvérét az Úr által, hogy a testvére belássa, hol a helye és mi a feladata,

Azonban Jézus másképp látta ezt a helyzetet. Mekkora megdöbbenést okozhatott Mártának azzal, hogy „dorgálás” helyett, Máriának adott igazat, miszerint ő a „jobbik részt” választotta.

Mi ez a jobbik rész? Az, amikor teljes odaszánással figyelünk az Úrra! Elfeledkezve minden hétköznapi dologról! Úgy tudunk figyelni, hogy a külvilágot teljesen

háttérbe szorítjuk minden „fontos dologával” együtt, és teljes szívből és lélekből figyelünk rá. Megvárjuk, hogy Ő állítson minket munkába!

Ne mi döntsük el, hogy mi a fontos és mi nem, mert mi még a haszontalan, múltó dolgokat is fontosnak tartjuk. Mi mindig, mindenkinél jobban tudjuk, hogy mit kell tennünk, és úgy gondoljuk, hogy a hétköznapi munkához nincs szükségünk Isten tanácsaira. Sokszor nem tudunk leállni, mindig tennünk kell valamit, mert azt gondoljuk, hogy ezt várja el tőlünk Isten.

Ha nem jutunk el erőnk és bölcsességünk végére, ha nem érezzük úgy, hogy itt a „vég”, „nincs tovább”, ha nem érezzük azt, hogy segítségre van szükségünk, akkor valószínű, hogy soha nem fogjuk meghallani Isten hívását, sem megtapasztalni a közelségét.

Az ilyen emberekkel nem tud mit kezdeni az Úr.

Azonban, amikor már úgy érezzük, hogy elfogyott minden erőnk, minden ötletünk, olyankor, ha kérjük, Jézus segítségünkre siet!

Különböző módon élhetjük át Vele az első találkozásunkat. Ez a megtapasztalás nagy-nagy örömmel jár és ezt még napokig érezzük, élvezzük.

Ezután hallgatás következik be. Eleinte azt hisszük, hogy az öröm, amit először éreztünk, ezután majd örökké tart és mindig érezni fogjuk. Nem értjük, hogy miért múlik el?

Azt már tudjuk, hogy elhívást kaptunk, azt is tudjuk, hogy mit kell majd tennünk, csak azt nem, hogyan és mikor fog mindez bekövetkezni? Egy ideig várunk, aztán a türelmünk kezd elfogyni, és azt hisszük, hogy ne-

künk kell kezünkbe venni a dolgokat, biztos erre a „lépésünkre” vár Jézus.

A legtöbbször abba a hibába esünk, hogy azonnal elkezdjük megvalósítani mindazt, amire az Úr elhívott.

Elkövetjük azokat a hibákat, amelyeket annak idején Ábrahám is elkövetett, és ezért az ígéret több mint tíz évet késett, mert meg kellett tanulnia neki is, meg nekünk is meg kell tanulnunk, hogy türelmesen várjunk!

Ahhoz, hogy az Úr munkába tudjon állítani, meg kell tanítania bennünket a türelemre, az engedelmességre és az állandó figyelemre. Sajnos, mi türelmetlenek vagyunk, aminek az az eredménye, hogy mindent elrontunk és ezáltal késleltetjük az Urat!

Ábrahám is mennyi bajt okozott azzal, hogy nem bízott meg igazán Isten ígéretében, és elhitte, hogy mindent neki kell megtennie. Sok problémától kímélte volna meg magát és a családját is, ha türelmesebb.

Mi is hasonló bajokat zúdíthatunk magunkra a türelmetlenségünk miatt. Ezért, ha elhívást kapunk, akkor türelmesen várjunk addig, amíg az Úr belső készítés által el nem indít bennünket.

Ne engedjük, hogy másra terelődjön a figyelmünk! Ne „temetkezzünk” se munkába, se szórakozásba, hanem legyünk állandóan éberek!

Jézus bárki által megszólíthat bennünket, tanácsokkal láthat el, és nekünk azonnal tudnunk kell, hogy ez most az Úrtól való üzenet, vagy esetleg más.

Ne engedjük, hogy a hétköznapi gondjai, terhei anyyira elnyomjanak, hogy semmi másra ne legyen erőnk!

Mindennap választás előtt állunk! Te melyik részt választod?

Semmit nem szabad addig Isten nevében szólnunk vagy tennünk, amíg valóban meg nem kaptuk Tőle az indíttatást! Ha majd az Úr azt akarja, hogy tegyünk meg valamit, akkor viszont ne tétovázzunk, azonnal induljunk, és csináljuk meg, amit Ő akar!

Isten elhatárolódik mindentől, ami nem általa irányított tevékenység.

Tőlünk azért nem származhat semmi jó, mert a lelkünket, és az érzelmeinket használjuk a problémák megoldására, és hiányzik hozzá a szellemi töltet.

Akkorra válunk Isten számára használhatóvá, amikor mindhárom tulajdonsággal rendelkezünk, amikor *egy feladathoz tudjuk mozgósítani a testünket, a lelkünket, és a szellemünket.*

Minden fáradozásunk értéktelenné válik, ha Istent kihagyjuk az életünkéből és a munkánkból!

Az ima hatalma

„Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-e valakinek? Dicséretet énekeljen. Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert igen hasznos az igaznak buzgósságos könyörgése.”

„Illyés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig. És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megteremtette az ő gyümölcsét.” /Jak. 5,13,18./

Hatalmas erő birtokában vagyunk, csak még nem akarjuk elhinni! Pedig „hegyeket tudnánk megmozgatni” az igaz hitű imával!

Azt állítjuk, hogy hisszük; Isten mindenható, ám amikor cselekvésre kerül sor, mégis kételkedünk!

A keresztény ember imájával jóra tudja fordítani a rossz dolgokat, csak el kell hinnie, hogy mindaz, amiért imádkozik, az igaz! Egy embernek is nagy hatalmat ad az Úr imádsága által, hát még milyen óriási hatalommal rendelkeznenk, ha összefognánk és együtt imádkoznánk ugyanazért a kérésért!

Például, hogy ne legyenek háborúk, katasztrófák, szenvedések! Legyen vége a környezetszennyezésnek, a globális felmelegedésnek, stb.

Azt is kérünk kellene, hogy az Úr szabadítsa meg az emberiséget a gonosztól és áldjon meg mindenkit!

Mindez nem utópia, ezt kérünk kellene mindnyájunknak Istentől!

Mivel Isten az emberek által akarja megszabadítani a Földet a Sátántól, ezért mihamarabb el kell kezdeni az imádkozással való hatalmi erő kérését!

Az Úr olyan hatalmat ad nekünk, olyan isteni erőt, ha kérjük, amivel valóban jobbá, szebbé, egészségesebbé tudnánk tenni nemcsak a saját, hanem sok-sok ember életét, ha lenne egy „pici hitünk”. Ha tudnánk, hogy erre is kérhetünk, és kérünk is kell!

Mindennap imádkozzunk, kérjünk, és hálásan köszönjük meg mindent Istennek!

A hálával beáramlik az életünkbe a HIT!

A hittel jön a felfoghatatlan ISTENI ERŐ, melynek birtokában már dönthetünk, milyen pozitívumra használjuk fel ezt a CSODÁT!

Isten célja a Sátán kiűzése a Földről, és minket akar erre a célra felhasználni! Hát álljunk rendelkezésére!

Az is nagyon fontos, hogy napról-napra, hétről-hétre biblia-magyarázatokkal értsük meg az Úr akaratát, azonban most már nagyon felgyorsult az idő, felgyorsultak az események! Cselekedni kell! Mi, keresztények tegyük rendbe az elrontott dolgokat!

Ezt várja tőlünk Isten! Imádkozzunk, hogy ne következzenek be további katasztrófák, járványok, éhínségek, háborúk!

Imádkozzunk azért is, hogy a politikusok, akik országokat irányítanak, találják meg a helyes utat, és valóban az ország, a nép érdekeit képviseljék, ne a maguk és családjuk hasznát keressék!

Mi nem tehetjük meg, hogy lázadjunk a hatalom ellen, de imádkozni imádkozhatunk közösen, és az ima erejével mindent jóra fordíthatunk!

Ne boncolgassuk, ne elemezzessük a dolgokat, hanem cselekedjünk! Nekünk se mindegy, a gyerekeinknek és az unokáinknak se, hogy milyen körülmények között fognak élni. Ezért hát ne halogassuk az imát! ***Kezdjünk el igazán fontos, és létszükséges eseményekért imádkozni!*** Nem ülhetünk ölbe tett kézzel, és nem nézhetjük tétlenül a katasztrófákat akkor, amikor birtokunkban van Isten imájának ereje, amelynek segítségével mindezeken változást tudunk kezdeményezni!

Hinnünk kell abban, hogy az ima jóra tud fordítani mindent, még a környezeti katasztrófa kimenetelét is. Hiszen azzal mindannyian tisztában vagyunk, hogy Isten mindenható, és neki semmi sem lehetetlen!

Merjünk kérni nagy dolgokat! Isten örömmel fogja teljesíteni a kérésünket, csak **KÉRJÜNK!**

Nyíljon ki a szemünk és a szívünk a világ felé, és lássuk meg a bajokat! Ezek a bajok orvosolhatók, ha minél többen kérjük az Urat! Legyünk nyitottak más népek bajai iránt is. Ők ugyanúgy örülnek és szenvednek, mint mi.

Ha imádkozással tehetünk értük valamit, hát miért ne tennénk meg? Túl kell látnunk a saját és közvetlen környezetünk világán!

Eljött az idő, hogy ne csak hallgassuk a katasztrófákról szóló híreket, hanem tegyünk is ellenük valamit! Bárhol, bármi tragédia történik, azt előbb-utóbb mi is érezni fogjuk! Állítsuk meg!

Azért is tehetünk, hogy Isten országa mielőbb megvalósulhasson a közvetlen és tágabb környezetünkben is!

Ahol Isten emberei vannak, ott hosszú távon nem maradhatnak meg a gonosz erők! Onnan menniük kell! Isten ereje sokkal nagyobb, mint a Sátáné, és nekünk ezt az erőt kérnünk kell! Automatikusan nem kapjuk!

Merjünk hinni az Ő hatalmas erejében és a Mindenhatóságában! Higgyünk őszintén benne!

Legyen jólét, béke, szeretet, egészség minden ember osztályrésze!

Ajándék

„Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bőségben van az embernek az élete.” /Lukács 12,15./

„De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel: Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; de ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.

Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, meg törbe és sok esztelen káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogván, némelyek eltévelyedtek a hit-től, és magukat átszegezték sok fájdalommal.” /Tim./

„Csak Istenben nyugszik meg a lelkem; tőle van az én szabadulásom.” /Zsolt. 62,2/

Testünk és vágyaink olyannyira előtérbe kerültek, hogy e miatt Istent is háttérbe szorítjuk. Ugyanis az kell nekünk, amit meglátunk. Amit meglátunk, azt megkívánjuk, amit megkívántunk, azt mindenáron és azonnal meg akarjuk kapni!

Gyakorlatilag erről szól az egész életünk: kielégíteni a vágyainkat!

Amíg vágyakozunk, addig azt hisszük, hogyha megkapjuk vágyaink tárgyát, akkor nagyon boldogok leszünk. Ám, amikor mindazt sikerül birtokolni, új vágyak után nézünk. Addig tesszük mindezt, amíg elfelejtünk örülni.

Örök boldogtalanság foglyaivá válunk.

Ha nem sikerül megkapni valamit, akkor meg azért leszünk boldogtalanok.

Rabja leszünk a vágyainknak!

Figyeljük meg, hogy egy nap folyamán mennyi csábításnak vagyunk kitéve, amelyeknek nagyon nehéz ellenállni. Az utcán a kirakatok, a különböző plakátok ejtenek kísértésekbe, a lakásban a tévéből, rádióból, újságból reklámok kínálják fel a „számunkra fontos” árukat, amelyek nélkül „nehéz” megélni.

Ember legyen a talpán, aki mindennek ellen tud állni! Ezért mindezek „esztelen” vásárlásokra sarkallnak bennünket, amíg kétségbeejtő anyagi helyzetbe nem kerülünk.

Nem számít semmi, csak vásároljunk, ha van rá pénzünk, ha nincs! Az se baj, ha nincs, mert a bankok is bevetnek minden lehetőséget, hogy pénzt vegyünk fel magas kamatra, hadd költekezzünk! Azután majd újabb vágyainkhoz adnak hitelt.

Mindezek telhetetlenné tesznek bennünket. Egyszerűen nem tudunk betelni semmivel! Nem baj, ha eladóso-dunk, tönkremegyünk, csak vásároljunk!

Ebből az ördögi körből egyedül azt Úr tud megszabadítani bennünket.

Jézus Krisztus kijelentette, hogy Isten szerető Atya! Egy szerető Atya pedig törődik, gondoskodik gyermekeiről, vigyázz rájuk, óvja minden bajtól őket, és megadja azt, amire szükségük van! Se többet, se kevesebbet! Segít a nehézségeken túljutni.

Eljuttat mindnyájunkat oda, ahol a hiányérzetünk minden vágyakozással együtt eltűnik.

A „külső harcok”, támadások testünk-lelkünk ellen már nem hatnak ránk semmilyen formában, mert olyan hatalmas védelem alá kerülünk, amelyet csak mi rombolhatunk le a meggondolatlanságunkkal, makacsságunkkal, hazugságainkkal, képmutatásainkkal, csalásainkkal.

Isten el tudja érni azt, hogy a „látványt” tényleg szépségnek lássuk, de ne akarjuk mindenáron birtokolni. Már nem kívánunk magunknak se sok pénzt, se hatalmat, csak az Úr szeretetét!

Isten szeretete eljuttat bennünket a szabadságra, és az öröm forrásához. Újra képesek leszünk arra, hogy szívből tudjunk örülni mindennek.

Ha elfogadjuk az Urat, akkor nagyon leegyszerűsödik az életünk. Eltűnnek belőle a bonyodalmak, a lelki válságok. Egy idő után már tisztán látjuk a csábítások lényegét, és nagyon örülünk annak, hogy az Úr megszabadított minket a vágyainktól!

Valóban megtapasztaljuk, hogy Isten szeretet bennünket!

A szeretetéből és kincseiből minél többet szeretne adni, ezért várja, hogy kérjünk Tőle! Igazán nem érti, hogy az emberek miért nem akarnak kapni mindezekből a jó adományokból?

Valószínűleg azért, mert még igazán nem ismerjük sem Istent, sem az ajándékait!

Üljünk le és értékeljük át az életünket. Meg kell találnunk a helyes Utat! Még most tudunk változtatni az életünkön! Isten segítségével álljunk ellen a csábításoknak, s valóban csak azt vegyük meg, amire nagyon szükségünk

van. A sok felesleges holmit, amit eddig felhalmoztunk, adjuk oda a nálunk szegényebb embereknek.

Tegyük boldoggá őket és ezáltal mi is boldogok leszünk!

Úgy adakozzunk, hogy az illetők *ne tudják, kitől kapták az ajándékot, illetve ajándékokat*, mert ebben az esetben nem nekünk lesznek hálásak, hanem *Istent áldják az Ő jóságáért!*

Adjuk át Istennek ezt a dicsőséget, és a mi jutalmunk se marad el!

Azonban mielőtt adakoznánk, várjuk meg, hogy az Úr indítson bennünket! Ez az indítás lehet egy megérzés, egy váratlan felismerés, belső kényszer, egy gondolat. Mindenesetre tudni fogjuk, hogy kinek, mit kell adnunk! Ha ezt betartjuk, akkor az ajándékaink mindig odakerülnek majd, ahol tényleg nagy szükség van rá!

Bízzunk mindent az Úrra!

Ne csak ünnepek alkalmával adakozzunk, hanem azokon túl is! Akkor is merjünk ajándékozni, amikor nekünk is kevés van. Hihetetlennek tűnik, de mégis igaz az, hogy a kevésből is tudunk adni.

Isten mindezekért a tettekért kárpótol bennünket. Mi is kapni fogjuk az Ő ajándékait. Ez az az isteni erő, amely keresztüláramlik rajtunk és bőségesen adja az áldását.

Isten mindig tudja, kinek mire van szüksége, és sokszor, mielőtt kimondanánk a kérésünket, már meg is ajándékozott minket! Igyekezzünk elérni, hogy mihamarabb Isten oltalmába, védelmébe kerüljünk, és vigyázzunk nagyon erre a nehezen megszerzett és nagyon „törekeny” oltalomra!

Elég egy hibás döntés, egy hazug szó, egy sértő, kritikus megjegyzés valakire, és Isten már nem vállal velünk közösséget!

„Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.” /Zsolt. 37./

A hétköznapi Ura

„Mások meg, kísértvén őt, mennyei jelt kívánnak tőle.”

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van rátok. /1Pét. 5,7/

Az elmúlt évezredek során nem sokat változott az emberiség olyan vonatkozásban, hogy Jézustól jeleket vártak, valami nagy, felfoghatatlan, látványos „varázslatot”, amellyel bebizonyíthatja, hogy Ő valóban Isten fia. És bár bizonyított azzal, hogy meggyógyított gyógyíthatatlan betegeket, halottakat támasztott fel Isten segítségével, mégsem hittek neki. Más látványra vágytak az emberek.

Valahogy ma is így van ez. Sokan a hit kérdését is látványra akarják építeni. Nagy „elhívásokat” képzelnek el, és amíg a csodára várnak, nem veszik észre, hogy sok-sok csoda mellett mennek el. Igaz, hogy nem olyan látványosak, de csodák!

Ugyanis Jézus itt van velünk a hétköznapiakban, csak olyan szerényen, egyszerűen, hogy igazán nem tulajdonítunk Neki nagy jelentőséget mindaddig, amíg rá nem döbbenünk, hogy szinte minden percünket Ő irányítja, ha hagyjuk!

Előző írásokban már volt szó arról, hogy állandóan pozitív és negatív hatásoknak vagyunk kitéve. Egy nap folyamán sok-sok döntést kell meghoznunk, és az akaratunktól függ, hogy a jó vagy a rossz megoldást választjuk-e? Nagyon találó az az elképzelés, hogy minden ember fülénél van egy angyal és egy ördög, és mind a kettő

azt akarja, hogy az illető az általuk felkínált lehetőséget válassza.

Ha az angyal által kínált megoldást fogadjuk el, akkor Jézust fogadtuk el, és az Ő útján megyünk mindaddig, amíg egy másik, esetleg rossz döntés miatt letérünk erről az útról.

Ha az ördög által felkínált lehetőség mellett döntötünk, akkor őt fogadtuk el, és ő lesz velünk mindaddig, amíg a legközelebbi döntésünkkel meg nem változtatjuk a helyzetet. Így, a bennünk levő indulat is olyanná válik, amilyen „utat” választottunk.

Eleinte nagyon nehéz a helyes döntést meghoznunk, ezért is kell mindig figyelniünk! A figyelemmel és a felismeréssel egyre sűrűbben választhatjuk az Úr útját, tehát helyes döntéseket fogunk hozni.

A Sátán viszont mindent bevet, hogy ez ne következzen be! Igyekszik elterelni a figyelmünket az Úrról!

Ne engedjük semmilyen csábításnak! Ne engedjük, hogy romlásba vigyen minket!

Egyedül Isten képes arra, hogy az életünket helyes útra terelje, rendbe hozza!

Minden döntésünk előtt, ha lehet, imádkozással kérjük ki az Úr tanácsát!

Ha azonnal kell határoznunk, akkor figyeljünk a „megérzésünkre”, az első „gondolatra”, a halk hangra, mert többnyire az a jó út.

Bármilyen csábító is az ajánlat, álljunk ellen, ha a válasz negatív! Később be fog igazolódni, hogy helyes döntést hoztunk.

Tehát nem véletlen, hogy egy napunk alkalmával kivel találkozunk, mit mondanak nekünk, hogyan viselkednek velünk, és mi milyen módon viszonyulunk hozzájuk.

Ha bánat ér bennünket, akkor el kell gondolkoznunk azon, hogy ezzel mire akarja felhívni a figyelmünket az Úr? Rá kell jönnünk arra, hogy valami belső rossz hajlamunkat kell-e leküzdenünk?

A problémáink addig ismétlődnek, amíg nem sikerül végleg megszabadulnunk a bennünk levő negatívumról.

Minden történés mögött fel kell ismernünk Jézus jelenlétét! Tudnunk kell azt is, hogy milyen célt akar elérni velünk?

Többek között, ezek azok a fegyelmezések, amelyek által megtisztulunk a bennünk lévő rossz tulajdonságoktól, a rossz jellemünktől.

Ha mi nem „rontjuk meg” ezt a „hétköznapi” kapcsolatot, akkor Jézus mindig, minden helyzetben velünk lesz! Beszélhetünk hozzá a nap bármely percében, megoszthatjuk Vele a gondolatainkat, a gondjainkat és az örömünket.

Kialakulhat egy olyan közvetlen kapcsolat Jézus Krisztussal, amelyben, ha nem is látjuk Őt, azért érezzük a jelenlétét annyira, hogyha eltávolodunk Tőle, hiányérzetünk támad. Hiányzik a szeretete, a törődése, a biztonsága, az öröme, és ez kétségbeejtő érzés tud lenni!

Ha egyszer megtapasztaltuk az Úrnak a szeretetét és törődését, akkor már képtelenek vagyunk nélküle élni, mert üressé, védtelenné válunk!

Egyszerűen szükségünk van Istenre és Jézus Krisztusra!

Tehát ne várjunk látványos csodát, hanem igyekezzünk felfedezni Jézust a hétköznapiakban! Mert itt van és várja, hogy felismerjük, hogy tudjunk Róla, és kérjük, hogy legyen velünk a nap folyamán!

Ehhez azonban az kell, hogy mindig figyeljünk! Merjünk eldönteni, mi, illetve ki a fontos! Jézus Krisztus itt van velünk, és hogyha engedjük, akkor együtt vagyunk minden percben, még munka közben is!

Napközben mindenért HÁLÁT kell adni, bármi történik velünk, akár jó, akár rossz, mindig mindent meg kell köszönnünk Istennek!

Ezt el is várja tőlünk, és ezáltal alakul ki egy kölcsönös, szeretetteljes kapcsolat.

Ha valami rossz vagy baj ér bennünket, akkor azonnal kérni kell Tőle a segítséget! Az Úr majd szépen kivezet bennünket a problémákból úgy, hogy közben megnyugtat minket.

Olyan csodálatos érzés az, amikor Rá merjük bízni magunkat, amikor már teljesen tudatában vagyunk annak, hogy nincs olyan nehézség, olyan probléma, amit Jézus Krisztus helyre ne tudna hozni!

Ehhez azonban teljesen hinnünk és bízunk kell Istenben és az Ő egyetlen Fiában! Ez pedig az **akaratumk, a döntési jogunk teljes odaszánását jelenti!**

Ébredj fel!

„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.

Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt, valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliumért, az megtalálja. /Márk. 8,31-35./

Kedves Barátnőm, aki gyermekkorá óta templomba jár, elmondta, hogy Ő azt hitte, hogy mindazok, amiket eddig hallott vagy olvasott a Bibliában, csak elméletben léteznek. Esetleg majd a „másvilágon” fognak bekövetkezni.

Eddig el se tudta hinni, hogy a **Biblia** valóban **ÉLŐ IGE**, s ami ott le van írva, valósággá válhat!

Mára már tudja, hogy az Úr valóban ott van a mindennapjainkban és a barátnőm is megtapasztalta Jézus Krisztus közelségét.

Egyre több olyan megtapasztalása van, amit eddig el se tudott képzelni! Nem győz csodálkozni azon, hogy mindezek Vele történnek meg!

Nyugodtabbá, kiegyensúlyozottabbá vált. Valósággá lett számára is, hogy az Úr Szent Szellemé elkezdte benne a tisztítási folyamatot, és e közben fokozatosan egyre több betekintést kap a szellemi világba is.

Olyan érzés ez, mintha hosszú álomból egyszer csak felébredtene bennünket az Úr.

Ekkor jövünk rá, hogy az eddigi életünk milyen hiábavaló volt! Mennyi időt elpazaroltunk értelmetlen, ér-

téktelen dolgokra! Milyen sok hibát vétettünk, és vajon lesz-e módunk a helyreigazításra?

Jóvá ugyan nem tehetjük a múlt hibáit, de elkezdődhet egy teljesen új élet!

Ezért is engedjük meg, hogy Jézus Krisztus vezessen és irányítson minket! Bízunk meg Benne és figyeljünk Rá állandóan! ***Kezdjük el szeretni Őt magunknál, mindenkinél jobban!***

Mikor elhatározzuk, hogy keresztények leszünk, akkor különböző elképzeléseink vannak, hogy ebben az esetben mit kell tenni? Sokan abba a hibába esünk, hogy első nekirugaszkodással „lelkeket akarunk menteni”. Agitálni kezdjük a családtagokat, a szomszédokat, a barátokat és az ismerősöket. Úgy érezzük, hogy már sok mindent tudunk Istenről, és azonnal „szolgálatba állítjuk” magunkat. Nagyon aktívak és tevékenyek leszünk.

Az a baj, hogy ilyenkor nem Isten akaratát, hanem a saját akaratunkat követjük.

Látszólag „nemes célokért” hajtjuk magunkat, pedig az Úr azt várja el tőlünk, hogy maradjunk nyugodtan, csendben, amíg nem tudatja velünk az akaratát.

Amikor ez bekövetkezik, akkor meg mi nem akarunk indulni! Azért nem, mert első lépésként Jézus számunkra „alantas” munkát akar végeztetni velünk, amiket mi nem szeretnénk végrehajtani. Úgy gondoljuk, hogy ennél „többre vagyunk képesek és érdemesek”.

Pedig, ha Isten akaratának akarunk engedelmesskedni, akkor mindenféleképpen végre kell hajtanunk az Ő akaratát!

Azt kívánja tőlünk, hogy alázkodjunk meg előtte és mások előtt is, ami nekünk többnyire nagyon kínos. Pedig itt kezdődik el az engedelmes keresztény életünk!

Istenért számunkra megalázó, sokszor nehéz fizikai munkát kell végeznünk úgy, hogy közben nem lázadunk, nem morgunk, hanem engedelmesen megtesszük az Úr akaratát! Még akkor se háborgunk, amikor a többi ember emiatt lenéz vagy lesajnál.

Bár mindezt nagyon nehéz elviselni, de érdemes keresztülmennünk ezen a nagyon nehéz úton, mert ezáltal tanuljuk meg a feltétel nélküli engedelmességet.

Ha már tisztában vagyunk azzal, hogy ez az Úr akarat, akkor könnyebben megy a munka, és már nem is látjuk olyan megalázónak az egészet!

Mindez a folyamat addig tart, amíg lázadás nélkül, természetesen, akár vidáman is el tudjuk végezni a feladatokat.

Ha mindezekre képesek leszünk és közben az Úrra figyelünk, kapjuk a következő feladatot. Fokról-fokra tanuljuk meg az engedelmességet.

Az Úrnak meg kell aláznia annyira bennünket, hogy rájöjjünk, már nem mi vagyunk a világon a legfontosabbak! Ne maradjon bennünk semmilyen egoizmus, és a folyamat végén úgy lássuk, úgy érezzük, hogy természetes volt mindaz, amin végig kellett mennünk! Ugyanis, ha az Úr adja hozzá az erőt, már nem lehet nehéz semmilyen fizikai munka, és utólag ezt is hasznos feladatnak látjuk, hiszen Általa végeztük el!

Így tanuljuk meg az alázatot. Ne felejtjük el, hogy Jézus is megmosta a tanítványok lábát, és felszólította őket, hogy ők is hasonlóan cselekedjenek!

Nehéz úgy tenni bármit is, amikor azt képzeljük, hogy annál a munkánál sokkal többre vagyunk képesek! Pont ezt a beképzeltséget, ezt a magasabb-rendű tudatot akarja az Úr lerombolni! Ne higgyünk magunkról semmi olyat, amely különbbé tesz másoknál! Sajnos, mindannyiunkban megvan az a „téves tudat”, hogy többnek, jobbnak, okosabbnak tartjuk magunkat a többi embernél.

Isten csak szerény, egyszerű, magában már nem bízó, csak Rá figyelő és hallgató embereket tud felhasználni és valóban munkába állítani.

Ha ezt az egoizmust /önimádatot/ nem tudja letörni bennünk, akkor nem tud mit kezdeni velünk, mert a magunk akaratát hajtjuk végre, és addig Isten számára „vakok” és „süketek”, vagyis használhatatlanok vagyunk!

A szemünket és a fülünket is akkor nyitja meg, amikor alkalmasakká válunk a feltétel nélküli engedelmességre. Amikor már nincs bennünk „**ha...**!” Ha Isten ezt vagy azt megteszi, akkor én is... stb.

Nincs egyezkedés, csak ENGEDELMESSÉG!

Eddig tudatlanok voltunk, nagyon sok hibát és vétket követtünk el úgy, hogy nem tudtunk azokról. Azonban az Úr megvilágosítása által érzékenyebbekké válunk, és egyre élesebben szét tudjuk választani a jót a rossztól.

Hogyha rosszat teszünk vagy bárki rosszat tesz, akkor többnyire egy „nyilallás” hasít belénk, ha viszont jót cselekszünk, akkor pedig kimondhatatlan örömet érzünk.

Mindenkinek, aki Isten akaratának akar engedelmeskedni, el kell fogadnia Jézus Krisztust, teljesen át kell adnia Neki az akaratát, az egész életét, hogy testével, lelkével, szellemével az Úr rendelkezzen!

El kell jutnunk arra a szintre, ahol már teljesen átadtuk magunkat az Úrnak, és fel sem merül bennünk, hogy az akaratomkat ne Jézus Krisztus használja fel! Nekünk tudatosan alá kell rendelnünk magunkat Neki. Nekünk is fel kell támadnunk a „halálból!”

Ez egy új élet kezdete! Eddig nem is tudtuk, hogy a halálban vagyunk, csak amikor belénk árad a szellemi élet, akkor jövünk rá, hogy tényleg halottak voltunk. Ezután egy új, világosabb, biztonságosabb élet kezdődik el.

Nagyon fontos, hogy mi is akarjuk azt, amit az Úr akar! Tehát feltétlen engedelmességet vár el tőlünk!

Ha győzni akarunk, meg kell látnunk, hogy Isten tölt be minket, mert azonnal élet támad bennünk. Csak akkor változunk meg, amikor az Úr jóvoltából valóban áramlik belénk az élet, amit ha megvonnak tőlünk, akkor olyan elviselhetetlen érzés kerít hatalmába, mintha kietlen pusztában vagy sivatagban lennénk, ivóvíz nélkül!

Elhagyatottnak, nyomorultnak érezzük magunkat.

Eddig testben és lélekben éltünk és gondolkoztunk, tettük a dolgunkat. Amikor az Úr megnyitja a szellemi csatornáinkat, akkor „hármass felépítésű emberekké válnunk”.

Az életünk, a munkánk egy másik síkon folyik. Már nemcsak mondjuk, hanem benne vagyunk és átéljük az új szellemi életet.

Szellemben élünk és e mellett használjuk a fizikai és lelki képességeinket is. Bármilyen tesztünk, egyiket sem hagyhatjuk figyelmen kívül.

Ezután már nem viselkedhetünk úgy, mint ahogyan eddig viselkedtünk, mert felelősséggel tartozunk az Úr-

nak, és felelősséggel tartozunk azoknak az embereknek, akikkel az Úr összehoz!

A szellemi csatorna közvetlen kapcsolatot jelent Jézus Krisztuson keresztül Istennel.

Ha már eljutottunk ebbe az állapotba, már egy lépést sem tehetünk magunktól, egy szót ki nem mondhatunk, csak azt, amit az Úr enged!

Ha az az Úr akarata, hogy menjünk el valahova, akkor menjünk azonnal, és azt mondjuk, amit mondanunk kell.

Azonban, ha azt akarja, hogy ne csináljunk semmit, akkor maradjunk nyugton addig, amíg fel nem szólít bennünket, hogy tegyük meg ezt vagy azt.

Ez egy külső szemlélőnek hihetetlennek tűnik, de akik idáig eljutottak, már tudják, hogy ez a VALÓSÁG!

Ha kapjuk a lehetőséget, hogy megtehetünk valamit, akkor boldogan engedelmeskedünk, hiszen az Úr adja mindenhez az erőt, a tehetséget és az örömet.

Ha nem úgy sikerül megoldanunk egy feladatot, ahogyan mi elképzeltük, akkor sincs kudarcélményünk, hiszen Jézus mindent a javunkra formál.

A hitetlenség

„Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés Istennel? Aki ezért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.

... Engedelmeskedjete azért Istennek; álljatok el-
le az ördögnek, és elfut tőletek.” /Jak. 4,4. 4,7./

„Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. /Róm. 8.18./

„Akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk.”
/Róm. 14,8b/

Eddig a pénz irányította az életünket. A mennyisége határozta meg, hogy jól éreztük-e magunkat, vagy rossz-
szul? Meg tudtunk-e vásárolni mindent, amit megkíván-
tunk, vagy nem?

Ha nincs elég pénzünk, akkor rosszkedvűek, idegesek
leszünk, hiszen a vágyaink nem lesznek kielégítve.

Most azonban el kell érünk azt, hogy már ne a pénz
irányítsa a mindennapjainkat, hanem Jézus Krisztus!

Ne ijedjünk meg a pillanatnyi hiányoktól és szenvedé-
sektől! Soha ne felejtjük el, hogy *itt a Földön, csak át-
menetileg*, és *egy rövid ideig élünk!*

A *tényleges életünk* a testünk halála után következik
be, és ez *az örökkévaló élet!* Tehát azt kell tekintenünk a
valós jövőnknek!

Ezért sem mindegy, hogy itt, ebben a világban hogyan
éljük az életünket. Ne a pillanatnyi, a látszólagos bizton-

ságunk legyen a cél! Ne a pénz irányítson bennünket, hanem bizzuk életünk irányítását az Úrra! Engedjük meg Neki, hogy megtisztítson bennünket, bármennyire fájdalmas is, mert a fájdalom mellett azonnal kapjuk a vigasztalást.

Sose felejtsük el, hogy meztelenül jöttünk a világra, és meztelenül fogjuk elhagyni azt.

Amit mi itt felhalmozunk ebben az életünkben és értékesnek tartunk, azt az utódaink nem biztos, hogy becsülni fogják.

Arról se feledkezzünk meg, hogy gonosz erők húzódnak meg a pénz utáni sóvárgás mögött!

Álljunk ellen a kísértéseknek!

Egy kedves ismerősöm nemrég kijelentette, hogy semmilyen körülmények között sem akar szegény lenni, és nem akar semmilyen nehézségen keresztül menni! Ha ez az ára annak, hogy valóban Isten útján járjon, akkor inkább nem kér belőle!

Ez azért is volt megdöbbentő kijelentés részéről, mert már régóta jár templomba, imádkozik, és azt mondja, őszintén hiszi az Úr létezését.

Tudja és tapasztalja, hogy Isten „kezébe vette” az Ő életét is, és most teljes szívéből tiltakozik.

Persze nemcsak ő, hanem mások is visszarettennek, ha elkezdődik az akarat átadása és átvétele, mert úgy érzik, hogy nagy ára van a teljes odaszánásnak.

Ha Jézus „belenyúl” az életünkbe, akkor rögtön tiltakozunk, mert ezek a „beavatkozások” sértik az egoizmusunkat.

Eddig az „én” tudatunk, az önzésünk uralkodott minden felett, most meg át kellene adnunk az énünket az Úrnak! Nem hisszük el, hogy a mi akaratunknál jobban lehet irányítani az életünket.

Persze, hogy fájdalommal jár, ha nem tehetjük azt, amit eddig megtehettünk! Ha ezután nem kényeztethetjük magunkat, ahogyan eddig! Ha nem mondhatunk ki „bűntetlenül” akármit, ha szembesülnünk kell azzal a ténnyel, hogy nem is vagyunk azok, amiknek eddig hittük magunkat! Nem vagyunk se jók, se okosak, se felsőbbrendűek, amiről meg voltunk győződve! Ha kiderül, hogy mennyi gonoszság, aljasság van bennünk! Mennyi ember életét tettük tönkre rosszindulatú, gonosz megjegyzéseinkkel! Hány embert csaptunk be hazugságainkkal! Ki szeret ezekkel szembesülni? És ha szembesülünk, akkor azonnal menekülni akarunk előle.

A Szent Szellem mindezekkel szembesít bennünket, azonban Isten adja a megbánás ajándékát!

Ezeket a szembesítéseket át kell élnünk ahhoz, hogy végbemenjen a lelki tisztulás, hogy helyreálljon az eredeti állapotunk Istennel!

Természetes reakció, ha menekülni akarunk az ilyen és ezekhez hasonló szembesítések elől, hiszen ki szereti azt, ha fájdalmat, nehézséget okoznak neki?

Azonban, ha világossá válik, hogy mi miért történik, még a fájdalmakat és a nehézségeket is el lehet viselni, főként, ha kérjük a segítséget az Úrtól!

Mert nem szabad soha elfelejtenünk, hogy ***Jézus megsebez, de azonnal be is kötöz bennünket.*** Tehát, adja az ésszel fel nem fogható vigasztalását! Soha nem hagy bennünket a bajban! Csak annyira „terhel” meg minket,

amennyit el bírunk viselni! ***Mindig kivezet minden problémából.***

Szépen, fokozatosan megtanít bennünket az engedelmességre és a teljes, feltétel nélküli bizalomra!

Ha ezek a fájdalmas tapasztalatok nem következnenek be, akkor soha nem tudnánk megbízni Istenben! Át kell mennünk rajtuk! Ez a tanulási folyamat addig ismétlődik, amíg valóságosan át nem adjuk az akaratomkat az Úrnak!

Engedjük meg, hogy Jézus Krisztus irányítsa az életünket, a legapróbb részleteket is beleértve!

Sokan úgy képzelik el és azt várják, hogy az Úr nagy „pompával” jelenik majd meg az életükben.

Ez soha nem fog bekövetkezni! Ellenkezőleg! Hétköznapi módon tapasztaljuk meg Őt, és ezután is velünk lesz a leghétköznapibb dolgokban! A nap minden percében, ha megengedjük Neki, ha figyelünk Rá, ha megbízunk benne!

Amíg meg nem teremődik a közvetlen kapcsolat, addig el se tudjuk hinni, hogy Jézus valóban gondoskodhat rólunk, és semmiben sem fogunk hiányt szenvedni sem mi, sem a családjunk.

Igazán fel se fogjuk ésszel, micsoda biztonságban, szeretetben, örömben élhetnénk, míg meg nem tapasztaljuk.

De ahhoz, hogy mindez valósággá váljon, az ***Úrnak meg kell semmisítenie*** a legnagyobb ellenfelét, ***az egoizmusunkat.***

Az igazi bizalom az, ha mindenünket fel tudjuk ajánlani az Úrnak, tegyen belátása szerint!

Higgyük el Neki, hogy van lehetősége minket ellátni, betölteni bennünket a mennyei javakból!

Ha valóban át tudjuk adni életünk irányítását Jézus Krisztusnak, akkor valósággá válik a soha el nem apadó élet forrása, és megtaláljuk az oly sokak által áhított öröm forrását is! Mindezekért le kell mondanunk az akaratunkról és magunkat teljesen át kell adni az Úrnak!

Ne a látszatra adjunk, hanem ténylegesen éljük át Jézus Krisztussal a mindennapjainkat!

Átmenet

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.

Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó.

Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarom, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én teszem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. /Róm. 7,14-20./

Pál a levelében tökéletesen megírta azt az „átmeneti időt”, amikor teljes szívünkből az Urat akarjuk szolgálni, ám még a bennünk levő bűnös természetünk ural bennünket.

Ésszel tudjuk, mit akarunk tenni, de a kivitelezés teljesen másként sikerül, mint ahogy elképzeltük. Megtapasztaljuk, hogy bennünk valóban teljesen külön életet folytat a bűnre hajló hajlamunk.

Félelmetes érzés, amikor már mi nem vállalunk közösséget vele és pillanatnyilag mégsem tehetünk ellene semmit!

Nem azt mondjuk, amit mondani szeretnénk, nem azt tesszük, amit Isten szellemében szeretnénk megtenni,

hanem az eddigi, belénk rögződő megszokásoknak megfelelően cselekszünk.

Ilyen lehet az, amikor akaratunk ellenére megsértünk másokat, vagy váratlanul idegesek leszünk, holott nyugodtnak kellene lennünk.

Az indulatainknak még nem tudunk megálljt parancsolni!

Szeretnénk valamit megtenni, de ezt valami meggátolja! Ilyenkor, amikor akadályokba ütközünk, akkor jövünk rá: „Istenem, eddig észre se vettem, hogy milyen bűnös vagyok!”

Azt se tudtuk, hogy a bűnös természet akaratunk ellenére irányít minket. Ebben a felismerésben a fájdalom mellett öröm is társul, hiszen ez már a megvilágosodás kezdete!

Nagyon rossz érzés az is, amikor nem azt tesszük vagy mondjuk, amit akarunk.

Ez az állapot igaz, csak rövid ideig tart, mert az Úr ebben az esetben is segítséget nyújt, ha kérjük!

Ilyenkor érdemes leülni, végiggondolni a velünk történeteket és utána megvallani az Úrnak, mindent.

Igaz, hogy Ő mindezekről már tud, azonban a mi szánkból akarja hallani, és meg akarja tapasztalni, hogy szívből megbántunk-e mindent?

Fokozatosan előtörnek a múltban elkövetett hibáink, bűneink, amiket szintén meg kell vallanunk ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjünk.

Miközben ezek az elfelejtett, eltemetett tetteink és szavaink előbukkannak, ekkor jövünk rá igazán, amit

eddig hittünk is, meg nem is, hogy valóban mélyen gyökerező bűnök vannak bennünk.

Bűnös emberek vagyunk!

Amíg a Szent Lélek /Szellem/ ezeket nem hozza felszínre, addig mindannyian meg vagyunk győződve arról, hogy az igazi bűnösök nem mi vagyunk.

Még nem látjuk tisztán, hogy szavainkkal, tetteinkkel, csalárd indulatainkkal hány ember életét tettük tönkre!

Többek között a saját életünket is! De ezeket igazán csak akkor látjuk be, ha megvilágosodunk.

Hányszor csaptunk be és vezettünk félre embereket, hányszor hazudtunk olyankor is, amikor nem is volt rá szükség, de azért „jól esett”! Azonban ahelyett, hogy megbántuk volna, még büszkék is voltunk arra, hogy félrevezettünk valakit.

Viszont, ha bennünket csaptak be, azt már nem tartottuk annyira humorosnak. Sőt!

Fokozatosan belátjuk, hogy milyen bűnökben éltünk eddig.

Az is világossá válik, hogy a Jézussal való közvetlen kapcsolat felvételét eddig a mi rossz természetünk akadályozta meg.

Az igaz, hogy azt mondták róla, hogy a bűnösök barátja, ám Ő azokkal vette fel a kapcsolatot, akikben hajlandóságot látott a változtatásra.

Ezért azt várja tőlünk is, hogy őszintén akarjunk Vele lenni és ekkor küldi el a Szent Lelket /Szellemet/, hogy megtisztítson minden bűntől bennünket.

De ez egy lassú folyamat. Türelmesnek kell lennünk magunkhoz!

Ha a saját bűnünk már annyira fáj, hogy úgy érezzük, képtelenek vagyunk elviselni, akkor kiabáljunk Jézushoz, hogy segítsen megszabadulni a terheinktől!

Hamarosan küldi az enyhülést hozó vigaszt.

A bűnünk megvallása és megbánása után megkönnyebbülünk, mert megszabadultunk a nyomasztó gondunktól. Egyre könnyebbé válunk, ahogyan felbukkannak és megbocsáttatnak a múltban elkövetett vétkeink. Ez a folyamat addig folytatódik, amíg mindent felhoz a Lélek /Szellem/ és meg nem tisztít bennünket az összes bennünk levő bűntől, a rossz hajlamainktól.

Azonban, ha mindez bekövetkezik, akkor arra kell nagyon vigyáznunk, hogy ezután már ne kövessünk el több bűnt!

Óvatosakká kell válnunk! Figyeljünk arra, mit tesszünk, mit mondunk, hogy az Úr szeretetét és jelenlétét el ne veszítsük, még rövid időre se!

Amikor már mindezeket megtapasztaltuk, akkor jövrünk rá, hogy milyen értékes kincs birtokában vagyunk, és ezt a kincset mindig birtokolni akarjuk!

Vigyáznunk kell arra is, nehogy valami vagy valaki eltérítsen bennünket az Úrtól, bármilyen „jó szándék” vezérli is az illetőt!

Ha mindezeket megtapasztaljuk, lassan rájövünk, hogy ezek után Isten elvárásainak kell engedelmeskednünk és nem az emberek elvárásainak!

Még ha fájdalmas is, de meg kell tanulnunk, hogy nem az számít, hogy ki mit mond, vagy mit feltételez rólunk, hanem mindenkor Jézus Krisztus akarata! Még abban az esetben is, ha ez azzal jár, hogy kirekesztenek

bennünket a közösségből, elfordul tőlünk a családunk, nem értik meg, mi történt velünk.

Mindig az Úr legyen az első és a legfontosabb számunkra!

Szép lassan megértjük mit kíván tőlünk, és minden porcikánkkal igyekszünk betartani a „szabályokat” és megtartani az Ő akaratát!

Ezek után már munkába is állíthat bennünket, amihez adja a tehetséget és az erejét. Beindul egy csodálatos együttműködés köztünk és Jézus Krisztus között, ami minden várakozást felülmúl.

Bármilyen magas és vastag „fal” állja el utunkat, Jézussal minden akadályt le tudunk küzdeni!

Az újjászületés

„És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened, immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben. Vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? És megsanyargat téged, és megéheztet, azután pedig enned adja a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja néked, hogy az ember nemcsak kenyérrel él, hanem mindazzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.

A te ruházatot le nem kopott rólad, sem a te lábad meg nem dagadt immár negyven esztendőttől fogva. Gondold meg a szívedben, hogy miképpen megfenyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr a te Istened.

És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt féljed. Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; bővizű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földjére, amelyek a völgyekben és a hegyeken fakadnak. ... Oly földre, amelyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és ahol semmiben sem szűkölködsz; ...” /V. Mózes 8,2-9b./

Átmenvén a siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről, erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.”

Az eddig megjelent írásokat most egy kicsit összefoglalva, leegyszerűsítve igyekszem megvilágítani, mit vár el Isten tőlünk.

Az „Én” átadása:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van.

Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik megbocsátásban. /Ézsaiás 55,6-7./

Az akaratunk sodor bele különböző helyzetekbe és ez határozza meg, hogy mit teszünk, vagy mit nem teszünk. Az is az akaratunktól függ, hogy ennyire elégtűjük ki a kívánságainkat, mennyire kényeztetjük önmagunkat.

Az akaratunk elhiteti velünk, hogy nekünk járnak bizonyos kedvezmények, ezért minden jót megérdemlünk.

El hisszük neki, hogy mi okosabbak, jobbak vagyunk a többi embernél, és nekünk sokkal több mindent lehet tenni, mondani, mint másoknak!

Tehát kiváltságosoknak tartjuk magunkat, és ezt a kiváltságos érzést, vagyis az „egoizmusunkat” használja fel ellenünk a Sátán. Ezáltal térít el, torzít el bennünket, és igazán mi már nem is tudjuk, nem is látjuk a valóságot.

Egy kirívó példával lehetne szemléltetni, mennyire el tud torzulni a személyiségünk. Ilyen például egy iszákos ember, aki azt hiszi, hogy bármikor abba tudja hagyni az ivást, miközben észre se veszi, hogy már régóta alkohol-függővé vált. Csak a környezete számára világos, hiszen látják, hogy az illető személyisége eltorzult, és már orvo-

si kezelésre szorul. Nem érti igazán, miért dől össze az élete, miért küldik el a munkahelyéről, hiszen eddig jó munkaerő volt, és miért hagyja el a családja?

Ez a család! Az „ÉN” családja!

Persze, vannak más példák is, mint az önzés, ami anyyira mindennapossá vált az embereknél, hogy mindenki csak a maga hasznát keresi, mindegy, hogy milyen áron, és az sem számít, hány emberen gázoltak át, hány ember életét tették tönkre emiatt. Csak az ő akaratuk érvényesüljön! Mindent megkapjanak, mert „nekik minden kivételezés jár!”

Az Isten ezt az önző akaratunkat szeretné letörni, és befolyása alatt tartani!

Ez pedig fájdalommal jár!

Szenvedünk, akármilyen „kár” éri az „Énünket.” Úgy érezzük, hogy ezeket a nehézségeket, „veszteségeket” igazán nem érdemeltük meg!

Azonban Isten tudja, hogy mit miért tesz! Ha nem engedjük neki, hogy végigvezessen különböző nehézségeken, ha lázadunk ellene, akkor vagy hosszabb ideig fog tartani ez a válságos állapot, vagy elveszítjük Vele a kapcsolatot!

Csak szenvedés által tudjuk átadni magunkat az Úrnak!

Bármilyen történjen is, keresztül kell mennünk a szenvedéseken, azért, hogy mielőbb helyreálljon Istennel a kapcsolatunk!

Ha az Úrnak sikerült az akaratunkat letörnie, akkor nagyobb esélyünk van arra, hogy kikerüljünk a Sátán

csapdáiból, ami többek között a vágyak kielégítését jelenti!

Az „Énünk” mindig csábításra sarkall! Ha egyszer engedünk a csábításnak, akkor egyre több kísértésnek leszünk kitéve, amelyek megkötöznek bennünket, és a végén észre se vesszük, hogy a kívánságaink rabjaivá válunk.

Elég, ha csak gondolunk valamire, hogy az „kell nekünk”, s máris lépre mentünk.

Csak és kizárólag az Úr tud ebből a megkötözöttségből megszabadítani bennünket!

Ha még nem tudjuk odaadni az akaratunkat, de már a szándékunk komoly, akkor kérnünk kell az Urat, hogy segítsen minket az akaratunk átadásában!

A belső harc:

„A csüggedés nélkülözhetetlenül szükséges a tanítvány életében. E nélkül az a veszély fenyeget, hogy visszatérünk saját kis tűzünkhöz, és ott gyújtjuk meg a lelkesedésünket.” /Ézsaiás. 50,10-11./

Az Úr segít megtörni az akaratunkat, de Ő azt nem veszi el erőszakkal tőlünk.

Nekünk kell önként lemondanunk róla és felajánlunk, hogy Isten rendelkezzen vele.

Amíg nem következik be az akaratunk átadása, addig nagyon nehéz élethelyzetben találjuk magunkat! Annyira megváltoznak a körülményeink, hogy képtelenek vagyunk azokat egyedül megoldani!

Egyre nehezebb helyzetbe kerülünk. Senki és semmi nem tud rajtunk segíteni, csak az Úr, ha felajánljuk magunkat Neki!

Legyünk kettesben Vele, és kérjük, rendelkezzen velünk, tegyen meg mindent, amit jónak lát! Ezután írnyítsa Ő az életünket!

Rövid ideig fáj a felajánlásunk következménye, ám amikor mindez valóban bekövetkezik, teljesen „magától értetődően” kezd rendbe jönni körülöttünk minden.

Egyik pillanatról a másikra megszűnik a káosz az életünkben és a zűrzavart felváltja a harmónia! A félelmeink, szorongásaink szinte észrevétlenül eltűnnek és teljes biztonságban érezzük majd magunkat.

Mindez olyan érzés, mintha már régóta ebben a békében éltünk volna. De nem pihenhetünk meg, mert még sok minden hátra van.

A tisztulási folyamat:

„Térjetelek meg és éljetelek.” /Ez. 18,32./

„Nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?” /Róm.2,4/

„A tévelygő lelkek észhez térnek és a zúgolódók levonják a tanulságot.” /Ézsaiás. 29,24/

Amikor „őszinte, vágyakozó” szívvel felajánlottuk az akaratomkat, akkor az Úr elküldi a Szent Lelket /Szellemet/, aki szembesít minket önmagunkkal. Keresztülvezet sok nehézségen, amelyeket át kell élnünk ahhoz, hogy Isten fiakká és lányokká válhassunk.

Az igaz, hogy sok-sok problémában kell helytállnunk, de van **SEGÍTŐNK** és **VIGASZTALÓNK**, aki valóban

segít keresztülmennünk, átélnünk ezeket a nehéz helyzeteket és vigasztalásával enyhíti a fájdalmunkat.

Tehát bármi történik velünk, nem úgy éljük meg a problémákat, mint eddig.

Jézus Krisztustól kapjuk az erőt és a vigasztalást, azért, hogy minden „próbát” át tudjunk élni, el tudjunk viselni.

A Szent Lélek /Szellem/ „felhossa” és szembesít bennünket a megromlott jellemünkkel, elnyomott, elfelejtett vétkeinkkel, majd a megbánás és bevallás után jön a bűnbocsánat. Minél több ehhez hasonló helyzetbe kerülünk, annál szabadabbakká válunk és egyre jobban érezzük magunkat. Fokozatosan megszabadulunk a bűn fogásából!

A szabadság érzése kimondhatatlan örömmel párosul!

Azonban nemcsak így szabadít meg minket az Úr. Olyan konfliktus-helyzeteket teremt, amelyekben meg kell tanulnunk alázatosan helytállni.

A legnehezebb feladat a családon belüli konfliktusok kezelése. Mindenkinek otthon kell elkezdenie először a „keresztényi munkát”, illetve a keresztényi magatartást.

A szeretetnek otthon, a családon belül kell elkezdődnie, majd utána kinn a „terepen”.

A legnehezebb helyzetek családon belül alakulnak ki.
Ők mindennap látnak bennünket. Beszélhetünk Istenről, szeretetről, jóságról, ha otthon nem ezt a mintát látják rajtunk.

Nevelésünk céljából az Úr felhasználja a családtagokat is. Előfordul, hogy a gyermekünk vagy a társunk nem

fogadja el a hitünket, lázadnak ellene, és az ilyen helyzetek sok-sok feszültséghez, súlyos konfliktushoz vezetnek. Nem értjük és nem tudjuk felfogni, miért történnek meg ezek velünk? Az indulatok elszabadulnak, egymás fejéhez vágunk minden rosszat.

Büszkeségünk, az Énünk csorbát szenvedett, e miatt az indulatoknak képtelenek vagyunk gátat szabni, és ki mondunk olyan szavakat, amiket később megbánunk, emellett gyűlöletet, haragot érzünk azok iránt, akiket szeretnünk kellene!

Mit teszünk ilyenkor? Kétségbeesünk! Pedig e helyett ***imádkoznunk kell az Úrhoz, hogy hozza helyre mindazt, amit mi elrontottunk!*** Kérnünk kell, hogy vezessen ki bennünket ebből a súlyos konfliktusból, mert mi képtelenek vagyunk helyrehozni azt!

Az Úr kivezet minden nehézségből.

Mit tettünk most?

Nem mi akartuk rendbe hozni az elrontott életünket, hanem átadtuk a megoldást /az akaratunkat/ az Úrnak!

Tehát bármilyen nehéz helyzetbe kerülünk is, ne mi akarjuk megoldani a konfliktusainkat, hanem mindent bízunk az Úrra!

Ezek a konfliktus-helyzetek addig ismétlődnek, amíg meg nem tanuljuk, hogy szeretettel és türelemmel tudjunk minden nehézségre „reagálni”.

Ekkorra már át is vette tőlünk az akaratunk irányítását az Úr!

Ne tévesszen meg bennünket az a tény, hogy ha átadjuk az akaratunk irányítását, akkor akaratlan bábok leszünk, szó sincs róla!

Arról van szó, hogy ezután a mi akaratunk megegyezik Isten akaratával!

Tulajdonképpen az akarat irányításának átadása az újjászületésünk. Felülről születünk újjá!

Hogy ez mikor fog bekövetkezni, teljesen rajtunk múlik, attól függ, hogy mikor ajánljuk fel és mikor adjuk át az Úrnak az irányítást, valamint azon is múlik, hogy mennyi idő alatt tud megtisztítani bennünket a Szent Szellem a bűneinktől!

Összefoglalva:

Megszűnnek a kívánságok, döntési jogunkat teljesen átruházzuk az Úrra, ezután Ő rendelkezik velünk, Ő mondja meg, mit tegyünk, hova menjünk. Ha maradnunk kell, akkor várunk addig, amíg nem indít! /Belső kényszer./

Bármit teszünk, közben állandóan Jézusra figyelünk! A nap 24 órájában, még munka közben is.

Ha azt akarja, hogy tegyünk meg valamit, azonnal engedelmeskedjünk, ne keressünk kifogásokat, hanem tegyük meg, amit az Úr akar!

Az engedelmesség, a hűség próbája:

„Ne vesztétek el a bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.” /Zsidókhöz 10,25./

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szent Lélek, és tanúim lesztek. /Apostolok Csel. 1,8/

Isten az embert próbák sokasága elé állítja. Ezáltal akar megbizonyosodni arról, hogy valóban engedelmesek

tudunk-e lenni, vagy csak a „lélek kész erre a feladatra, míg a test nem?”

Gondoljunk vissza Ábrahámra, akitől Isten azt kérte, hogy saját kezüleg áldozza fel az egyetlen gyermeket, akit Isten adott neki ajándékba. Azt, akire olyan régóta vágytak már a feleségével.

„Emberi ésszel” felfoghatatlanul borzalmas dolgot kért Isten!

Ábrahám szó nélkül engedelmeskedett az Úrnak! Nem egyezkedett vele, nem háborodott fel, nem siránkozott, hogy hogyan kérhet ilyen szörnyűséget, hanem vitte a gyermeket, hogy Istennek áldozza őt.

Ábrahám bízott Istenben! Elhitte, hogy az ígérését betartja, és tisztában volt azzal is, hogy bármi történjen, mindenféleképpen jól kell kijönnie abból a súlyos helyzetből.

Így is lett! Isten mindig tudja, mit kell tenni, mi csak félreérteni, félremagyarázni tudunk mindent.

Tehát Ábrahám megtanulta a teljes engedelmességet, aminek jutalmául sértetlenül kapta vissza Izsákot és nagy-nagy áldásokban részesítette őt Isten.

Nekünk is el kell jutnunk a teljes bizalomra és a teljes, feltétel nélküli engedelmességre! Ezt kéri és ezt várja el tőlünk Isten!

Amíg nem vagyunk engedelmesek, addig nincs köze hozzánk!

Tehát Isten kell, hogy az életünkben az első helyen álljon! Csak ezután tudatosul bennünk, hogy bármi történik velünk, semmi sem véletlen! Mindenben meg kell találnunk az Úr akaratát és üzenetét!

Ha tudatosan figyelünk, egyre sűrűbben jövünk rá, hogy mi az Úr akarata és egyre sűrűbben ismerjük fel Őt a hétköznapi életben.

Csodálatos érzés tudni, hogy itt van velünk!

Ezért is fontos megtanulnunk lemondani a hétköznapi vágyainkról, kívánságainkról! Még gondolatban se forduljon elő, mert az „bűnhöz” vezet és eltávolít Istentől.

Ha véletlenül a kívánságok mégis megfogalmazódnak bennünk, hárítsuk el azzal, hogyha Isten is úgy akarja, akkor úgymint megadja nekünk!

Nagyon fontos, hogy mindenkor ELÉGEDETTEK LEGYÜNK AZZAL, AMINK VAN!

Ne akarjunk többet! Az Úr tudja, mire van szükségünk és azt meg is adja! Ne törődjünk mással, csak Istennel!

A kívánságok, és a vágyak gondokká duzzadnak és „elborítanak” bennünket, elégedetlenné válunk és megszakad a kapcsolatunk az Úrral.

A kimondott szóra is nagyon kell vigyázni, mert az már nemcsak a mi lelkünket rombolja, illetve építi, hanem mindazokét is, akikkel kapcsolatba kerülünk.

Ha már megnyílt a szellemi csatornánk, mindig óvatosnak kell lennünk, nehogy egy meggondolatlan szó vagy tett miatt újra bezáródjon előttünk.

Már borzasztó érzés lenne Isten nélkül élni, még rövid időre is!

Amíg tudatlanul nélküle élünk, addig nem ismertük fel a hiányt, de ha már volt részünk ebben a CSODÁBAN, akkor soha többé nem akarunk nélküle élni!

A gondoskodó Isten

„Oh, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet.

Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseket azért, ami meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben.

Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelme-ségem szerint.” /Ézsaiás 55. 1-3/

Sokan aggódnak azért, hogyha átadják az akaratukat az Úrnak, lehet, hogy elveszítik az állásukat és akkor miből fognak élni és hogyan? Esetleg elveszítik a hozzátartozójukat, vagy messze kerülnek egymástól. Nem lesz, akivel megosszák az életüket, a gondolatukat, örömeiket vagy bánatukat!

Nagyon súlyos gondolatok ezek! Nagyon nehéz átélni a szegénységet és nagyon nehéz elhagyatottnak lenni. Kétségek között éljük az életünket. Mi lesz ezután? Már nem „mi irányítjuk” az életünket. Nagy mértékben romlik az életminőségünk.

Az biztos, hogy mindez lemondással jár! Pénzügyileg is nagyon nehéz helyzetbe kerülünk. Előfordulhat, hogy egy időre beköszönt a nagy szegénység! Azonban ezt is, mint mindent, hálásan meg kell köszönni! Ne felejtjük el, hogy Isten soha nem terhel bennünket erőnkön fölül!

Közben folyamatosan kérni kell a segítséget, hogy ezeket a nehézségeket el tudjuk viselni!

Az Úr átveszi tőlünk az irányítást, és mindennel el fog látni, amire szükségünk van! Bármit is kapunk Tőle, **há-
lákat adva köszönjük meg mindent!**

Ezek után már nem tartjuk természetesnek, hogy bármit megvehetünk, amit akarunk, viszont mindent megkapunk, amire szükségünk van, úgy, hogy Isten lát el bennünket.

Megszűnik bennünk a vágy és nem sóvárgunk már semmi után.

Az Úr bebizonyítja, hogy kevés pénzből is meg lehet élni.

Soha ne törődjünk azzal, hogy mi lesz holnap? ***Mindig a másnak örülünk, a ma ajándékainak!***

Ha pillanatnyilag csend van körülöttünk, akkor örülünk a csendnek és a békének.

Fedezzük fel újra a környezetünket! Észrevevessük, hogy ismét rá tudunk csodálkozni a világra és meglátjuk a szépet, ami mellett eddig érdektelenül elmentünk.

Beáramlik az életünkbe nemcsak az élet, hanem az öröm is. Más színben látunk ezután mindent.

Megváltozik az értékrendünk. Ami eddig fontos volt, lényegtelenné válik.

Először nagyon furcsa, hogy sok minden megváltozik.

Nem ragaszkodjunk semmihez, ami a múltunkhoz kapcsolódik. Nem kell aggódnunk, mert semmiben nem szenvedünk hiányt, és az akaratunk teljes átadása után sok-sok áldásban lesz részünk.

Az igazi csoda az, hogy közvetlen kapcsolatunk lesz az Úrral, és rátalálunk az öröm forrására!

Mi történik velünk?

„Tudd meg, és lásd meg, milyen gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad Istenedet, az Urat, és hogy nem félsz engem.” /Jer.2,19./

Isten magának teremtette az embert, tehát az övé vagyunk. Azonban szabad akaratot adott nekünk, hogy eldönthessük, akarunk-e az Övé lenni, vagy inkább választjuk a bűnnel való közösséget? Mert ha nem Istennel vagyunk, akkor ellene, még ha tagadjuk is! Hiszen elfogadjuk mindent, ami nem az Úrtól van. Ha Isten nélkül élünk, akkor előbb-utóbb káosszá válik az életünk. Egy ideig úgy néz ki, hogy minden sikerül, sínen vagyunk, ám egy idő után váratlanul felborul az addigi életünk. Éljük a látszólag nyugodt, békés, általunk „jól felépített” életünket és egyik pillanatról a másikra összeomlik minden. Nem értjük, hogy mindez hogyan következhetett be, hiszen eddig olyan „jól működött” az életünk?

Nincs olyan ember, aki ne élte volna át azt a helyzetet, amikor úgy érezte valamilyen tragédia folytán, hogy nincs tovább! Innen nincs kiút!

A legtöbb ember ezért vagy nyugtatókon él, vagy bódítja magát alkohollal, kábítószerekkel, esetleg „belemennekül” egy álomvilágba, ahonnan nehéz kijutni.

/Álomvilág lehet filmek által tálalt mese, és ezeknek a meséknek a fogságában van sok-sok ember. Az internetezés is sokféle csábítást kínál. Ha egyszer számítógép elé ül az ember, nagyon nehéz onnan felkelni és visszazökkenni a hétköznapi világába, valóságába. Hasznos dolog a számítógép, de csak módjával./

A kétségbeejtő állapotunk miatt elveszíthetjük a realitásátunkat, és ezért nem tudunk a környezetünkre odafigyelni, mert lehet, hogy a családtagok is szenvednek valamitől és talán segítséget várnak tőlünk. Mivel próbáljuk minden képességünket mozgósítani a helyzetünk helyreállítására, ezért képtelenek vagyunk másokkal törődni. A sorozatos kudarcok miatt falakba ütközünk, ami miatt lelkileg egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedünk. Olyan mélyre, hogy már valóban nem látjuk a kiutat.

„Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága. /Jer. sir. 3,22./

Isten látja a szenvedéseinket, a tehetetlenségünket. Nem akarja, hogy egyetlen „gyermeke” is elvesszen. De ahhoz, hogy valóban segíteni tudjon rajtunk, ahhoz nekünk kell előbb akarni meggyógyulni, akarni változtatni az addigi életünkön és kérni a segítséget.

Ám legtöbb esetben azt tapasztalja, hogy nem is akarunk változtatni semmin és nem kérünk az Úr segítségéből sem. Bár szenvedünk, mégis elfogadjuk a rossz helyzetünket.

De miért kellene ragaszkodni a rosszhoz, főleg, ha van kiút?

Bármilyen hihetetlen, de Jézus Krisztus ennek ellenére is segít rajtunk, csak mi nem veszünk tudomást róla, nem érdekel bennünket. Pedig küld valakit, aki által segítséget nyújt, de lehet, hogy azt a valakit, aki által segíteni akar, lenézzük valamiért, vagy megvetjük.

Az is lehet, hogy gyerekek által vagy olyan családtagok által szólít meg bennünket, akiket nem szoktunk komolyan venni.

Hányszor előfordult már számtalan emberrel, hogy egy könyv pont ott nyílt ki, ahol elolvasásra várt egy üzenet, ami fontos lehetett a további életük megváltozására, folytatására.

Az biztos, hogy többféle módon, és váratlanul kapjuk a „mankót”, a kiút lehetőségét, de vajon belekapaszkodunk-e?

Vajon el tudjuk-e fogadni bárkitől - akit Isten fel tud használni - az Úr segítségét, vagy maradunk kilátástalanságunkban?

Isten soha nem úgy segít, ahogyan elképzeljük és elvárjuk! Lehet, hogy ez csalódást okoz, de Isten nem úgy gondolkodik, mint mi, emberek.

Nagyon egyszerűen, és szinte magától értetődően hozza rendbe a belső és külső világunkat. Olyan pillanatok alatt történik minden, hogy szinte fel se tudunk ocsúdni, értelemmel fel se tudjuk fogni, és már rendbe jött az életünk és körülöttünk minden.

„Hozzám kiáltottál a nyomorúságban, és megmentettelek.” /Zsolt, 81,8/

Nincs olyan nagy baj, vagy akkora tragédia, amiből az Úr ne tudna bennünket megszabadítani! Csak kérnünk és akarnunk kell!

„Mert aki kér, mind kap, aki keres, az talál, és a zörgetőnek megnyitják.” /Máté 7,8/

Kik vagyunk mi?

„Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő; a Mindenható.” /Jel. 1,8/

Alig van olyan ember, akiben fel ne merültek volna a következő kérdések;

Ki vagyok én? Miért születtem meg? Van-e értelme, az életemnek? Mi a feladatom ezen a Földön?

Ezek nagyon fontos kérdések, és csak kevés ember kap választ!

Miért születtünk meg?

„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” /János 3,36./

Az emberiség zöme azt hiszi, teljesen véletlen, hogy erre a világra születik. Pedig ez nem így van!

Kegyelemből születtünk meg! Nem azért, mert édesanyánk és édesapánk eltervezte, hanem az Úr kegyelméből jöhettünk ide.

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek.” /Zsolt. 127,3./

Nem véletlen az sem, hogy hova születünk és kik a szüleink, hogy egészségesen jöttünk-e a világra, vagy valamilyen betegséggel.

Születésünktől fogva semmi sem történik velünk véletlenül! Mindigmindennek jelentősége van, csak mi nem tudunk róla. Esetleg később jövünk rá.

Még mielőtt megszülettünk volna, olyan rossz helyen és rossz állapotban voltunk, hogy mindenáron szerettünk volna ezen változtatni.

Ehhez azonban meg kellett ígérnünk, **hogya kapunk még egy lehetőséget az Úrtól, akkor megváltozunk és minden igyekezetünk arra fog irányulni, hogy megkeressük Jézus Krisztust és általa visszataláljunk Istenhez!**

Vállaltunk minden nehézséget! Vállaltuk, hogy betegek leszünk, esetleg testi hibával születünk. Vállaltuk, hogy olyan családba szülessünk meg, amely nem a legideálisabb a gyereknevelésre. Vállaltuk, hogy nagyon nehéz életünk lesz, csak el onnan, ahol voltunk!

Tehát azért születünk meg, mert ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy helyreállíthassuk Istennel a kapcsolatunkat Jézus Krisztus által, hogy egykor majd bemehessünk az örök életbe, az Atyai házba!

Tulajdonképpen itt és most van módunk arra, hogy mindezt megtegyük, minél előbb, mert az idő gyorsan szalad és az alkalmak elillannak.

Azonban születésünk alkalmával mindezt elfelejtettük. Miért is?

„Mert Isten mindenkit egybezárt az engedetlenségbe, hogy mindenkin megkönyörüljön.” /Róm. 11,32./

Szóval, nem egyszerű a feladatunk!

Úgy jövünk a világra, hogy semmire sem emlékszünk! Képletesen szólva, vakon és süketen kell megkezdennünk, és sokáig így is éljük az életünket.

Pedig gyermekkorunktól fogva ***rengeteg „jel” van, amelyeknek fel kellene hívnia a figyelmünket,*** de több-

nyire ráfogjuk a „vakszerencsére”, a telepátiára, vagy a sorsra.

Nincs olyan ember, aki élete folyamán ne hallott volna, illetve ne tapasztalta volna meg Isten kegyelmét, csak nincs tudatában ennek.

Születésünktől fogva vigyáz ránk egy vagy több angyal. Ők egyengetik útjainkat, ha hagyjuk.

Mindent úgy kell kezdenünk, hogy meg kell keresnünk és rá kell találunk Jézus Krisztusra! Nemcsak felületesen, hanem valóságosan. Személyes kapcsolatba kell lépünk Vele! Ő vár ránk! Türelmesen várja, hogy behívjuk az életünkbe!

De mi mégsem akarjuk felvenni Vele a kapcsolatot.

Persze a helyzetünket nehezíti a Sátán a különböző csábításokkal. A pénzzel, hatalommal, itallal, kábítószerrel, nyugtatókkal, filmekkel, video-klipekkel, számítógépekkel, játékgépekkel, esztelen vásárlásra való készíttetéssel, hitelfelvétel lehetőségeivel a teljes csődbejutásig, és még sok-sok dologgal, fondorlattal tereli el a figyelmünket Istenről.

Csak észre ne vegyünk, csak eszünkbe ne jusson, hogy keressük az Urat, mert akkor ő kudarcot vall!

Hatalmas csábításoknak kell ellenállnia az embernek!

Sokáig el hisszük, hogy csak itt, a földi életünk a valóság. Utána úgysem lesz semmi! Nem is gondolunk rá, hiszen az elmúlást igazán fel se tudjuk fogni! Összeharagszolunk mindent, mindegy, hogy milyen áron, csak nekünk meglegyen mindenünk!

Természetesen mindenből a legjobb, a legújabb kell!

Élvezzük az életet, amíg lehet! Bulizzunk, igyunk, szórakozzunk! Vegyünk meg mindent, amit szemünk, szánk megkíván! Hiszen nekünk minden jár!

Csak ne kezdjünk el gondolkozni! Csak ne kezdjük el keresni a kiutat ebből az értelmetlen, esztelen, képmutató életformából!

Egy idő után valami rossz történik velünk, mert hosszú távon büntetlenül ez nem folytatódhat. Elborítanak bennünket a bajok. Mégsem úgy folytatódik az életünk, ahogyan azt elképzeltük. Tőlünk teljesen függetlenül sodornak az események. Lehetetlen, kilátástalan helyzetbe kerülünk.

Próbálunk kijutni a lelki és az anyagi csődből, de ahelyett, hogy helyre tudnánk hozni a problémáinkat, döntéseinktől még rosszabb helyzetbe kerülünk. Kátyúba jutotunk. Nem látunk kiutat, mert elhagyott a férjünk, a feleségünk, megszűnt a munkahelyünk és nincs munkánk, a pénzünk meg elfogyott.

Az úgynevezett barátok, barátnők is mind elmaradtak mellőlünk, magunkra maradtunk.

Eljutottunk az okosságunk és bölcsességünk határára. Nincs alternatíva, nem látjuk a jövőt, a kiutat. A jelent pokolként éljük meg.

Két megoldás van: elfogadjuk Jézus Krisztus hívását és önként átadjuk az akaratunkat. Azt az akaratot, amivel kudarcot kudarokra halmoztunk, amivel rossz döntések sorozatát hoztuk, vagy *hagyjuk, hogy a Sátán tovább sodorjon a lejtőn.*

Vannak, akik annyira sötéten látják a helyzetüket, hogy véget vetnek e világi életüknek, és ez által a jövőbeni életüknek is!

Ez nemcsak azt jelenti, hogy öngyilkosok lesznek, lehet ezt burkoltan is csinálni, önmagunk ellen fordulni.

Lehet fokozatosan, lassan öngyilkosságot elkövetni azáltal, hogy egyre inkább függünk az alkoholtól, kábítószerektől, gyógyszerektől, stb.

Gyűlöljük magunkat, a világot és mindent!

„Azt gondolod te ember, hogy te megmenekülsz Isten ítéletététől? Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát? /Róm. 2,3-4./

„Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” /Róma 12,2/

Van-e értelme, hogy itt vagyunk a Földön?

Persze, hogy van értelme! Itt kell megváltoznunk, **ÚJJÁSZÜLETNÜNK!**

Ez az újjászületés nem ugyanaz, mint a megszületés. Ezt csak teljes testi-lelki-szellemi odaszánással vihetjük véghez, az Úr segítségével.

Ha úgy döntöttünk, hogy szeretnénk a hátralevő életünket szebben, jobban és értelmesebben élni, akkor fel kell ajánlanunk Istennek az akaratunkat!

Azonban ezt nem egyszerű megtenni. Sokszor mondjuk, ám mégsem tesszük meg. Hosszú folyamat, amelyet türelemmel, teljes Istenre figyeléssel valósíthatunk meg.

Megtehetjük, hogy imádkozás közben megvalljuk, hogy szeretnénk átadni az akaratunkat, de még nem tudjuk megtenni, ezért kérjük az Urat, hogy segítsen ebben, és tegyen velünk úgy, ahogyan Ő jónak látja!

Az akarat átadása nagyon nehéz dolog. Az akaratunk tele van büszkeséggel. Ilyen akarattal nem tud mit kezdeni az Úr!

Először is meg kell törnie az egoizmusunkat, /önimádásunkat./ Akár bevalljuk, akár nem, ez mindannyiunkban benne van mindaddig, amíg a Szent Lélek /Szellem/ meg nem tisztít bennünket!

Tehát szembesülünk a bennünk rejlő rossz hajlamainkkal.

Eleinte gyakran előfordul, hogy az Úr megalázó helyzetekbe hoz bennünket mindaddig, amíg a büszkeségünknek és magasabbrendűségünknek a szikrája is megtalálható bennünk. Ez nagyon fájdalmas tud lenni!

De ha fáj és beismerjük, hogy valóban igaz mindaz, amivel szembesültünk, akkor olyan vigasztalásban lesz részünk, amilyenben azelőtt még soha nem volt!

A lelkünket „terhelő bűnök” és a rossz hajlamaink fogyatkozása által egyre könnyebbé, egyre szabadabbakká válunk. Kezdjük jobban érezni magunkat a „bőrünkben!”

A Lélek /Szellem/ fokozatosan vezet bennünket a megtisztulás útján.

Miközben eltöröltetnek a vétkeink, ***nekünk is meg kell tudni bocsájtani mindazoknak, akikkel életünk folyamán konfliktusba kerültünk!***

Nem szabad haragudnunk senkire!

Minden negatív hatástól, amit hosszú évek óta „raktározunk”, meg kell tisztulnunk!

Ezek mind-mind „beledöngölnek” a kilátástalanság helyzetébe.

Ha ezután bárki megbánt, próbáljunk meg neki minél hamarabb megbocsájtani!

Ha haragszunk vagy gyűlölködünk, akkor kirekesztjük az Urat a szívünkől, és minden addigi fáradozását, amit értünk tett, megghiúsítjuk.

Eleinte nagyon nehezen megy a megbocsájtás, de az is lehet, hogy egyáltalán nem megy. Ilyenkor is kérünk kell Jézus segítségét, hogy Ő bocsásson meg helyettünk, mert mi még erre képtelenek vagyunk!

Azután jön a meglepetés! A harag kezd megszűnni, illetve teljesen eltűnik a szívünkől!

A lényeg az, hogy **csak szeretetnek és jó indulatnak legyen helye a szívünkben!**

„Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság a világba jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot.” /János 3,19./

Tisztában kell lennünk azzal, hogy ***a harag és minden más negatív gondolat eltávolít bennünket Istentől és ismét ki leszünk téve a Sátán kényének, kedvének.***

Szerencsére azért a legtöbb esetben van visszaút, csak az nagyon keserves és időigényes.

Tehát, ha sikerül megtisztulni a sok bűntől, akkor szabadokká válunk. Olyan szabadokká, amilyenek azelőtt soha nem voltunk! Sok-sok örömben és szeretetben lesz részünk.

Nem földi emberek szeretetében, mert azt össze se lehet hasonlítani azzal a szeretettel, amit felülről kap az ember!

De azért itt még nem zárult le semmi! Ez egy belső tisztulási folyamat volt. Kettőnk között dőlt el, Isten és én

közöttem. De ez még nincs kipróbálva az emberek között.

Nincs kipróbálva az sem, hogy valóban hajlandók vagyunk-e együttműködni az Úrral és engedelmeskedni az Ő akaratának, bármi legyen is az?

Elméletben minden sokkal „könnyebben megy”, mint a gyakorlatban.

Környezetünkben az Úr olyan helyzetet teremt, amelyben helyt kell állnunk. Például családi konfliktusokban találjuk magunkat.

Mit teszünk ilyenkor? A saját akaratunkat vesszük elő, a régi „bevált” megoldásokkal, vagy imádkozunk az Úr-hoz?

Például így: - „Drága Jézusom! Én képtelen vagyok megoldani ezt a problémát, de Te Uram, képes vagy erre! Kérlek, hozd rendbe az elrontott életemet és a családom életét!” - és rendbe jön! Nem azonnal, de rendbe jön!

Ha ez mégsem következne be, akkor bennünk van a hiba! Sohasem az Úrban!

Az Úr nem könnyíti meg az életünket, de olyan segítséget nyújt, amellyel minden akadályt le tudunk győzni VELE!

A tisztulás folyamatához tartozik az is, hogy meg kell válnunk azoktól a tárgyaktól, amikhez nagyon ragaszkodunk, amelyek sokat jelentenek nekünk.

„Le kell válnunk” azokról az emberekről is, akiket túlfent szeretünk vagy imádunk, esetleg valamiért magasztalunk.

Isten legyen a szívünkben-lelkünkben az első helyen, Őt imádjuk!

A keresztény emberek többnyire ott vallanak kudarcot, hogy igazán nem hívják be mindennapjaikba az Urat, nem kérik ki a tanácsát, és azt hiszik, hogy bármikor, bármilyen formában dolgozhatnak az Úrért, mert ez a feladatuk.

Közben nem mennek át a tisztulási és tanulási folyamatokon se.

Isten azt akarja, hogy először az akaratunkkal tudjon rendelkezni. Olyan akaráttal, amit önként ajánlottunk fel, és ezáltal engedelmességgel tartozunk Neki! Erőszakkal semmit nem vesz el tőlünk.

Nem szabad magunkat sajnálni! Az önsajnálát az Ördögtől van!

Mi a feladatom itt a Földön?

„Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.” /János 13,14./

Bizony feladatunk is van! Ez se úgy megy, ahogyan elgondoljuk.

Először is szűkebb környezetünkben, a családukban kell helyt állnunk, segítenünk a problémás családtagoknak, majd ezután jöhetnek a kívülállók, és nem fordítva!

Egy kívülállónak mindig könnyebb segíteni, mint egy családtagnak! A családtagok többnyire elfogultak velünk szemben, nem értenek meg bennünket, és a régi énünk alapján ismernek minket.

Nagyon nehéz az ellenkezőjét bebizonyítani nekik, ám sok-sok türelemmel még náluk is beindulhat a lassú változás, ezért is velük kell kezdenünk a munkát.

Majd olyan emberekkel hoz össze bennünket Isten, akiket egykor lenéztünk, esetleg szóba se álltunk volna velük. Tehát, akiknek valóban szükségük van segítségre. Teljes alázattal szolgálunk kell ugyanúgy, ahogyan Krisztus tette a tanítványaival.

Úr volt, ezt azonban soha nem érezte senkivel.

Nekünk ugyanolyan türelmeseknek kell lennünk, mint Jézus volt velünk szemben, mert ezek az emberek még keveset tudnak, másképp értelmezik az életet, a problémákat, és nagyon nehezen értik meg, mi Isten célja?

Isten minél több ember lelkét akarja megmenteni általunk, ezért rajtunk keresztül szólít meg másokat! Olyan „eszközei” lehetünk Istennek, akik által sok-sok lélek megmenekülhet úgy, hogy mi többnyire nem is tudunk róla! Csak engedelmeskedünk!

A lényeg, hogy bármilyen helyzetben is vagyunk, nekünk közölnünk kell másokkal az örömhírt: ***Van szabadság minden nehéz helyzetből! Van Szabadítónk! Soha nem szabad csüggednünk! Van élet az élet után!***

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy ezután már semmi sem történik velünk véletlenül! Mindennek oka van! Tehát, bármi történik velünk, tudnunk kell, hogy Isten akarata az, hogy abban a bizonyos helyzetben legyünk, ami-ben vagyunk, és abból a helyzetből Vele együttműködve kell kijönnünk! Ezek a próbák!

Tehát keressük az Urat, hogy ezután Vele éljük békeségben, szeretetben, szabadságban és örömben az életünket és végül elnyerhessük az örök életet!

Valami nagyon fontosat még elvár tőlünk az Úr ahhoz, hogy mindezek megvalósuljanak:

Az IMÁDKOZÁST!

Ezen áll vagy bukik minden! Szakítunk-e időt arra, hogy minél többet imádkozzunk?

Azért fontos az ima, mert ezáltal kerülünk közvetlen kapcsolatba Jézus Krisztussal!

Jézus csak úgy tud bejönni az életünkbe, ha imádkozunk.

Imádkozás által jön létre egy olyan „állapot”, amelyre nem talállok igazán jó szót, egy olyan „légkör”, amelyben megteremtődik a kontaktus közöttünk.

Ha valóban tiszta szívvel-lélekkel imádkozunk, ha valóban vágyunk arra, hogy velünk legyen, akkor valósággá válik számunkra az addig felfoghatatlan! Jézus, imádkozás által válik egyre erősebbé bennünk, és a kapcsolatunk is egyre valóságosabb, egyre szorosabb lesz! Annyira, hogy nem is kell elválni Tőle azáltal, hogy befejeződött az ima, hanem végig velünk lesz a nap folyamán. Bárhova megyünk, bármit csinálunk, ezután már mindent közösen végzünk el.

EZ AZ IGAZI CSODA!

De, hogy ez a csoda valóban hosszú távú legyen, óvatosaknak kell lennünk! A csapdák mindig készen állnak, hogy belesétáljunk. Ezeket a csapdákat csak akkor tudjuk kikerülni, ha mindig figyelünk az Úrra, s ha valóban istenfélőkké válunk.

Arról van szó, hogy nem szabad megszakadnia a folyamatos kapcsolatnak az Úrral. Tehát, semmit ne engedjünk közel magunkhoz, ami közénk állhat vagy eltéríthet Tőle! Álljunk ellen a külső hatásoknak! Ne zökkentessen ki senki és semmi a Jézus Krisztussal való közösségből!

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szent Lélek, és tanúim lesztek.” /Ap.Csel. 1,8./

„Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” /Máté 28,20b/

A mennyei kincs

„... Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöt keres, aki találván egy drágagyöngyre, elmenvén és mindenét eladta, amije volt, megvette azt.”

Ez az idézet felhívja a figyelmünket arra, hogy a mennyek országa nem vetekedhet semmilyen földi kincsel vagy hatalommal.

Arról van szó, hogyha valamit megtapasztalunk ebből a szellemi világból, azután már nem létezik számunkra semmi más!

Az újabb megtapasztalásért pedig mindent képesek vagyunk elhagyni, csakhogy ismét részesülhessünk a mennyek országának kincseiből.

Mik lehetnek ezek? Elsősorban érzékenyekké válunk. Olyan tapasztalatokkal rendelkezünk, amelyek nem e világból valók! Megérzünk bizonyos dolgokat. Sok mindent tudni fogunk, amiket más nem tud, nem tudhat! Folyamatosan kapjuk az információkat. Mindezek mellett állandósul az életünkben a szeretet, az öröm, a békesség, a nyugalom, az elégedettség, a szabadság és a bölcsesség.

Sajnos a természeti ember annyira „korlátozott”, hogy nem láthat túl a saját világán, tehát azt hiszi el, amit lát, érez és tapasztal, ezért nehezen érti meg az Úr akaratát.

Amíg nem jön létre a közvetlen kapcsolat Jézussal és általa Istennel, addig elméletben sok mindent tudunk, de képtelenek vagyunk átültetni a gyakorlatba. Úgy érezzük,

hogy Istennek lehetetlen elvárásai vannak. Mindezek mellett a mindennapi gondok is eltérítenek az igazi megtapasztalásoktól, hiszen nem érünk rá figyelni az Úrra, és már fáradtak vagyunk ahhoz, hogy mindennap az Ő dolgaival törődjünk.

Jézus Krisztus a Mennysországot először mustármaghoz hasonlítja, hiszen eleinte annyira keveset tapasztalunk meg ebből a világból, ám később, ha kitartóak vagyunk, és minden igyekezetünkkel neki ajánljuk magunkat, akkor imádkozással, vágyakozással elérhetjük, hogy számunkra is „óriási fává növekedjen.”

Tehát megtapasztaljuk, és rövid időn belül az egész életünket betölti a mennyei világ légköre, ami nélkül már nem tudunk élni! Kizárólag oda akarunk tartozni!

Mi is képesek leszünk arra, hogy mindenünket „eladjuk”, tehát feladjuk az e világi értékeinket, hogy megnyerhessük a mennyei kincseket. Mert azok valóban pótolhatatlanok lesznek számunkra.

A legcsodálatosabb az egészben, hogy mi is megváltozunk! Megváltoznak bennünk az érzelmek. Sokkal nyugodtabbak, békésebbek, lelkileg stabilak leszünk.

A földi életben is vágyunk szeretetre és a nyugalomra, azonban Isten nélkül nem élvezhetjük hosszú távon.

A szeretet

Az emberi szeretet önző. Akár bevalljuk, akár nem, csak azt az embert tudjuk szeretni, aki minket is szeret.

Az igazi szeretet az, amelyik nem tud gyűlölni, hosszú távon haragudni és mindent meg tud bocsájtani.

Erre magunktól képtelenek vagyunk!

Az isteni szeretet önzetlen. Isten már akkor szeretett bennünket, amikor még semmi szeretnivaló nem volt bennünk! Amikor az Úr minden közeledését elutasítottuk és belevetettük magunkat a bűnös világ minden csábításába. Istenről, Jézusról hallani se akartunk.

De Ő akkor is szeretett és most is szeret minket. Csendben, szelíden várja, hogy átadjuk magunkat Neki, hogy minél előbb megtapasztalhassuk az Ő mennyei szeretetét.

Aki valaha is érezte a szeretet hiányát, az soha nem fogja újra átélni ezt az űrt, mert Isten szeretete minden hiányt megszüntet! Csodálatos érzés!

Nyugalom:

A rohanó világunkban el se tudjuk képzelni, hogy nyugodt, békés életet éljünk. Ha ezt tennénk, kiesnénk a „körforgásból”, s ezáltal kirekesztettek lennénk.

Beszűkülnének a lehetőségeink, eltűnnének a barátok és magunkra maradnánk. Inkább a mókuskerék, mint-hogy mindez bekövetkezzék! Aztán jöhet az idegösszeomlás, az infarktus, az agyvérzés, de elmondhatjuk, hogy megtettük a tőlünk telhetőt, legalább egy kis ideig „hasznosak” voltunk.

Valóban ezt akarjuk?

Istentől olyan nyugalmat kapunk, olyan felfoghatatlan békét, amiből nagyon nehéz minket kikökkenteni. Isten ki tud vonni a körforgásból. Az életünket áthelyezi egy „másik időintervallumba” /idősíkba/, ahol átértékelődik az idő fogalma.

A belső káoszt felváltja a belső rend, és ezáltal megte-
remtődik a belső béke és a nyugalom.

Soha olyan kiegyensúlyozottságot nem tapasztalhat-
tunk meg addig, amíg bele nem „kóstoltunk” az Úr nyu-
galmába.

Biztonság:

Talán utoljára gyermekkorunkban lehetett részünk
ebben a csodában, amikor édesanyánk és édesapánk vé-
delme alatt éltünk.

Most állandóan azért aggódunk, hogy mi és a csalá-
dunk tagjai biztonságban legyünk. Anyagi biztonságban
és testünk biztonságában.

Tehát állandó félelem az osztályrészünk, nehogy tör-
ténjen velünk valami rossz. Nehogy valami oknál fogva
felboruljon az általunk elképzelt biztonság érzése, mert
akkor összeomlik az egész életünk.

Isten olyan biztonságot tud nyújtani, amilyent a földi
életünkben csak álmodni tudunk. Nincs többé félelem,
hogy elveszíthetjük a biztonságunkat, hiszen a Minden-
ható védelme alatt állunk.

Elégedettség:

Talán ha néhány percig érezhetjük ezt a csodálatos
érzést, aztán úgy elillan, mint a kámfor. Nincs az a pénz,
az a hatalom, amivel elégedettek lehetnénk.

Mindig többet és többet akarunk. Ebből nincs megál-
lás, hiszen olyan sok minden van még, amit nem szerez-
tünk meg magunknak, amit még nem próbáltunk ki. Pe-
dig nekünk minden földi jó jár!

Muszáj „hajtani”, mindent megtenni azért, hogy megszerezhessük mindazt, amit az ismerősünk, a barátunk, a szomszédunk, a rokonunk már rég megszerezett! Nekünk is járnak a legkiválóbb dolgok!

A telhetetlenségünket soha nem tudjuk kielégíteni, mert mindig akadnak újabb és modernebb termékek, amiket mindenáron meg akarunk szerezni magunknak!

Isten megállít bennünket ebben az esztelen hajszában és felhalmozásban.

Azt mondja, legyünk megelégedve azzal, amink van, amit Ő ad nekünk, és csodák csodája, tényleg elégedettek leszünk a kevéssel is!

Már nem érdekelnék bennünket a legújabb vívmányok, már nem akarunk mindenáron mindent megszerezni, elég nekünk az Úr kegyelme! Elégedettek leszünk!

Szabadság:

Nem is tudjuk, hogy „foglyok” vagyunk. Nem vagyunk tisztában azzal, hogy a kívánságaink és a vágyaink rabul ejtenek.

Csak azt érezzük, hogy valami nincs rendben nálunk, valami miatt semmi sem működik tökéletesen, hiszen hiába van meg mindenünk, a belső feszültség nem hagy nyugodni.

Nem tudunk örülni semminek, nem vagyunk elégedettek semmivel, nem érezzük magunkat biztonságban, és hiába gondoljuk úgy, hogy szeretjük a családukat, mindig tele vagyunk gondokkal, problémákkal, amiket nem tudunk megoldani. Újra és újra keletkeznek.

Valami nagyon elromlott és az „irányítás” kezd kicsúszni a kezünkéből.

Isten nélkül ezek a problémák nem szűnnek meg, hanem még általában nehezebb helyzetbe kerülünk, és egy idő után megbetegedhetünk. Járhatunk orvostól, orvosig, de problémáinkból nem tudnak kigyógyítani!

Megkötözött bennünket a Sátán! Foglyai lettünk és ebből a fogságból nem tudunk magunktól megszabadulni.

Isten megszabadít bennünket és soha nem tapasztalt szabadságérzetünk lesz. Kiértünk a „tágas térre”!

Öröm:

Az ember nagy problémája az, hogy az élete folyamán elfelejt örülni. Már kisgyermekeknél lehet tapasztalni, hogy fokozatosan elvesztik az öröm képességét.

Nem véletlen Pál felhívása: „**mindenkor örüljetek!**” Ez nem azt jelenti, hogy állandó „készenlétben áll” az ember, és ha kell, ha nem, mindig mosolyog, hanem azt a „képességet” jelenti, hogy amikor mód adódik rá, akkor a szívünkben kiáradó örömnak „utat” engedünk.

Képesek leszünk örülni még a legkisebb dolognak is.

Isten országában az öröm természetes. Megkapjuk az öröm forrását! Ennél csodálatosabb ajándékot el se lehet képzelni!

Hát ezekért hagyjuk el a világ gondját-baját, és e miatt is vállaljuk azt az időszakot, amikor le kell mondanunk az önzésünkről, hogy eljussunk ideig.

Ha megtapasztaljuk a mennyei kincseket, már örömmel hagyunk ott mindent és követjük Jézust bármi áron.

Együttműködni Jézussal:

Eddig mindent megtettünk annak érdekében, hogy megvalósítsuk önmagunkat.

Szép szóval élve, egész életünkben az önmegvalósításunkat keressük!

Válaszokat kerestünk, hogy kik vagyunk, miért vagyunk, mi a feladatunk, van-e értelme az életünknek?

Ha együtt tudunk működni Jézussal, ezek a kérdések fel sem merülnek bennünk.

Már nem keressük önmagunkat, mert tudjuk, hogy kik vagyunk, miért élünk itt a Földön, és mi a feladatunk!

Megnyugodtunk Istenben!

Isten minden negatív dologtól megszabadít, ha kérjük! Hála Neki, lelki válságoktól mentesen élhetjük a hátralevő életünket! Azelőtt soha nem tapasztaltuk meg azt a nyugalmat és békét, és soha nem is fogjuk megtapasztalni, ha nem engedjük át az akaratunk irányítását az Úrnak!

Ha megtesszük, Jézus megengedi, hogy „bepillantást nyerjünk”, „kóstolót” kapjunk a mennyek országából.

Ha pedig megtapasztaltuk, akkor már nem sóvárgunk a földi hiúságok után.

Vállaljuk, hogy ezután Jézussal fogunk élni és betöltsük azt az életet, amit Ő szán nekünk. Minden akaratát teljesíteni fogjuk, mert ezen az áron válik számunkra lehetővé, hogy újjászülessünk.

Minden születés fájdalommal jár. De megéri megszenvedni, ha ezek után birtokunkban lesz mindaz a kincs, amit nekünk ígér az Úr!

Miért kell imádkoznunk?

„A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.” /Róm.12,12/

Sajnos, sok kereszténynél baj van az imádkozással!

Nincs, vagy nagyon kevés idő jut imádkozásra. A hétköznapi „taposómalmi” nem teszi lehetővé a meghitt, rendszeres imádkozást, és ezáltal a közvetlen kapcsolat kialakulását az Úrral.

Sokan úgy gondolják, hogy amit a hétköznapi életben elmulasztottak, azt a hétvégi Istentiszteleten bepótolhatják.

Minden napnak megvan az alkalmi és ezeket az alkalmakat nem szabad elszalasztani! Ha így teszünk, akkor csak „látszat-keresztényekké” válunk és semmi közünk sem lesz az Úrhoz!

Ha imádkozásra kerül a sor, nem lehetünk annyira fáradtak, hogy elodázzuk azt, mert Isten kell, hogy első helyen legyen az életünkben!

A keresztény ember életében az ima létfontosságú! Őszinte, tiszta szívvel és lélekkel, vágyakozva Isten és az Ő fiával való folyamatos kapcsolattartása miatt.

Miért kell?

Imádkozás következtében, beindul egy belső változás. Lassan, fokozatosan megváltozik, átalakul az ember gondolkodása, felfogása.

A bennünk lévő Úr imádságunk által válik egyre valóságosabbá, egyre erősebbé.

Ha nem imádkozunk, akkor az Ő jelenléte és fontossága is csökken, és egy idő múlva eltűnik az életünkéből.

Tőlünk függ, hogy Jézus növekedni és erősödni tud-e, vagy eltűnik az életünkéből!

Nem szabad engedni, hogy bármi vagy bárki eltérítse, vagy megzavarja a bennünk lakozó Úrral való kapcsolatunkat!

A rendszeres, *őszinte szívből elmondott ima következtében, a Szent Lélek /Szellem/ megkezdi a „tisztító munkát.”*

Minden bűnnek, gonoszságnak, rosszra való hajlamnak el kell tűnnie az életünkéből!

Sokan azt hisszük vagy hittük, hogy bennünk nincs semmi rossz, ám a Szent Szellem fokozatosan szembesít a bennünk lévő rosszra való hajlamainkkal és a rossz tulajdonságainkkal.

Ez nagyon fájdalmas tud lenni és „normális körülmények között” /Jézus nélkül/ talán el se bíránk viselni azokat a súlyos terheket, amelyekkel szembe kell néznünk. Azonban Jézus Krisztus segít a tehercipelésben és adja az Ő szerető vigasztalását.

A tisztulás következtében szinte észrevétlenül megnyílik a Szellemi Csatornánk, és ezáltal ízelítőt kapunk a szellemi élet beáramlásából.

Sok minden megvilágosodik előttünk, amit azelőtt nem értettünk, mostanra teljesen világossá és érthetővé válik.

Kezdjük megérteni a Bibliában megírt ígéket és meg elevenednek a bennük levő üzenetek.

Rövid időn belül szinte észrevétlenül szét tudjuk választani a jót a rossztól, és különböző megbízásokat kapunk, amelyeket el kell végeznünk. Ez lehet egyszerű, hétköznapi dolog, de lehet erőnkön, tudásunkon felülemelkedő megbízás is.

Mindegy, hogy milyen munkáról van szó, a lényeg az, hogy mindig engedelmeskedjünk az Úrnak!

Engedjük át Neki teljesen az irányítást életünk felett! Engedjük meg, hogy Ő gondoskodjon rólunk, és minden problémát, még a legapróbb gondunkat is osszuk meg Vele!

Tehát újjá kell születnünk az Úr segítségével! Mikor megtörténik az újjászületés, kialakul a közvetlen kapcsolat Jézus Krisztussal.

Ezek után már elmondhatjuk, hogy Jézus a Barátunk! És a Barátunkat „táplálni”, erősíteni kell a mindennapi imádkozással! Mert ha az életünkben minden más fontosabb, mint Jézus, akkor elveszítjük a barátságát, és Vele együtt a nyugalunkat, az örömünket, az Atya szeretetét és azt a lehetőséget, hogy „alkalmazzon” bennünket a feladataink elvégzésére.

Hiszen a jövőnket, ami ez után az élet után kezdődik, itt, ebben az életünkben alapozhatjuk meg! Nem mindegy, hogy a végtelen életünk hogyan alakul! Nem szabad elfelejtenünk, hogy itt a Földön, csak ideig-óráig élünk! Ami itt van, az elmúlik, haszontalanná válik. Éppen e miatt sem szabadna ide berendezkednünk, nem szabadna előtérbe helyeznünk a földi életünket, mert nem ez a mi igazi otthonunk! Azonban itt van lehetőségünk arra, hogy megtaláljuk a „hazafelé vezető Utat.”

Az Úr, Jézus Krisztus!

Ne szalasszuk el ezt az egyetlen lehetőségünket!

„Krisztusban lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalomságnak.” /Kol. 2,9-10./

Az életünkben Jézus személyének egyre nagyobb teret kell biztosítanunk!

Az Ő vezetésével éljük az életünket, még akkor is, ha még nem értjük, mi, miért történik velünk! Hamarosan minden meg fog világosodni.

Ne rettenjünk vissza semmilyen nehézségtől! Ilyenkor mindig jusson eszünkbe, hogy ***semmi sem történik véletlenül.***

Minden helyzet mögött ott van az Úr, aki nemcsak belevisz a nehéz helyzetekbe, hanem ki is hoz onnan bennünket, és mindig a mi érdekünket tartja szem előtt.

Bár erre csak utólag jövünk rá, hogy mindezeket igenis át kellett élnünk ahhoz, hogy „újjászülessünk”!

Az se utolsó dolog, hogy minden nehéz helyzetből győztesen kerülünk ki!

Tehát nem szabad elfelejtenünk, hogy aki Jézus útján akar járni, annak őszintén vágyakoznia kell **az imádkozás** után, hiszen ez az a **KULCS**, amely igazán megnyitja a Mennys ország kapuját!

Új teremtés

„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” /Gal.2,20/

„Ezek a szavak azt jelentik ki, hogy saját kezemmel töröm össze függetlenségemet és alárendelem magam az Úr Jézus felsőbbségének. Senki nem teheti ezt meg helyettem, nekem magamnak kell megtennem. Lehet, hogy Isten eljuttat eddig a pontig 365-ször egy évben, de nem teheti meg helyettem. Ez azt jelenti: Istentől való egyéni függetlenségem maghóját feltöröm és személyiséget a vele való egységre felszabadítom - nem saját eszméim érdekében, hanem a Jézushoz való feltétlen hűség kedvéért.

... Vele megfeszítve lenni annyit jelent, hogy a saját jogaimat önként feladom, és Krisztus rabszolgája leszek. Itt kezdődik a szent élete.” /Oswald Chambers/

Mi a célja Istennek velünk? Át akar helyezni egy újjáteremtett kapcsolatba. Olyanná akar bennünket változtatni, mint Jézus Krisztus. Ezért új természetet „ültet belénk”, mégpedig Jézus Krisztus természetét.

Ahhoz, hogy mindez bekövetkezzen, engedelmesnek kell lennünk, mint ahogyan Jézus is engedelmes volt.

Azonban velünk baj van! Mi „mindig tudjuk, hogy mi a jó nekünk” és ezáltal válunk engedetlenekké Isten számára!

Úgy válunk engedetlenekké, hogy nem vesszük észre, hogy azok vagyunk.

Megengedjük, hogy Isten-szereteten kívül más is beférközzön a szívünkbe, s emiatt eltávolodunk Istentől. Egyre távolabb és távolabb kerülünk.

Az Úr figyelmeztet bennünket, de nem hallgatunk Rá. Ezért olyasmi történik velünk, ami még „rémálmainkban” sem fordult elő.

Vagy velünk, vagy azzal történik valami nagy baj, akit a legjobban szeretünk a világon, akiért az életünket is odaadnánk.

Valami tragédia történik. Vagy beteg lesz, vagy olyan helyzetbe kerül, amiből nem tudjuk kimenteni, de egyetlen ember se, mert ehhez Jézus Krisztus segítsége szükséges.

A mi „probléma-megoldásunk” elront mindent. Ezért kérni és hagyni kell, hogy az Úr hozza helyre az életünket és a szeretünk életét.

Ha ilyen helyzetbe kerülünk, üljünk le, imádkozzunk, és kérjük az Urat, hogy bocsásson meg nekünk, amiért elhagytuk Őt, majd kérjük, hogy hozza rendbe mindazt, amit elrontottunk, mert a helyrehozatalra képtelenek vagyunk! Ezek után ***adjunk hálát Istennek***, hogy meghallgatott bennünket! Ezt addig ismételjük minden imádkozás alkalmával, amíg be nem következik a pozitív változás.

Amikor az Úr megvilágosít bennünket, hogy mi miért következett be, akkor hangosan valljuk meg mindazt a rosszat, amit elkövettünk, hogy megkapjuk a bűnbocsánatot.

Közben újból és újból ajánljuk fel az akaratunk irányítását Istennek, hogy tegyen velünk azt, amit akar!

Ténylegesen adjuk át az akaratunkat! Bízzuk Rá az életünket! Mert amíg ez nem következik be, tehát nem

ajánljuk fel és nem adjuk át az irányítást az életünk felett, addig vagy nem történik semmi változás az életünkben, vagy sokkal nehezebb helyzetbe kerülünk mi is meg a szerettünk is. Amikor ilyen probléma előtt állunk, jusson eszünkbe, hogy az Úr valóban nagyon komolyan helyre akar állítani bennünket!

Ha mi is komolyan vesszük Istent, akkor beindul a változás. Fontos, hogy ne mi akarjuk rendbe hozni az elrontott életünket, hanem engedjük át megoldást az Úrnak!

Istent sokkal komolyabban kell vennünk, mint ahogyan eddig tettük!

Ő igényt tart ránk, de ahhoz, hogy ez bekövetkezzen, meg kell törnie minket, el kell jutnunk oda, hogy valóban féljük Őt annyira, hogy semmit se merjünk Nélküle tenni, még gondolni se!

Ha bármilyen döntés elé kerülünk, előtte mindig kérdezzük meg az Urat, vajon megtehetjük-e a következő lépést, de inkább ajánljuk fel a problémáink megoldását.

Tehát itt is adjuk át Jézusnak a cselekvés lehetőségét. Ő oldja meg a felmerült nehézségeket, mert mi még a legkisebb dolgot is elrontjuk. Azonban az Úr mindig tudja a helyes megoldást!

Tehát mindent át kell adni Neki! A nehézségeinket, a fájdalmunkat, az életünk teljes irányítását!

Ekkor megtapasztalhatjuk, hogy az életünk szekere helyes kerékvágásba kerül.

Ne felejtjük el, hogy Istennek nem erős keresztény emberekre van szüksége, akik tele vannak ötletekkel, „jó megoldásokkal”, akik „mindig tudják”, mit kell tenni, hanem olyan keresztényekre, akik mindig engedelmeskednek Neki! Akik meg tudnak bízni Istenben, az Ő

megoldó képességében! Mindig azt teszik, amit az Úr akar. Oda mennek, ahova Ő küldi őket, mert tudják, hogy a saját megoldásuk soha nem lehet tökéletes, ezért teljesen megbíznak az Úrban.

Ha ez valóban így van, akkor nem maradnak el a mennyei ajándékok!

Az otthonunk

„Elébetek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet!” /5Móz. 30.19./

Mint már az előzőekben szó volt róla, ha ide születünk a Földre, akkor szenvednünk kell, és ez az a hely, ahol visszatálálhatunk az igazi otthonunkba, az Atyai házba.

Helyesebben itt alapozhatjuk meg, hogy hazatérhesünk.

Nem azért élünk, hogy jól érezzük magunkat, bár mindannyian nagyon szeretnénk, ha így lenne!

Ha minden tökéletesen működne és megtalálnánk az igazi boldogságot, akkor nem lenne szükségünk Istenre és Jézus Krisztusra! Ebben az esetben teljesen felesleges lett volna Isten csodálatos terve, mármint az, hogy az embereket visszaállítsa az eredeti állapotba és az emberiséget végleg megszabadítsa a bűntől! Ebben az esetben hiábavaló lett volna Jézus Krisztus áldozata is!

Tehát nem keresnénk a kiutat a „nyomorúságos” helyzetünkől és soha nem találunk a helyes útra.

„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” /Jn.14,6./

Persze vannak, akiknek sikerül gond nélkül leélni az életüket, de nem biztos, hogy ők a szerencsések. Ki tudja, hogy földi életük után hova jutnak?

Tehát szenvedni kell ahhoz, hogy „megérjünk” arra, hogy keressük az Urat! Súlyos lelki válságokba kell jutnunk azért, hogy rájőjjünk, mennyire méltatlanok va-

gyunk arra, hogy Isten szeressen, vagy egyáltalán észrevegyen bennünket!

De jön az Ő segítsége, ha hagyjuk! Elkezd irányítani az életünket. Kivezet a lelki válságainkból és egy bizonyos „rendes kerékvágásban” beindul az életünk.

Amik eddig fájtak, nyomasztottak, már nem fájnak, nem nyomasztanak. Lehet, hogy nem szűnnek meg, de hogy teljesen elcsendesednek, az biztos.

Átalakul a világról, az emberekről és a történetekről alkotott nézetünk.

Másképp kezdünk gondolkozni, másképp érzünk.

Nyitottabbá, rácsodálkozóbbá válunk. Kezdjük megérteni Isten akaratát, hogy mi miért történik. Kezdünk ráérezni az Úr „logikájára”. Megértjük, hogy Ő miért látja másként a dolgokat, mint mi? És rájövünk arra is, hogy tényleg mennyire fonákul láttuk eddig a világot! Milyen értetlenek és éretlenek voltunk, és vagyunk még mindig!

Milyen nehéz dolga volt és van velünk az Úrnak, mire valamit kezdhet velünk!

Csökönnyösek, makacsok vagyunk! Nehezen hiszünk el bármit, hiába vannak tények.

Azt látjuk, azt hisszük, amit látni, illetve hinni akarunk és nem a valóságot.

Miről is van szó? Például a ragaszkodásunkról. Ragaszkodunk a rossz felfogásunkhoz, szokásainkhoz. Sokszor ragaszkodunk a fájdalomunkhoz, a bajainkhoz, mert ha jön is a segítség, mégse akarunk igazán azoktól megszabadulni! „Már megszoktuk”, hogy vannak.

Határozottan elutasítjuk az Úr kinyújtott kezét! Félünk az újtól, félünk a szokásostól eltérőtől, félünk elfogadni a jobbat.

Inkább tovább sírunk, tovább szenvedünk, tovább sajnáljuk magunkat a szerencsétlen életünk miatt, semhogy jobban éljünk és megszabaduljunk a bajainkból.

Azt nem állítom, hogy a keresztyén élet ezután már diadalmenet lesz, és nem lesz semmi gondunk, bajunk. Lesznek! Csak nem olyanok, amilyenek most vannak és nem úgy folynak le, ahogyan Isten nélkül lefolytak!

Van már Vigasztalónk! Van, aki leveszi vállainkról a súlyos terheket, ha kérjük.

Az élet mindig küzdés lesz, de nem mindegy, hogy kivel, ki ellen és hogyan küzdünk!

Az a baj, hogy az emberek elhiszik, hogy lehet gond nélkül élni és pénzzel mindent meg lehet oldani.

Ezt sugallják a filmek, a reklámok. Pedig elég lenne megfigyelni néhány híres színészt vagy zenészt, akiket sztárolnak. Hiába vannak milliók, hiába híresek, népszerűek, már fiatalon kész idegroncsok. Nem tudnak mit kezdeni a pénzzel, a luxussal, a népszerűséggel, a hatalommal. Kiégett, félelmekkel teli életüket nem tudják feldolgozni. Isznak, drogoznak, és végül belerokkannak vagy belehalnak az élvezetekbe.

Ezek az emberek millióknak a példaképeik. Ilyenek szeretnének lenni!

„Mert nekünk, mindnyájunknak meg kell jelenünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megkapja a jutalmát a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. /1Kor. 5,10/

Ők vajon hova jutnak? Mit visznek magukkal, milyen értékeket az igazi otthonukba?

És mi hisszük-e, hogy van egy másik, valóságos, ám láthatatlan otthonunk?

Hisszük-e, hogy ott vár ránk a mi Atyánk és Jézus Krisztus?

Hisszük-e, hogy egyszer mindenképpen számot kell adnunk, mit tettünk itt, a földi életünkben; engedelmesek és hasznosak voltunk-e az Úrnak, vagy csak tengtünk-lengtünk? Nem bántottunk senkit, de nem is segítettünk senkinek, mert hát ők nem a mi családunkhoz tartoztak, bár megtehettük volna, de semmi közünk nem volt hozzájuk!

Dolgoztunk reggeltől estig, hogy legyen a családtagoknak annyi pénze, hogy mindenfélét tudjanak vásárolni, de arra már nem értünk rá a sok munka miatt, hogy elbeszélgessünk velük, eltöltsünk együtt néhány órát, hogy érezzék, nemcsak pénzzel, hanem szívvel is lehet szeretni!

Ebből a szeretetből esetleg juthat a szomszéd idős néninek vagy bácsinak, a gyermekünk elhanyagolt osztálytársának stb.

Nagyon fontos, hogy észrevegyük a körülöttünk élő, „kevésbé észrevehető” embereket is!

Minden kihagyott alkalom egyszer számon lesz kérve tőlünk! Ne hagyjunk ki egyetlen lehetőséget se, hogy jót tegyünk másokkal, ha megtehetjük!

Minden jó szónak, cselekedetnek meglesz a jutalma. De ne csak a jutalomért tegyünk meg, hanem azért is, mert olyan jó érzés segíteni másokon úgy, hogy nem várunk viszonzást! Csak önzetlenül adni!

„Amikor ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!” /1Kor.15,54/

Az elmúlás számunkra felfoghatatlan, holott mindig ott lebeg a fejünk felett az a gondolat, hogy bármikor bekövetkezhet a földi életünk vége.

Erre képtelenek vagyunk felkészülni, pedig számtalan ismerősünk, családtagunk, barátunk távozott hirtelen vagy hosszú betegség után, amit fel se tudtunk fogni, csak ehelyett egy idő után, lassan feledésbe merült a „téma”.

Ha egyáltalán túl tudtuk magunkat tenni a szeretettünk elvesztésén.

De mi történik vele, velünk?

A Bibliában megíródott, hogy Isten nem érti, hogy a keresztény emberek miért sírnak úgy, mint a pogányok, miért szenvednek, amikor egy közeli hozzátartozójukat „kiemeli”, megmenti a további szenvedésektől? Hiszen, ha életben marad az illető, akkor sok-sok szenvedést kellene még kiállnia. Hát miért nem örülnek annak, hogy véget ért a szeretttük, ismerősük szenvedése? Hiszen most már jó helyre került!

Mi az elmúlást másként éljük meg.

Igazából magunkat sajnáljuk, hogy többet nem örülhetünk a szeretettünknek, nem ölelhetjük át, nem szólhatunk hozzá.

De előbb-utóbb találkozni fogunk vele, csak egy másik világban, másfajta formában.

Tehát a keresztényeknek másként kellene felfogniuk, ha a családtagjaikat, barátaikat, ismerőseiket az Úr „kiemeli”, „megmenti” a további szenvedéstől.

Hányan vannak, akik nem is akarják elengedni családtagjaikat, és belebetegednek, belerokkannak szeretettük elvesztésébe.

Azt hiszik, hogy akkor az ő életüknek sincs ezután semmi értelme.

Ha így érzik, akkor baj van a hitükkel! A szívükben nem Isten áll az első helyen!

„Az igaz elvész, és nem veszi eszébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak, és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz.

Bemegy békességbe, nyugszanak ágyaikon, akik egyenes útjaikon járnak. /Ézsaiás 57,1-2./

Nem szabad félni az elmúlástól, hiszen ha valaki megtapasztalta a földi életében azt a szeretetet, örömet, biztonságot és szabadságot, amit csak az Úrtól kaphat az ember, az tudja, hogy egykor, ha eljön az idő, soha nem kell megválnia ezektől a gyönyörű érzésektől és nem kell rettegnie attól, hogy esetleg elveszítheti ezeket az adományokat!

Ennél nagyobb ígéretet és csodát már elképzelni sem lehet!

„Az Isten országa igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm.” /Róm.14,17/

Az igazságos Isten

„Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, aki jó reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe. Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldte őket az ő szőlőjébe.

... Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, akik a napnak terhét és hőségét szenvedtük.

Ő pedig felelvén, mondta azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződöttél-e meg velem?

Vedd, ami a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.

Avagy nem szabad-e nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? Avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

E képen lesznek az elsők utolsók, és az utolsók az elsők, mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.” /Máté 20,1-2, 12-16./

A Bibliában előfordulnak olyan történetek, amelyek olvasásakor, számunkra érthetetlen módon, Isten ítéletei igazságtalannak tűnnek. Nem tudjuk megérteni, hogy miért úgy járt el, ahogyan eljár egyes emberekkel, és ezek a történetek hogyan egyeztethetők össze azzal, hogy Isten igazságos Isten, ítéletei tökéletesek?

Barátnőm is igazságtalannak tartja a szőlőmunkások történetét. - Miért van az - kérdezte -, hogy azok a mun-

kások, akik reggel óta gürcöltek a szőlőben, ugyanannyi fizetséget kaptak, mint azok, akik később jöttek?

Akkor is méltánytalannak tartja ezt a fajta eljárást, ha eredetileg a fizetségben így egyeztek meg.

Ha „emberileg” nézzük, valóban igazságtalannak tűnik a történet, hiszen a később jövők csak egy órát dolgoztak és mégis ugyanannyi fizetséget kaptak, mint akik egész nap dolgoztak.

Azonban tudnunk kell azt, hogy eredetileg nem a szőlőben végzett munkáról beszél Jézus.

Annak idején úgynevezett „képekben” beszéltek az emberek, és Jézus is képekben tolmácsolta Isten bölcseségeit.

Többek között azért, hogy ne mindenki értse meg az üzeneteket, mert akiknek meg kell érteniük, azoknak Isten úgyis megvilágosítja, mit akar üzeni ezek által a „képek” által.

Ebben a történetben a gazdát Isten személyesíti meg, a szőlőmunkásokat pedig a templom tisztségviselői.

A szőlők, amelyeket művelniük kell, pedig a gyülekezet tagok és az érdeklődők.

Szóval, ebben a történetben arról van szó, hogy vannak úgynevezett „régik” hívők, akik lehet, hogy fiatal koruk óta szolgálnak az Úrnak, sok-sok év óta dolgoznak az Úrért, és úgy érzik, hogy e miatt ők többet és jobbat érdemelnek, nagyobb áldást az eddig elvégzett munkájukért, mint azok, akik nemrég váltak hívökké.

A frissen megtért emberek azonban ugyanazokat a lehetőségeket kapják meg, ugyanazokban az adomá-

nyokban, áldásokban részesülnek, mint akik korábbi időszakban kezdték a szolgálatot.

Az is lehet, hogy a „friss” hívők több áldást, több adományt kapnak, mint a régebbiek.

Az Úr az alapján adja adományait, hogy mennyire használható fel számára az illető, mennyire szereti Őt, mennyire engedelmes. Mindig tudja, hogy mi van az emberek szívében!

Ha irigység, féltékenység támad, akkor bizony a hittel is probléma van! Hiszen a szívünkben szeretetnek, jósnak és örömmnek kell lennie!

Isten minden „gyermekét” egyformán bünteti vagy jutalmazza, attól függően, milyen módszerrel kell az illetőt helyreigazítania, illetve a helyes Útra terelnie.

Isten belelát a lelkivilágunk legelrejtettebb zugaiba is! Ismeri még a gondolatainkat is.

Ezért, ha valami rosszat gondolunk másról, ha irigyek vagyunk valakire, ha többre tartjuk magunkat másoknál, ha valamit igazságtalannak tartunk, azt az Úr nem tudja elfogadni. Ő ilyen emberekkel nem vállal közösséget addig, amíg helyre nem áll az emberben, az isteni REND!

Ő azt szeretné elérni minden embernél, hogy ***minden-nel meg legyen ELÉGEDVE! Még akkor is, ha valamit igazságtalannak érzünk!***

Ha úgy érezzük, hogy mi többet tettünk, mint mások, és mi inkább megérdemelnénk azt a valamit, amit a másik kapott meg, bármilyen hihetetlen is, de ezek a lázadásnak a jelei! Ha viszont lázadás, elégedetlenség van a szívünkben, akkor eltaszítjuk Istent magunktól!

Ezért is hívja fel Pál apostol a figyelmünket, hogy **mindenkor, mindenben legyünk elégedettek!**

Ha elégedetlenek vagyunk bármivel vagy bárkivel, akkor negatív hatásoknak tesszük ki magunkat, és kinyitjuk a láthatatlan kaput a gonosz erőknek!

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én Igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” /Máté 11,28-30./

Tehát Isten a szívünket és a gondolatainkat is vizsgálja, és ez alapján ítél meg bennünket, ez alapján jutalmaz, vagy ez alapján vonja meg tőlünk az áldásait mindaddig, amíg Jézushoz hasonlóvá nem válunk!

Isten soha nem cselekszik igazságtalanul! Ő mindig igazságos! Ő mindig tudja, hogy nekünk mire van szükségünk, még ha az fáj is!

Olvasható egy másik példa is, amelyet szintén igazságtalannak találunk.

„Mert éppen úgy van ez, mint az ember, aki útra akarván kelni, előhívatta az ő szolgáit, és amije volt, átadta nékik.

És adott az egyiknek öt talentumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra kelt. Elmenvén pedig, aki az öt talentumot kapta, kereskedett azokkal, és szerzett másik öt talentumot.

Azonképpen, akié a kettő volt, az is más kettőt nyert.

Aki pedig az egyet kapta, elmentén, elásta azt a földbe, és elrejtette az ő urának pénzét. Sok idő múlva pedig megjött ama szolgáknak ura, és számot vetett velük.

...Előjött pedig az is, aki az egy talentumot kapta...

... Azért félvén; elmentem és elástam a te talentumodat a földbe; íme, megvan, ami a tied.

...Vegyétek el azért tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszorítottatik; akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van.

És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lesz sírás és fogcsikorgatás. /Máté 25,14-25./

Ezeket az igéket olvasva is nagyon igazságtalannak, sőt kegyetlennek tűnik a gazda viselkedése az egy talentumos szolgával szemben.

Pedig fontos jelentése van ennek a történetnek is és nagyon tanulságos.

Először is Jézus felhívja a figyelmünket arra, hogy Istent, és az Ő szolgálatát nagyon komolyan kell vennünk! Nem szabad félvállról kezelni a hit kérdését!

Ha sikerül teljesen átadnunk az akaratunk irányítását, akkor az Úr eláraszt bennünket a szellemi kincseivel, amelyeket nekünk kamatoztatnunk kell!

Például tehetséget és lehetőséget kapunk arra, hogy hirdessük Isten igéjét, megismertessük a Fiát, Jézus Krisztust minél több emberrel, akik keveset vagy egyálta-

lán nem is hallottak Róla. Be kell mutatnunk Istent, mint Atyát, akinek gondja van ránk! Aki mindenható Úr, akitől függ minden ember, aki nem a Sátánt akarja szolgálni! Meg kell mutatni az Utat, amely Istenhez vezet!

Ismertetni kell azt is, hogy minden nehéz helyzetből van kiút!

Be kell mutatnunk, hogy van egy mindennél jobb, értékesebb élet, amelyet érdemes megismerni!

Minden alkalmat ki kell használnunk arra, hogy hirdessük az evangéliumot /jó hírt/, minél több alkalommal jól kell tennünk másokkal és egyetlen alkalmat sem szabad kihagyni!

Ezek a „talentumok”, amelyeket kamatoztatnunk kell.

Ha viszont megtartjuk magunknak, nem adunk át senkinek ezekből az adományokból, akkor nem vagyunk jó szolgálói az Úrnak, akkor rossz, rest szolgák vagyunk! Ebben az esetben nem érdemeljük meg, hogy egy pillantásával is figyelembe vegyen bennünket az Úr!

Rossz szolgáknak számítanak azok is, akik úgy hirdetik az ígét, hogy Isten nélkül, önállóan akarnak „lelkeket menteni”, kihagyva életükből Isten akaratát. Nem mentek át a tanulási, akarat-átadási folyamatokon. Még alkalmatlanok arra, hogy Isten segítségével, általuk valóban lelkek meneküljenek meg. Bár Istenről, Jézusról beszélnek, de szívük nem tiszta és nem Isten indíttatásából cselekszenek. Ezek a szolgák nem kerülhetnek Isten országába, hacsak időközben valóban létre nem jön az igazi megtérés!

Mert míg élünk, addig lehetőségünk van arra, hogy akár az „utolsó előtti pillanatban” is bekövetkezzen a bűnvallásunk, a megbánásunk, és az önátadásunk az

Úrnak, és bár Isten nélkül éltük le az életünk nagy részét, azonban ebben az esetben mi is hazakerülhetünk az atyai házba úgy, mint azok, akik egész életükben Istent szolgálták.

Ez azért is csodálatos, mert Isten mindenkinek meg tud bocsájtani, aki valóban megbánta bűneit és aláveti magát a tisztulási folyamatnak. Bűneink megbocsájtatnak!

Jézus is ígéretet tett a mellette keresztre feszített latornak, hogy „**ma esete velem leszel a paradicsomban**”. Mert a lator belátta és bevallotta, megérdemli, hogy keresztre feszítsék, mert egész életében bűnös volt és megbánta azt.

Azért mégis azt javaslom, hogy minél előbb jussunk el arra az elhatározásra, hogy Jézus Krisztus mielőbb vegye át az életünk irányítását!

Ahhoz, hogy megértsük az Úr tetteit, valóban újjá kell születnünk.

Az újjászületés egyenlő az akaratátadással.

Józan ésszel, emberi logikával képtelenség megérteni a Biblia történeteit.

A Szent Lélek /Szellem/ mindenkit megtisztít az emberi gyarlóságoktól, akik tiszta szívből keresik Istent és eljuttat arra a szintre bennünket, ahol megértjük az Ő üzeneteit.

Értelmet kapnak a leírt történetek, sőt minket a jelen és jövő üzeneteinek sokasága vár a Biblia olvasása közben. Tele van az életünkkel kapcsolatos útmutatásokkal.

Csodálatos bölcsességek tárháza nyílik meg és lesz nyilvánvalóvá, mindennapos útbaigazítássá számunkra.

A lelki békesség

„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

A békességes tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet.

A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk.” /Róm. 5,1. 4-5./

Mielőtt elkezdődik az igazi hitéletünk, előtte káosz uralkodik a fejünkben. Sokáig nem tudjuk megkülönböztetni a jót a rossztól.

Nagyon rossz érzés ez az átmeneti állapot, és lehet, hogy számunkra úgy tűnik, nagyon hosszú ideig tart.

Legyünk kitartóak, mert az eredmény nemcsak az, hogy tisztán és világosan külön tudjuk majd választani mit szabad és mit nem szabad tennünk az isteni rend szerint, hanem végtelen nagy örömmel is párosul ez az élmény!

A bennünk lévő káoszt felváltja a rend!

Tulajdonképpen ez azt jelenti, hogy a bennünk lévő szellemünk összekapcsolódik Isten Szellemével, s ezáltal létrejön a közvetlen kapcsolat Istennel.

De még mielőtt ez valósággá válik, szembesülnünk kell a saját hibáinkkal, amelyeket be kell ismernünk. Miután hangosan bevallottuk az Úrnak, csak ezután szabadulhatunk meg tőlük.

Isten mindent tud, még a titkos gondolatainkat is, mégis nagyon fontos a **kimondott szó!** A kimondott szó-

val eltűnik a lelkünkől, a tudatunkból és a tudatalattinkból minden negatív hatás. Amikor ez valóban bekövetkezik, akkor válunk igazán könnyebbekké, szabadokká.

Ha érezzük a szabadságot, akkor válik világossá és kézzelfoghatóvá, hogy Isten Szent Szellemé megtisztított minket a bennünk levő negatív hajlamainktól. Ekkor szinte észrevétlenül és magától értetődően megnyílik a szellemi csatornánk.

A fokozatos megtisztulás következtében a szellemi csatorna révén válik valósággá a közvetlen kapcsolat Jézus és köztünk.

Ezen a csatornán keresztül létrejön egy olyan szellemi közeg, amelyben megváltozik az egész életünk. Kívül-belül. Jobban érezzük magunkat, szinte állandóan készen állunk az öröme. Nagyon sok mindennek őszinte szívvel tudunk örülni.

Megváltozik az addigi felfogásunk és megváltoznak a nézeteink. Kezdjük másképpen értelmezni az életünket és más emberek életét.

Rájövünk arra, hogy mi a fontos, és mi a haszontalan! Rádöbbenünk, hogy mennyire eltékoztuk az eddigi életünket felesleges dolgokra, és mennyi hasznos és nagyon fontos elintéznivaló mellett mentünk el.

Szomorúak leszünk majd, amikor ugyanazokat a hibákat látjuk mások életében, amiket egykor mi is elkövetünk.

„Ízelítőt kapunk Isten világából.” Szépen, lassan egyre többet és többet engednek megtapasztalni, és ezáltal lehetővé válik számunkra, hogy valóban más emberekké formálódjunk.

Ebben az esetben ráeszmélünk arra, hogy mindaz, ami eddig értékes volt, mint a karrierünk, a pénzügyi helyzetünk, a saját önzésünk kielégítése, mind-mind felesleges időpazarlás volt, és eltűnnek az életünkéből.

Rájövünk arra is, hogy a családukkal, a feleségünkkel, a férjünkkel, a gyermekeinkkel és a környezetünkben lévő emberekkel való törődés a világon a legfontosabb, Isten után! Velük kell törődnünk, hiszen általunk tudja az Úr az ő életüket is helyreállítani, megmutatni nekik a helyes utat, hogy ők is eljussanak oda, hogy közvetlen kapcsolatuk legyen Jézus Krisztussal.

Ne ezt a hamar elmúló világot tartsák fontosnak, bármilyen vonzóak legyenek is a csábítások, hanem Isten-szeretetük legyen az első, és próbálják meg ők is a megfelelő alapot megteremteni a földi életükkel.

Tehát most kell elkezdenünk a Jézus által vezetett életet ahhoz, hogy valóban valósággá váljon az a remény, hogy egyszer eljutunk az Atyai házba, és valóban Isten gyermekeivé és Jézus Krisztus testvéreivé válhassunk. Még itt a Földön!

Testvérek legyünk, és ne azt figyeljük, hogy ki milyen karriert futott be, kinek mekkora vagyona van, ki miben és hol lakik, milyen ruhát vesz fel, mennyit költ felesleges holmikra, hanem képesek legyünk elfogadni egymást szeretetben!

Csak ez számít!

Mikor következik mindez be?

Akkor, amikor valóban megtörtént az akaratunk átadása az Úrnak, tehát teljeskörű irányítása alá rendeltük magunkat.

Jézus Krisztus pedig odaadta magát nekünk, ezáltal eggyé váltunk. Ebben az esetben részesei lehetünk a közvetlen kapcsolatnak.

Ennél csodálatosabb érzést senkitől sem kaphatunk!

Egységben vagyunk és ezt az egységet egyedül csak mi bonthatjuk meg az engedetlenségünkkel, a türelmetlenségünkkel és egyéb negatív hozzáállásunkkal.

De térjünk még vissza oda, hogyha átadtuk az akaratunkat, akkor megengedjük Istennek, hogy gondoskodjon rólunk és a családukról. Szóval teljesen meg kell tudnunk bízni Istenben! Abban, hogy Ő valóban képes arra, hogy mindent, ami számunkra szükséges, azt megadja nekünk. Engedelmesen mindenben Rá kell hagyatkoznunk, amit maximálisan el is vár tőlünk.

Sajnos, sokan nem látják, hogy Isten emberei szabadok és elégedettek, hogy jól érzik magukat abban a helyzetben, amiben vannak! Ők nem szenvednek semmilyen fóbiában, nem félnek semmitől, nincsenek megoldhatatlan, súlyos lelki problémáik, kilátástalannak látszó életük.

Nem harácsolnak, nem törekszenek arra, hogy minél több vagyont halmozzanak fel. Ők nem akarnak semmi mást, csak Isten védelme, fennhatósága alatt, Isten közösségében és szeretetében élni, dolgozni.

Ők már rájöttek arra, hogy ezek azok a kincsek, amelyek maradandóak, és ezeket a kincseket kell gyűjteni, mert ezek örökké tartanak.

Az a munka, amelyet itt a Földön végzünk és amelyet nagyon fontosnak tartunk, ami nélkül talán el se tudnánk képzelni az életünket, nem valószínű, hogy Isten országában is fontos lesz és ott is gyakorolhatjuk azt. Akármi-

ilyen pozícióban legyünk is most, értéktelenné, feleslegessé fog válni.

Mindig gondoljunk arra, hogyha véget ért a földi életünk és ott állunk Jézus Krisztus előtt, mit tudunk felmutatni? Miket tettünk itt a földi életünkben, tettünk-e egyáltalán valami jót? Szerettünk-e igazán valakit vagy valakit valóban önzetlenül, úgy hogy viszonzást nem vártunk és nem is kaptunk érte?

Ha valaki segítséget kért tőlünk, elutasítottuk-e az illetőt, vagy valóban segítettünk-e neki, még akkor is, ha éreztük, hogy ezt igazán nem érdemelte meg?

Segítettünk-e valaha valakinek úgy, hogy nem is kérte, azonban az Úr figyelmeztetett, hogy segíteni kell rajta?

A lényeg, hogy itt a Földön Istenért kell élnünk és Krisztus irányítása mellett másokért is munkálkodnunk kell!

Az engedelmesség

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéreseiteket Isten előtt.” /Fil.4,6/

„Aki hálaadással áldozik, az dicsóít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.” /Zsolt. 50,23/

Az emberiség egyik tragédiája az, hogy az egyén „ön-magát” keresi és élete célja, az önmegvalósítás. Azonban ezek hogyan és miben nyilvánulnak meg, azt igazán senki sem tudja. Keressük a megnyugtató választ, amelyet soha nem, illetve későn kapunk meg.

Büszkék vagyunk a származásunkra, a családunkra, az elért eredményeinkre, a sikereinkre, a pénzügyi helyzetünkre, de hosszú távon mégsem vagyunk elégedettek. Valami hiányzik! Nem teljes az életünk.

Újabb és újabb dolgokba fogunk, hátha megismerjük a boldogságot, elérjük az elégedettséget.

De miért nem tudunk megelégedni? Mi, illetve ki hiányzik az életünkből?

Az életünk céljának kellene lennie, hogy megtaláljuk önmagunkban Jézust, és engedjük Őt érvényesülni!

Ez azt jelenti, hogy **eggyé válunk VELE!**

Olyanokká kell válnunk, mint Ő!

Ezzel nemcsak azt érjük el, hogy már nem keressük, kutatjuk önmagunkat, hanem rájövünk, hogy a legfontosabb az életünkben Jézus Krisztus, és ezáltal teljes mér-

tékben megnyugszunk. Megelégedünk mindazzal, amit az Úr nyújt nekünk.

Hogyan juthatunk el odáig, hogy Jézus valóban bennünk legyen? Először is keresni kell! Ha őszinte szívvel keressük, akkor Ő segít abban, hogy valóban rátaláljunk.

Ezután választ elénk állít bennünket. Kipróbálja, hogy valóban Vele akarunk-e járni, vagy csak mellette?

Ha az Úrral közösségben akarunk élni, akkor mindenféleképpen engedelmeskednünk kell. Engednünk kell, hogy keresztülvigyen különböző nehézségeken.

Ez azt jelenti, hogy akármennyire tiltakozunk is, csődbe juttatja az életünket. /Mindenféleképpen csődbe jut az életünk, ha Vele tartunk, ha nem! Ha ez mégsem következne be, akkor az nagyon nagy baj lenne! Az azt jelentené, hogy Isten nélkül élünk és így nem vállal velünk közösséget!/

Romokban hever minden, amit addig fontosnak tartottunk: az értékrendünk, az elképzeléseink a jövőnk, illetve a jelenünk. Sok-sok csalódáson, nélkülözésen visz keresztül bennünket. Útközben elveszítünk mindent és mindenkit, akik vagy amik sokat jelentettek nekünk. Mindaddig tart ez az állapot, amíg úgy nem érezzük, hogy egyedül Isten az, aki fontos, aki igazán számít az életünkben!

Rájövünk, hogy életünket csak Jézus Krisztus irányíthatja, mert kizárólag ebben az esetben működik tökéletesen minden.

Ha megpróbáljuk a saját akaratunkat érvényesíteni, akkor ismét kudarcélményekben lesz részünk.

Le kell „szállnunk” a magunk által létrehozott piedesztálról és „alá kell merülnünk” a megaláztatásba, az egyedülletbe, a fájdalomba, a megsemmisülés „poklába”.

Mindenki elhagy bennünket, egyedül az Úr marad meg mellettünk.

Ezáltal „feszítettük” meg az akaratunkat, mert Jézust választottuk. Lemondtunk az életünkről Jézus Krisztusért!

Ugyanazokat a lelki szenvedéseket kell átélnünk, amelyeket Jézus is elszenvedett.

De mi is „feltámadunk” méghozzá ebben az életünkben. Egy új élet kezdődik el; sokkal „világosabb”, szabadabb, szeretetben, biztonságban levő élet.

Ha már az Úr rendelkezik az akaratunkkal, akkor mindent helyrehoz. A belső lelkivilágunkat, a tudatunkat és a tudatalattinkat is.

Már eltűnik a sok-sok kérdés, hiszen olyan összhangban vagyunk, hogy sokszor kérdés nélkül kapjuk a válaszokat!

Eltűnnek a kízó gondolatok, a lelki gyötrelmek és a félelmek.

Teljes biztonságban érezzük magunkat. Szabadokká válunk!

Az Úr megszabadított a hosszú évtizedek alatt ránk rakódott lelki bajainktól. Már nem fáj a múlt, és nem izgat a jövő.

A jelen az érdekes, hogy itt és most tudjunk helyt állni az adott helyzetben.

Mindig figyeljünk az Úrra!

Jézus Krisztus általunk, helyesebben: az engedelmes-ségünk által tud megszólítani, megmenteni más embereket, segíteni rajtuk, orvosolni a bajaikat. Ezért nagyon fontos, hogy mindig engedelmeskedjünk Jézusnak!

Ha nem tesszük, akkor megakadályozzuk Őt abban, hogy a környezetünkben levő emberek lelkei megmeneküljenek és testvéreinkké váljanak. Mert azáltal, hogy Jézus őket is megtisztítja, ugyanolyanokká válnak, mint Ő, így ők is testvérek lesznek.

Mindegy, hogy milyen nemzetiségűek, milyen családból származnak, akkor is egy „tőről fakadunk”, egy a mi Istenünk!

Ezek után már nem izgat az önmegvalósítás, hiszen az átalakulással megtaláltuk az Atyát és az Ő Fiát, Jézus Krisztust!

Ennél kiegyensúlyozottabb, elégedettebb és boldogabb már nem lehet az ember!

Persze ez nem jelenti azt, hogy ezután minden napunk csupa öröm és boldogság lesz. Természetesen ezután is lesznek problémák /próbák/, amiket ki kell állni, meg kell oldani, de nem vagyunk egyedül, a Segítségünk mindig rendelkezésünkre áll!

Meg kell tanulnunk, hogy kérni kell Jézust, hogy segítsen a nehézségeken úrrá lenni. Ő oldja meg a nehéz helyzetünket.

Mindig hálával köszönjük meg mindazt, amit értünk és családukért tett.

Állj ellen!

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van reátok.

Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit nyeljen el:

Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.” /2 Péter 7-9./

A Bibliában többször van szó arról, hogy álljunk ellen a gonosznak! Minden gonosz indulatnak. Mégis sokszor elfelejtkezünk ezekről az intelmekről. Úgy gondoljuk, hogy az indulatok is a tisztulási folyamat része, amelyeknek ki kell jönniük belőlünk. És mire észre vesszük, akkor már teljesen uralmukban tartanak a kordában nem tartható indulataink.

Ezek átveszik az életünk felett az irányítást. Egyszerűen képtelenek vagyunk ellenőrzésünk alatt tartani azokat, mert tele van a szívünk gyűlölettel és haraggal. Nehezen tudunk megszabadulni tőlük.

Azonban kitartó imádkozással, könyörgésekkel bizonyos idő elteltével sikerül úrrá lenni a helyzeten.

Soha, semmilyen körülmények között se engedjük szabad utat a rossz indulatainknak, mert nagyon gonosz állapotba kerülünk, és a környezetünkben pont azokat bántjuk meg, akiket a legjobban kellene szeretnünk!

Szeretjük is őket, csak nem tudjuk kimutatni, és rendszeresen megbántjuk, megalázzuk szeretteinket. Az éle-

tünkbe beeresztettük a gonosz erőket és ezek az erők nem akarnak eltávozni tőlünk. Uralnak, irányítanak minket.

Az indulatainkat semmiféleképpen nem szabad összevetésztetni a tisztulási folyamattal! Semmi közük hozzá!

„Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.”

...Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” /Gal. 5,24. 6,8./

Állj ellen!

Úgy állunk ellen, hogy bármennyire is szeretnének a gonosz erők kizökkenteni a lelki békénkből, nyugalunkból, mi mindig szelíden kell, hogy reagáljunk a kihívásokra.

Bárki megsért vagy megbánt, akkor se „vágjunk vissza”, hanem igyekezzünk a másik felet is megnyugtatni.

A tisztulási folyamatban el kell jutnunk a teljes szelídség, alázatosság, szeretet szintjére!

Itt már nincsenek, nem is lehetnek szélsőséges érzelmi skálák.

Mindig figyeljünk az Úrra! Ha Rá figyelünk, akkor nagyobb esélyünk lesz arra, hogy valóban jól fogunk reagálni a kihívásokra és nem esünk semmiféle csapdába. Erre nekünk is törekednünk kell.

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.

Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

... De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség.” /Gal. 5,16-17,22./

Álljunk ellen a csábításoknak és a kívánságoknak!

Ne vegyünk meg semmit azért, mert megtetszett, mert megkívántuk, vagy mert akarjuk! Ezek is nagy veszélyt jelentenek a tiszta hitben-járásunkban!

Ne engedjük meg magunknak azt, még ha meg is tehetnénk, hogy mindent összevásároljunk azért, mert úgy éreztük, hogy az a valami kell nekünk.

A kívánságaink, a vágyaink is rabságban tarthatnak!

Ha egyszer is engedünk a kívánságunknak, akkor a kívánság már uralni fog, megkötöz, és nagyon nehezen fogunk megszabadulni tőlük.

Próbáljunk megelégedni azzal, amink van! Ha netalántán tényleg szükségünk lesz valamire, sokszor csak elég rágondolnunk és Isten már meg is adta nekünk! Nem kell még a kisujjunkat se megmozdítanunk! Az Úr mindig tudja, mire van szükségünk, és úgy ajándékoz meg, hogy nagy-nagy örömet érzünk, nem beszélve a CSODARÓL, amivel párosul!

Legyen mindig időnk Istenre és Jézusra figyelni!

Ne engedjük meg, hogy az indulataink, a munkánk, vagy a sok-sok tennivalónk eltérítsenek Tőlük!

Engedjük meg Nekik, hogy ők osszák be az időnket, ők szabják meg a munkánkat, mit végezzünk és mit ne!

Ha nem így teszünk, elborítanak bennünket a gondok, bajok és semminek sem tudunk a végére érni, így nem jut időnk Istenre figyelni, se imádkozni.

Minden esetben adjuk át Neki az irányítást. Ne mi döntjük el, mi kell és mi nem kell!

Bízzunk mindent ŐRÁ!

Ha megbízunk az Úrban, simán és gördülékenyen folyik majd az életünk és nem kell semmiért sem aggódunk.

A szívünkben szeretet, szelídség, nyugalom és sok-sok öröm lesz, mindaddig, amíg valamilyen csábításnak nem engedünk. Akkor mindez eltűnik.

Vigyázzunk a nehezen megszerzett „barátságunkra”, és engedjük meg az Úrnak, hogy megtanítsa mindarra, amit tudnunk kell és ami létszükséglet lesz ezután mindannyiunknak!

„Az Úr csodásan működik...”

„Krisztus azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” /2Kor. 5,15./

Olyan nyilvánvaló kijelentés ez, és mégis hányszor elsiklunk az értelme felett!

Jézus azért halt meg „értem”, hogy én ne magamért éljek, hanem Jézus Krisztusért!

Tehát a gondolataim ne magam körül, vagy a körülöttem zajló eseményeken, illetve a múlt történésein „forogjanak”, hanem **szüntelenül Krisztusra figyeljek!**

Ha Őrá figyelek, akkor az életemet leteszem az Ő kezébe, ráhagyatkozom; tegyen velem azt, amit akar!

Ebben az esetben átadtam az irányítást az Úrnak és az életem kezd helyreállni. Minden elrendeződik bennem és körülöttem.

Azonban, amint leveszem az Úrról a tekintetem, abban a pillanatban megtapasztalom a körülöttem lévő káoszt. És bennem is kezd kialakulni a rendetlenség.

Hihetetlen belegondolnunk abba, hogy Krisztus értünk, értem és érted halt meg!

Most azt gondolhatod, hogy hiszen abban az időben még nem is éltünk. Akkor hogy lehetséges ez?

A ma emberének épp olyan felfoghatatlan kijelentés ez, mint a tegnap emberének volt. Ésszel és logikával fel se lehet ezt fogni, hogy az Úr meghalt értünk, feltámadt és ma is ÉL!

Itt van velünk!

Ahhoz, hogy megértsük, mi is történt, egy kicsit vissza kell térnünk Ádámhoz.

Ádám Isten fia volt, Isten teremtetten, szabad akarattal, döntési jogokkal. Rábízta az Édenkertet. Csak egy kikötése volt;

„A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél...” /1Móz.32. 16-17./

Isten nem akarta, hogy az ember megismerje a jót és a gonoszt.

Ádám a teljes tökéletesség és harmónia birtokában volt. Azonban a Sátán lépre csalta Éván keresztül.

Az emberpár kíváncsiságát és nagyravágyását használta fel a Sátán azáltal, hogy azt mondta; ha esznek annak a fának a gyümölcséből, akkor olyanokká válnak, mint Isten. Mindent tudni fognak, a gonoszt is és a jót is.

Hatalmas volt a csábítás, és ezáltal ellenszegültek Isten parancsának, durván megsértették Istent.

De ez nem volt elég, hanem még azzal is tetézték a bajt, hogy nem vállaltak felelősséget a tettükért, hanem Ádám Évára, Éva a Sátánra hárította azt.

Csáltak, hazudtak és engedetlenek voltak Istennel szemben! Nem ismerték be, hogy bűnbe estek, így birtokukba került a gonosz és a jó tudása.

Isten nem vállalhat közösséget olyan emberekkel, akik láznak ellene, akik csalnak, és hazudnak, akik birtokolják a gonoszsgot, /ha tudnak erről, ha nem/, ha nem vállalnak felelősséget a tettükért!

Isten nevét nem szennyezheti be semmi!

Isten magának teremtette az embert és ez az ember ellene fordult. Így ki lett űzve az Édenkertből.

Az utódaik úgy születtek a világra, hogy Ádám és Éva megromlott természetét örökölték. Ezzel elindult a „láncreakció” az emberi fajjal kapcsolatban.

Mindannyian úgy születünk meg, hogy örököltük a bűn természetét.

Úgy jövünk e világra, hogy születésünk által már bennünk van a jónak és a gonosznak a tudása.

Ez fájt Istennek. Ő azt akarja, hogy az emberiség bűnös hajlamoktól mentes legyen! A Sátán is állandóan „ármánykodott” körülötte.

Ezért volt egy terve, amelynek végrehajtásával megmentheti azokat az embereket a teljes elbukástól és a pusztulástól, akik őszintén keresik Őt, és ez által a terv által a Sátántól is megszabadulhatott örökre.

Kemény, fájdalmas terv volt, mert valakinek fel kellett vállalnia magára a bűnt úgy, hogy az illető mindvégig büntelen maradjon.

Mint tudjuk, ezt a nagyon nehéz és fájdalmas feladatot Jézus vállalta magára, akinek emberként kellett megszületnie a világba, hogy megmentse az emberi fajt.

Az emberben lévő bűnt felvitte a keresztre. **JÉZUS A BŰNT VÁLLALTA MAGÁRA!**

Íde született, ebbe a bűnös, gonosz világba azért, hogy megmentse mindazokat, akik meg akarnak szabadulni a bűntől.

Olyan szeretet, önfeláldozás, ártatlanság volt benne, amelyet azelőtt soha nem látott és nem tapasztalt meg ember!

Sikerült végrehajtania Isten akaratát!

Ő soha nem vétkezett az Atya ellen és mindig szoros kapcsolatban volt Istennel.

Soha semmit nem mondott, és nem tett az Isten jóvá-hagyása nélkül! Mindenben engedelmeskedett Neki és példát mutatott nekünk, halandó embereknek is, hogy olyanokká kell válnunk, mint Ő ahhoz, hogy Isten tanítványaivá és gyermekeivé lehessünk.

Tehát ***Isten azt akarja***, hogy mi emberek ***kétszer szülessünk meg!***

Egyszer az édesanyánk által, egyszer pedig a ***Szent Szellem /Lélek/ által*** kell megszületnünk!

Ezért Isten az emberek rendelkezésére bocsájtotta a Szent Szellemet, aki segít a megtisztulásban.

A keresztnek több szimbolikus jelentése is van!

Az egyik, hogy Krisztus a bűnt szegeztette fel a keresztfára, tehát a bűn lett megfeszítve. Így **nekünk is a bűnös lelkünket /akaratunkat/ kell felvinni a mi keresztiünkre, és ott megfeszíttetni.** /Az akaratunkról való lemondás./

Ezért is olyan fájdalmas a bűneinktől való szabadulás.

A másik jelentése szerint, **a kereszt az a kapu, amely révén közvetlen kapcsolat alakulhat ki Isten és miköztiünk!**

A harmadik jelentése pedig, **hogya bajban vagyunk és arra a keresztre nézünk, amelyre Krisztust megfeszítették, akkor megmenekül a lelkünk, megszabadulunk minden lelki fájdalmunktól!**

Ez azt jelenti, ***hogy mindig figyeljünk Jézus Krisztusra, mert Ő az összekötő kapocs Isten és köztünk!***

Ha nem ismerjük el Jézus Krisztust, mint Isten Fiát, akkor semmi közünk nem lesz Istenhez sem!

Tehát, ha Jézus irányítása alatt élünk, akkor már **nem önmagunknak élünk, hanem Istennek!**

Mindig Rá figyelve teljenek a perceink, óráink, napjaink stb.

Nem azért születünk meg, hogy az egoizmusunkat, a kívánságainkat kielégítsük, hanem azért, hogy felülről szülessünk új emberekké. Olyanokká váljunk, mint Jézus Krisztus! Megmeneküljünk a Sátán csapdáitól és befejezésként eljussunk az Atyai házba, ahol már szállást készítettek nekünk és ahol várnak bennünket.

Jézus az emberiségért áldozta fel magát, hogy lehetőségünk legyen arra, hogy megtisztuljunk a rossz tulajdonságainktól és eljussunk Isten országába.

Ezért mondja azt **Jézus, hogy Ő az Út, az Élet, amely az örök életre visz! Minden más út a kárhozatra vezet.**

Többen azt állítják, hogy lehetetlen olyanná válni, mint Krisztus volt.

Istennek semmi se lehetetlen! Ha ezt állítjuk, akkor kétségbe vonjuk Isten mindenhatóságát!

Sokan szeretnének belelátni Isten világába. Találkozni Istennel és Jézus Krisztussal. Megtapasztalni mindazt, amit eddig hallottak vagy olvastak róla. Megjelent már sok-sok olyan könyv, amely elkalauzolhatja az embereket ebbe a csodálatos világba, ami nem látható, azonban mégis érzékelhető.

Az újjászületett ember nemcsak „jól érzi” magát, hanem teljesen át is alakul. Megváltozik a személyisége.

Sokan keresik Istent, és mégis kevesen találják meg. Azért, mert ahhoz őszinte szív, őszinte vágyakozás, kitartó imádkozás, hálaadás és önmagunkról való lemondás kell!

Az a csodálatos, hogy Jézus Krisztus képes arra, hogy a saját természetét belénk helyezze!

Azt is tudnunk kell, hogy az Úr ritkán jelenik meg előttünk.

Jézus mindig az egyszerűségben, a természetességben jelenik meg.

A bonyolult, látványos dolgokat rábízza az emberekre, de azokkal nem vállal közösséget.

Jézus mindig itt és most van!

Nem a tegnapi és nem a holnapban! Nem fél óra múlva! **Most!**

Ezért is mondja, hogy aki az eke szarvára teszi a kezét, az ne tekintsen hátra.

Tehát ne foglalkozzunk a múlttal, és ne kíváncsiskodjunk a jövőt illetően, mert akkor elveszíthetjük Jézust.

Mindig elégedjünk meg a **MOST**-tal!

Legyünk mindig elégedettek! Ha elégedetlenek vagyunk, szintén elveszíthetjük az esélyt arra, hogy kapcsolatunk megmaradjon az Úrral!

Az irgalmas szamaritánus

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre. /1Pt. 1,3/

Amikor az ember megszületik, szeretetre, gondoskodásra és boldogságra vágyik.

Mégis milliók élete telik el úgy, hogy valamelyik, vagy mindegyik hiányzik az életéből.

Életünk nagy része boldogság- és önmagunk keresésével telik el. Nem értjük, miért nem érzük el?

Ezért sokunkban felmerül a kérdés: vajon miért születünk meg és miért élünk? Mi a célja, mi az értelme az életünknek?

Túl sokan vannak közöttünk azok, akik hosszú időn keresztül lelki válságban élnek, idegrendszeri problémákban szenvednek. Hiába kutatják, merre menjenek, hiába próbálnak kijutni a súlyos helyzetükből, egyre mélyebbre süllyednek. Próbálják enyhíteni a fájdalmakat, ezért gyógyszereket szednek, hogy el bírják viselni a rájuk nehezedő terheket.

A probléma ott kezdődik, amikor még nem vagyunk tisztában azzal, hogy *az ember* nem kettős, hanem *hármass felépítésű!*

Ez a **TEST, a LÉLEK, és a SZELLEM.**

Ha bármelyiket kihagyjuk a számításból, akkor soha nem lehetünk **EGÉSZ-ségesek!**

Sajnos, az emberek nem mertek, és vannak, akik ma sem mernek szembenézni azzal, hogy létezik szellemi élet!

Sokan tagadják szellemi „életüket. Vallási ideológiának vagy badarságnak tartják. Ezért a legtöbb emberből hiányzik a „szellemi élet”.

Úgy éljük le az életünket, hogy a test és a lélek nyilvánvaló, ám a szellemi életünk el van rejtve előlünk. Azonban, ha kitartóan **keressük a megoldást életünk rendbetétele miatt**, akkor **nagy esélyünk van arra, hogy rátaláljunk Jézusra!**

Ha sikerül a találkozás és **ha úgy döntünk, hogy átadjuk életünk felett az irányítást, akkor nekünk is megnyílik ez a szellemi csatorna**, amely által teljesen **helyreáll a belső harmóniánk**. Megszűnik minden hiányérzet, elégedettek, kiegyensúlyozottak és boldogok leszünk, mert ezután Jézus Krisztus irányítja az életünket!

Gyakorlatilag, a szellemi csatorna megnyílásával meggyógyít bennünket az Úr és végre EGÉSZSÉGESEK leszünk, a szó legszorosabb értelmében!

Az biztos, hogy nem létezik tökéletes boldogság és nem létezik kiegyensúlyozott élet addig, amíg el nem kezdődik a szellemi életünk. E nélkül boldogtalanul és hiányérzettel éljük le az életünket.

Ez azt jelenti, hogyha kerestük is Istent, még nem engedjük át Neki az életünk irányítását /akaratunkat/. Akkor pedig nem töltöttük be azt a szerepet, amiért megszülhetünk a Földre.

Éljük a kívánságokkal, csábításokkal körülvett életünket, keressük a magunk hasznát, embertársaink elismeré-

sét, ám ezek hosszútávon nem elégítenek ki, mert a hiányérzet halálunkig bennünk marad!

„Egy ember megy Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esik, akik azt kifosztván és megsebesítván, elmentek és ott hagyták félholtan.

... Egy szamaritánus pedig az úton menvén, odaért, ahol az volt; és amikor azt látta, könyörületességre indult. És hozzájárulván, bekötözte annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vitte a vendégfogadó házhoz, és gondját viselte neki. Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adta a gazdának és mondta néki; Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.” /Luk. 10. 30-35./

Az irgalmas szamaritánus történetét többször olvashattuk, azonban nem is gondolnánk, milyen sokféle üzenete van!

Biztos vagyok abban, hogy ezt a történetet valószínű eddig még nem alkalmaztuk magunkra. Pedig ha Isten megvilágosítja ezt az igehelyet, akkor rájövünk, hogy ez a történet rólunk szól!

Bizony, mindnyájunkról, csak nem ebből a világból való!

Mindaz, ami itt megíródott, rólam és rólad szól!

Az összevert, kirabolt ember, aki az úton félholtan fekszik, az én vagyok meg te vagy és mindannyian, akik ideszülettünk a Földre!

Ott hevertünk elhagyatottan, nyomorultan az úton, és mindenki részvétlenül ment el mellettünk, egyedül az irgalmas Szamaritánus, akit Jézus Krisztus személyesít meg, Ő nem tudott otthagyni minket.

Bekötözte a sebeinket és kaptunk tőle egy lehetőséget:
MEGSZÜLETHETTÜNK ide a Földre!

Itt van lehetőségünk, hogy megkeressük és megtaláljuk Őt! Fel kell vennünk Jézussal és általa Istennel a kapcsolatot!

Ez a biztosíték arra, hogy soha többé ne kerüljünk vissza oda, ahonnan elindultunk és ahonnan már nincs visszaút!

VALAHOL, VALAMIKOR, VALAMIRE ÍGÉRETET TETTÜNK!

Azonban, amikor megszülettünk, mindent elfelejtettünk! Itt kell ismét rájönnünk, mi lehet a feladatunk, a célunk, miért születtünk meg?

Csak rövid időt kaptunk arra, hogy megtaláljuk az Urat! Ezt a rövid időt kell kihasználnunk, és az alkalmakat megragadnunk, hogy ne kerüljünk vissza oda, ahonnan elindultunk!

Ne csapjon be bennünket a látszat! Ne higgyünk a szemünknek! Nem az a valóság, amiben most élünk, mert ez a földi élet csak véges lehet! Elmúlik!

Milyen megdöbbenéssel vesszük tudomásul, hogyha egy családtagunk, rokonunk, barátunk, ismerősünk elhalálozik!

Isten nélkül nem is tudjuk feldolgozni ezeket a számunkra tragikus eseményeket! Pedig tisztában vagyunk azzal, hogy egyszer ránk is ránk kerül a sor!

Tudjuk azt is, hogy amit földi életünk során felhalmoztunk, amik ebben a világban nekünk fontosak, becsek, azokat nem vihetjük magunkkal! Itt kell hagynunk!

Itt kell hagynunk az emberek elismerését, a munkánkat, minden okosságunkat, bölcsességünket.

De vajon Isten milyennek lát bennünket? Engedtük-e Neki, hogy befolyásolhasson, vezessen bennünket, vagy figyelmen kívül hagytuk Őt, mentünk a magunk feje után?

Ha a földi életünk végén odaállunk az Úr elé, mit fogunk mondani Neki? Mit tettünk életünk során, ami értékes lehet?

Mivel telt el az az idő, amit kaptunk, amíg ezen a bolygón éltünk? Kerestük-e az Ő társaságát? Volt-e értéke vagy értelme a földi életünknek?

Vagy mehetünk vissza oda, ahonnan elindultunk? Akkor minek volt értelme?

Csak akkor van esélyünk arra, hogy hazataláljunk Istenhez, ha most, azonnal átadjuk az életünk irányítását Jézus Krisztusnak! Ne gondolkozzunk ezen, hanem tegyük meg rögtön!

Mi, keresztények már tudjuk, hogy ez a szellemi élet kizárólag Isten kegyelméből kezdődhet el. Tehát azt jelenti, hogy attól nem fog megnyílni a szellemi csatornánk, hogy tudunk arról, hogy létezik, és akkor sem fog létrejönni az Úrral a közvetlen kapcsolat, ha éjt-nappallá téve tevékenykedünk az Úr nevében.

Tudjuk, hogy a ***szellemi csatorna megnyílásának ÁRA VAN!*** Ahhoz, hogy a szellemi élet működjön, le kell mondanunk önmagunk dicsőítéséről! Ezt pedig magunktól a legnagyobb igyekezettel se tudjuk elérni.

Mert bár mi jónak és tisztának tartjuk magunkat, Isten szemében mégis tele van a szívünk bűnökkel.

A Szent Léleknek /Szellemnek/ kell megtisztítania bennünket ahhoz, hogy valóban tiszta szívűek, engedelmesek és ezáltal szabadok legyünk.

Nekünk pedig annyi „dolgunk” van, hogy merjünk bízni és hinni Istenben! Merjük Rá bízni magunkat és az életünk irányítását!

Higgyük el Neki, hogy az eddigi életünknel sokkal tartalmasabb, jobb és értékesebb életünk lesz!

Ha nem adjuk át életünk felett az irányítást, akkor soha nem fogjuk megtapasztalni a szellemi életet, akkor soha nem alakul ki a közvetlen kapcsolat az Úrral, akkor megkérdőjeleződik az is, hogy miért születtünk ide a Földre?

Mi a feladatunk, mit kell elérnünk?

Mindenkinek van a feladata! De hogy mi az, azt csak akkor tudjuk meg, ha Isten közli velünk! Legyünk türelmesek ***SZÜNTELENÜL FIGYELJÜNK RÁ!***

Szinte hihetetlennek tűnik, hogy mi mindannyian megakartunk születni!

Tulajdonképpen a Földünk egy „átképző hely”, ahonnan vissza lehet találni a helyes útra, de el is lehet tévedni vagy tévelyegni.

A helyzetünk azért is nagyon nehéz, mert a Sátán még itt uralkodik és mindenkit az uralma alá akar hajtani. Ezért mindenféle csábításoknak és tévtanoknak tesz ki bennünket. Mindegy, hogy milyen fondorlata van, csak egy a lényeg neki, hogy ne találjuk meg a közvetlen kapcsolatot az Úrral! A többi számára lényegtelen!

Nagyon komolyan kell vennünk Istent, és az általa felkínált lehetőséget!

Semmiképpen ***sem tehetjük azt, amit akarunk!***

**VALAMELYIK HATALOMNAK MINDENFÉLE-
KÉPPEN ÁT KELL ADNUNK MAGUNKAT! A DÖN-
TÉS JOGA A MIÉNK!**

Rá kell jönnünk arra, hogy nem azért élünk, hogy minden földi javat felhalmozzunk, hogy hatalmaskodjunk másokon, hogy kényeztessük magunkat, hanem azért születünk meg, mert *itt van lehetőségünk a megtisztulásra és a megújulásra!*

*Itt, a mostani életünkben van lehetőségünk és alkal-
munk arra, hogy elfogadjuk az Úr kinyújtott kezét, a
segítségét, hogy átadjuk életünk felett az irányítást, és
engedjük a Szent Léleknek /Szellemnek/ a bensőnk tel-
jes megtisztítását!*

Az a szenvedés, amit e miatt kell elszenvednünk, sem-
mi ahhoz képest, amit ellenkező esetben halálunk után
kellene elszenvednünk.

Nem volna szabad figyelmen kívül hagyni, hogy *a
lelkünk tovább él, azonban „odaát”, a másik világban
már nem lesz lehetőségünk rendbe hozni az elrontott
életünket.*

Erre csak itt és most van alkalmunk!

**JÉZUS KRISZTUS AZÉRT ÁLDOZTA MAGÁT
ÉRTÜNK, HOGY MINDANNYIAN HAZATALÁL-
JUNK! EZT AZ ÁLDOZATOT VEGYÜK KOMO-
LYAN, ÉS NE LEGYEN HIÁBAVALÓ AZ Ő ÁLDO-
ZATA! FOGADJUK EL, ÉS TEGYÜK MAGUNKÉVÁ!
AZ Ő SZÉP ÉS TISZTA ÉLETE ÉLJEN MIND-
ANNYIUNKBAN!**

Boldogság

„Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való.

Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen a mennyei, olyanok a mennyiek is.

Azt pedig állíthatom atyámfiainak, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot.” /1. Korinthusi 15,47-50./

Már volt szó arról, hogy az ember hármas felépítésű: test, lélek és szellem.

Azt is tudjuk, hogy bármelyiket kihagyjuk a számításból, nem jöhet létre a kiegyensúlyozottság és az igazi boldogság. Mi, emberek, mindannyian erre vágyunk.

Az életünk nagy része boldogságkeresésről szól.

Szeretnénk minden vágyunkat kielégíteni, de mégis azt tapasztaljuk, hogy életünk folyamán örökké „kergetjük”, de soha nem érjük el vagy csak pillanatokig érezhetjük ezt a csodálatos érzést, azután mint a villám, eltűnik és marad az űr.

Évekkel ezelőtt volt egy nagyon érdekes tévériport. A riporter híres, gazdag és népszerű embereket kérdezett meg, hogy voltak-e már boldogok?

Csak egyvalaki mondta, hogy életében egyszer volt boldog, amikor munkatáborban élt, és egy helybeli aszszony adott neki egyszer egy szelet kenyeret.

A többiek közül senki sem mondta azt, hogy valaha boldog lett volna. Pedig látszólag mindent elértek: volt

elég pénzük, lakásuk, szép autójuk, társuk, gyermekeik, nyaralójuk, valamennyien bejárták az egész világot, és mindent elértek, ami emberi mértékkel elérhető.

Volt, aki azt mondta, hogy soha életében nem tapasztalta meg a boldogságot, és volt olyan is, aki csak egy pillanatig érezte azt, majd újabb célokat tűzött maga elé, hogy elérje a pillanatnyi boldogságot. A céljait elérte ugyan, azonban nem lett tőlük boldogabb, mint ahogy hitte.

Mi lehet az oka annak, hogy nem lehetünk igazán elégedettek és boldogok?

A pszichológusok szerint a boldogság bennünk lakozik, csak elő kell „bányásznunk a mélyből”, a tudatalattinkból.

Sajnos, nagyon nagyot tévednek! Ugyanis nem található meg bennünk a tartós boldogság képessége! Valami hasonlót átélhetünk, de azt is nagyon rövid ideig.

Test és lélek soha nem fogja megtapasztalni az igazi boldogságot, ahhoz szellemi plusz kell!

Bármennyire szeretnénk magunktól elérni, nem érjük el soha! Tűzhetünk ki számtalan célt, amelyekről azt hisszük, hogyha elérjük, akkor boldogok leszünk, azonban nagy csalódásokban fogunk részesülni! Mert ha már elértük a kitűzött célunkat, akkor csak nagyon rövid ideig, vagy egyáltalán nem érezzük azt a boldogságot, amit abban az esetben képeltünk el.

Ezért újabb és újabb célokat tűzünk ki magunk elé.

Mi az igazi boldogság?

Az ember sokféleképpen képzei el a boldogságot. A fentiekben voltak a célok. Célokat tűzünk magunk elé és

azt képzeljük, hogyha elérjük, akkor boldogok leszünk. Ha sikerül a vizsgánk, ha sikerül hozzánk való párt találni, ha meg tudjuk venni a lakásunkat, az autónkat, ha megvehetünk egy szép ruhát, cipőt, ha megkapjuk álmaink állását, stb.

Rengeteg variációt tudunk, de vajon a szellemi életünkkel milyen boldogságot érhetünk el?

Ritka az olyan ember, aki soha nem tapasztalta meg, ha csak egy pillanatra is azt a boldogságot, amely megnyílna nekünk a szellemi csatornánk által. Nem vagyunk tisztában azzal, hogy ez egy mennyei boldogságérzet volt! Valaminek nagyon örülünk, csak azt nem tudjuk, hogy minek? Könnyűek vagyunk, lebegünk, tisztának érezzük a szívünket, tisztának érezzük magunkat, szabadok vagyunk, szinte szárnyalunk az örömtől, függetlenek vagyunk mindentől és mindenkitől, maximálisan elégedettek vagyunk az adott helyzetben mindennel és mindekivel.

Boldogok vagyunk, hiszen végtelen szeretet vesz körül bennünket.

Körülbelül ezt kell éreznünk abban az esetben, amikor megnyílik a szellemi életünk és közvetlen kapcsolatba kerülünk az Úrral.

Jézus Krisztus ezt kínálja fel nekünk cserébe az akaratunk átadásáért.

Sok szó esett már az akaratátadásról.

De mit is jelent ez? Azt jelenti, hogy az akaratunk nagyon mélyen gyökerezik bennünk.

Isten Ádámnak is adott akaratot, amelyet „megfertőzött” a Sátán, és ezt az akaratot használja fel ellenünk és

Isten ellen. Ezzel az akarattal tart bennünket fogva a mai napig is.

Az akaratunkról való lemondás nem jelenti azt, hogy ezután nem használhatom az akaratomat, hanem azt jelenti, hogy az akaratom MEGEGYEZIK Isten akaratával!

Tehát nem tűnik el, és nem leszünk akaratlan bábok Isten kezében, hanem annyira megtisztít bennünket a Szent Szellem, hogy semmi más nem akarunk, mint Isten akaratával megegyezni és Isten akaratát teljesíteni. Ennek teljesítéséhez pedig Isten adja az erőt és a tehetséget, mely által teljesen ***EGGYÉ VÁLHATUNK Jézus Krisztussal!***

Az egyé válás pedig a ***TELJES BIZALOM*** jele, hiszen tudom, hogy ezután a látszat ellenére is, nekünk mindenképp a legjobb jut! Isten gondoskodik rólunk és a velünk élőkről egyaránt.

Az akaratunk átadásával megkapjuk az igazi öröm és boldogság képességét!

Jöhet bármilyen fordulat az életünkben, akár negatív, akár pozitív, biztosak lehetünk abban, hogy Isten minket megsegít és megvéd!

NEM HAGY MAGUNKRA, VELÜNK VAN, EGYEK VAGYUNK!

Isten nélkül állandóan űz, hajt valami bennünket. És ebben a hajtásban elveszítjük az egészségünket, az emberi mértékkel mért hitünket valamiben vagy valakiben.

Ez a valami általában az önmagunkban való hit. Egy darabig megy is a dolog, azután tőlünk teljesen függetlenül és váratlanul beüt egy probléma, esetleg tragédia, és

megáll a „tudományunk!” Bezáródik körülöttünk minden és nem látunk kiutat abból a helyzetből, amiben vagyunk.

Amikor mindez bekövetkezik, akkor többféle megoldáson gondolkozunk, amiket ki is próbálunk, de minden kudarcba torkollik. Tényleg elzáródunk minden lehetőség elől, beszűkül a látókörünk. Teljesen elveszítjük a hitet önmagunkban, a saját okosságunk erőforrásai kiapadnak, s már nem tudjuk, hogyan találhatjuk meg az igazi jó megoldást.

Ekkor következik be a CSODA!

Valamilyen úton, módon, a legnehezebb időkben valakitől hallunk Jézus Krisztusról! Mindig megtalálja a lehetőséget, hogy felhívja magára a figyelmet!

Csak rajtunk múlik, hogy mindezt észrevesszük-e, elfogadjuk-e?

Jézus kinyújtja a kezét felénk, megszólít bennünket; - ***Ne csüggedj, higgy! Hívj be az életedbe, én segítek Neked! Velem könnyebb lesz az életed! Mondd el nekem a bánatod, és én meghallgatlak, megvigasztallak!***

Megmutatom neked a kiutat és az igazi boldogságot. Csak szólj, hogy jöjjek el hozzád, és akkor meglátogatlak és veled leszek addig, amíg te akarod.

Jézus Krisztus ***mindenkinek felajánlja önmagát. De csak akkor segít, ha Te is akarod, hogy segítsen! Ellenre semmit nem tesz. Ha nem kéred, akkor nem segít!***

Ne hagyd ki ezt a csodálatos lehetőséget!

Keskeny út

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” /Máté 7,13-14./

A Biblia szól széles útról és keskeny útról, majd tágas térről. De mik lehetnek ezek?

A mai ember nehezen érti meg azt, amit több mint 2000 évvel ezelőtt írtak, illetve azokat a szavakat, képeket, amelyeket akkoriban használtak.

A széles utat, amely a kárhozatba visz, még valahogy értjük, de mi lehet a keskeny út?

„...Kövess engem!” /Lk. 9,59a. b/

Amikor megszületünk és növekedünk, mi is azon a bizonyos széles úton éljük az életünket, amely romlásba, kárhozatba vezet.

Ezzel azonban sokáig nem vagyunk tisztában, amíg Jézus fel nem szólít; **„kövess engem!”** ***„Hagyd el értem eddigi életedet: anyádat, apádat, családot, munkádat, vagyonodat, vágyaidat!”***

A keskeny út azt jelenti, hogy az az ember, akit felszólított, „megragadott” Jézus, már nem teheti meg azokat a dolgokat, amelyeket azelőtt megtett.

Eddig a természetünkből adódóan mondtuk, illetve cselekedtük azt, amit jónak láttunk.

Ezután a természeti életünk teljesen korlátozva lesz. Már nem tehetjük azt, amit akarunk és amit mindenki más megtehet, és nem mondhatjuk azt, amit akarunk, hanem amit az Úr enged.

Ha mégis ellenszegülünk, akkor nagy bajba kerülünk.

„Bizony mondom neked, ki nem jössz onnét, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.” /Máté 5,26/

„Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” /Jel.2,10./

Ez a keskeny út fájdalommal és örömmel is jár. A Szent Szellem /Lélek/ elkezdi a tisztító munkát.

Felhoz a „mélyből” /tudatalattinkból/ régen elfelejtett, elnyomott vétkeket, problémákat, bajokat, /bűnöket/ amelyekkel szembesít bennünket. /Lehet, hogy réges-régen valakit vagy valakiket nagyon megbántottunk, vagy elvettünk valamit, ami nem a mienk volt, esetleg irigyek, féltékenyek voltunk valakire vagy valamire, stb./

Ez a szembesülés szégyennel és fájdalommal jár. Ha beismerjük és megbánjuk a bűneinket, akkor jön a bennünk lévő bűnök bocsánata, amely nagy-nagy örömmel tölt el, és ezután szabadabbnak, könnyebbnek érezzük magunkat.

Kis „pihenő” után jön a következő „szembesítés”, és ez így megy addig, amíg valamennyi vétkünket, illetve a rossz hajlamainkat meg nem bocsájtja az Úr!

Ha nem akarjuk belátni a hibáinkat, akkor „terheket rak ránk”, amelyeket cipelnünk kell. Ezek a terhek tulajdonképpen sokfélék lehetnek, például anyagi csőd, egzisztenciális bukás, munkahely elvesztése, vagy egy szeretett

személy elvesztése, súlyos betegség, különböző, megoldhatatlannak tűnő konfliktus helyzetek.

Jézusnak tehát olyan helyzetbe kell juttatnia bennünket, hogy úgy érezzük, ez itt a vég! Itt már csak Isten segíthet rajtunk!

Azt azért nem szabad elfelejtenünk, hogy soha nem terhel túl bennünket, csak annyira, amennyit el bírunk viselni!

Ha ebben a kilátástalan állapotunkban hozzá kiáltunk és kérjük, hogy segítsen, akkor jön a segítség és a megkönnyebbülés!

Amíg ezen a tisztításon végig nem megyünk, addig a keskeny úton haladunk, amely tulajdonképpen az akarunk, a lelkünk teljes megtisztulásához vezet.

Minden egyes bűn-vallás és bűn-bocsánat következtében ez a keskeny út egyre szélesebbé válik!

Amikor bekövetkezik a megtisztulás, akkor vissz az Úr bennünket ki a „tágas térre”. Megszabadultunk a bűn megkötöttségétől!

Mostanra jövünk rá, hogy eddig rabságban éltünk és milyen csodálatos érzés ***SZABADNAK LENNI!***

Jól érezzük magunkat! Tiszta akaratunk lett!

ÚJJÁSZÜLETTÜNK!

Isten megnyitja a szemünket és a fülünket!

Hát, mondhatjuk azt, hogy eddig se vakok, se süketek nem voltunk.

Emberileg szólva, valóban nem. Azonban Isten szemszögéből nézve, idáig bizony vakok is voltunk meg süketek is!

Lehet, hogy nagyképűnek hangzik, de szuper-érzékenyekké fogunk válni! Képesnek kell lennünk szétválasztani a jót a rossztól!

Amit eddig bocsánatos bűnnek vagy bagatell problémának találtunk, most világossá válik számunkra, hogy az bizony nagy baj!

Meglátunk olyan dolgokat, villanásnyi rezdüléseket, amelyeket eddig nem vettünk észre.

Észrevesszük a másik emberben azt, hogy szenved-e valamitől, ha problémája van valakinek, bármennyire szeretné ezt eltitkolni, előttünk nem tudja!

Azt nem állítom, hogy gondolatolvasókká válunk, de a másik ember hangjából, a hangszínéből, mozdulataiból is meg tudjuk állapítani, hogy hol tart, melyik úton halad?

Nem beszélve a legcsodálatosabb dologról a világon, hogy ***hallhatjuk az Úr szelíd hangját, értjük, amit közölni akar velünk!***

Megvilágosodik az elménk! Megértjük, hogy mi miért történik velünk vagy másokkal! Bármilyen esemény után akár velünk, akár a környezetünkben élőkkel, mindig tudni fogjuk az okát.

Mivel benne vagyunk Isten akaratában, ezért meg is értjük azt!

„Aki az eke szarvára teszi a kezét, ne nézzen hátra.”

Az akarat megtisztulásával rendeződött a múltunk és le lett zárva a megbocsátás által!

Már nem fájnak az emlékek, nem vágyunk vissza a múltba, hiszen elkezdődött egy teljesen új élet, amelynek középpontjában Isten áll.

Nem tartjuk lehetetlennek, hogy ezután az akaratunkat az Úr irányítsa és ne mi, hiszen az akaratunk megegyezik Isten akaratával!

Eljött az az idő, amikor minden idegszálunkkal Isten akaratát akarjuk teljesíteni! Teljes bizalommal Rá merjük bízni magunkat!

Sok-sok tévút után rá kell jönnünk, hogyha nem Ő irányítja az életünket, akkor az életünk teljesen csődbe jut!

Egyszer majd azon fogunk csodálkozni, hogy eddig hogyan tudtuk mi irányítani az életünket, esetleg másokét, és hogy nem vettük észre, hogy mennyire kudarcra volt ítélve minden igyekezetünk?

Mennyire tökéletesen működik az életünk akkor, amikor Jézus Krisztus irányít!

Szóval a múlttal nem szabad törődni, hiszen elmúlt.

Ugyanúgy a jövővel se szabad foglalkoznunk, hiszen általában nem látjuk a jövőnket. Kivéve akkor, ha az Úr megvilágosít minket. Mert előfordul, hogy kapunk információt a jövővel kapcsolatban, de a lényeg, hogy ne kutassuk!

Mindig a jelent éljük meg!

Mert Jézus nem tegnap volt velünk, nem holnap lesz velünk, hanem MOST VAN velünk!

Mindig a ***MOST-tal*** kell törődnünk! Nem szabad a múltból merítkezni, és a jövőt se lehet elképzelni, mert nem úgy történnek meg az események, mint ahogy azt várjuk.

Az elégedettség:

Sokan szeretnének elégedettek lenni. A természeti ember soha sincs megelégedve semmivel. Mindig újabb és újabb kihívásoknak és kívánságoknak akar megfelelni.

Mindig van valami, amit meg szeretne kapni, célok, amelyeket el akar érni. Vágyak, kívánságok, amelyekkel ki akarja elégíteni az „egóját” /önzését/.

Ezzel ellentétben, azok az emberek, akik kijutottak a tágas térre /megtisztultak a múltban elkövetett bűnöktől/, azok már természetszerűleg elégedettekké válnak, ha van valamijük, ha nincs!

Mindig az adott helyzetben elégedettek. Hiszen csak egy vágyuk van, eggyé válni Jézus Krisztussal!

Ez nem együgyűség, hanem olyan boldog felszabadult állapot, amely valóban átrepít bennünket egy másik „világba”.

Óvatosan írom le ezt a szót, mert igazán nem is erről van szó. Talán úgy lehetne egyszerűen leírni, hogy itt élünk a Földön, végezzük a mindennapi munkánkat, miközben a figyelmünk nem e világra összpontosul. Vágyakozunk az Úr iránt, de ez a vágy ki is elégül azzal, hogy mindennap kapcsolatban vagyunk VELE. Ez az állapot gyakorlatilag a megszentelődés.

Szentek lettünk!

Most lehet, hogy ez nagyképűen hangzik, de ha nem ismerjük el, hogy az Úr megszentelt bennünket, ha tiltakozunk ellene, akkor Istent sértjük meg. Ha viszont elismerjük, akkor az emberek rosszsallását vívjuk ki, hogy milyen beképzettek, illetve nagyképűek vagyunk. Pedig a tény tény marad!

De azt soha nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy mi valójában büntől **MEGTÉRT EMBEREK** vagyunk! Ennyiben különbözünk a még meg nem tért emberektől.

„Törekedj az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat. /2Tim. 2,22b/

„Őrizd meg a rád bízott kincset.” /1 Tim. 6,20.a/.

Az akarat

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?

Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Isténei.” /1Kor. 6,19-20./

Az akaratátadásról több írásban volt már szó.

Tudjuk, hogy az akaratunk függ a felfogásunktól! A felfogásunkat először, vagyis gyermekkorunkban, a közvetlen környezetünk, a családunk alakítja, majd később a tágabb környezetünk, úgymint az óvoda, az iskola, a munkahely, a szomszédok, a barátok stb. befolyásolják.

Lassan kialakul a egyéniségünk, és ez határozza meg, milyen döntéseket hozunk nap mint nap.

Az biztos, hogy életünk folyamán folyton igyekszünk arra, hogy „vezető szerepet” töltsünk be az akaratunk irányításával, vagyis önállóságra törekszünk a mindennapokban.

Ezért sokunknak lehetetlennek tűnhet Isten elvárása, hogy tényleg lemondjunk az akaratunkról.

Olyan felfoghatatlannak tűnik az egész! El se tudjuk képzelni, hogyan lehetne lemondani róla?

Az Úr tudja ezt és ebben is segítséget nyújt.

Mint már írtunk erről, Isten szabad akaratot adott nekünk.

De ez a „szabad” akarat mégsem szabad! Annyiban szabad, hogy eldönthetjük, hogy Isten akaratát választ-

juk-e, vagy a Sátán akaratát? Amíg ezzel a ténnyel nem vagyunk tisztában, addig hajlunk hol erre, hol arra, mikor melyik „inger” az erősebb, közben végig azt hisszük, hogy mi irányítjuk az életünket.

Minden egyes emberért szellemi harcok dúlnak!

Egy-egy lélek megmentésével dől el, hogy melyik „oldal” győzött.

Tehát az akaratunk addig „szabad”, ameddig el nem határozzuk, melyik utat választjuk! De vigyázzunk! Túl sokáig nem odázhatjuk el a döntést, mert egy idő után automatikusan a Sátán irányítása alá kerülünk!

Nagy kérdés az is, hogyha Istennek ajánljuk fel az akaratunkat, akkor mi lesz?

Ezt a gyakorlatban csak abban az esetben tudjuk megtenni, ha rájövünk arra, hogy mi képtelenek vagyunk irányítani az életünket. Ehhez az kell, hogy Jézus bebizonyítsa, hogy alkalmatlanok vagyunk a saját életünk irányítására, hiszen legtöbb esetben rossz döntéseket hozunk, hiszen kudarcot kudarokra halmozunk.

„... mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?” /Máté 7,11/

Amikor elérkezünk arra az álláspontra, hogy rossz döntéseket hozunk, akkorra nyilvánvalóvá kell hogy váljon: mindent, az életünket, a körülöttünk lévő eseményeket is Isten irányítja!

SEMMI SEM VÉLETLEN, ami történik velünk! Mindennek oka van!

Egyet kell tennünk, eleinte sokat kérdezni és kérni! /Később már nem kell, mert mindent időben tudni fogunk!/
/

Állandóan keressük, kutassuk az Urat!

Meg fog jelenni nekünk! Eddig, ha valami történt velünk, rögtön szaladtunk valakihez vagy valakikhez, hogy elújságoljuk az eseményeket vagy tanácsot kérjünk a problémáinkra.

Ezután már az Úrtól kell tanácsot kérnünk! Minden pillanatban töltsön el bennünket az a tudat, hogy Isten itt van velünk! Ha tudjuk, hogy velünk van, akkor a legnehezebb helyzetben se lesz nehéz eszünkbe idézni, hogy Isten mindent tud, és csak kérnünk kell a segítséget, hogy túljussunk azon a bizonyos nehézségen.

Lesz olyan eset is, amikor Isten nem hozhat ki bennünket egy-egy súlyos helyzetből, amiben éppen vagyunk, de akkor is legyünk tisztában azzal, hogy Isten itt van velünk! Segít átvészelni minden nehéz problémát!

Semmi sem történhet velünk Isten tudta nélkül!

De merjünk kérni, merjünk teljes bizalommal támaszkodni Rá!

Az aggodás „megöli” a hitet. Soha, semmilyen körülmények között nem szabad aggodnunk semmi felől! Isten túljuttat bennünket minden problémán!

Tegyük fel, hogy eljutottunk oda, amikor belátjuk ezt. Ebben az esetben, a tisztulás folyamatai után, a mi akaratunk „összeolvad” Isten akaratával, s ezáltal a szellemi csatornánk is megnyílik.

Az összeolvadás azt jelenti, hogy csak és kizárólag Isten akaratát akarjuk végrehajtani! Őrá figyelünk minden pillanatban, semmi nem térít el Tőle!

A tanulás időszakában egyre inkább átformálódik a gondolkodásunk, a felfogásunk. Azonban az igazi gyöke-

res változás a szellemi csatorna megnyílásával következik be.

Addig hisszük is, meg nem is, hogy Isten irányítja az életünket.

A szellemi élet megindulásakor egyre több csoda következik be. Alig hisszük el, hogy rajtunk teljesen kívül álló dolgok működnek és mindezek a mi javunkat szolgálják!

Sok olyan, józan ésszel megmagyarázhatatlan helyzetel találkozni, amikor embereket úgy használ fel az Úr, hogy azok nem is tudnak arról, milyen hatalmas segítséget nyújtanak másoknak!

Ezek és más csodák mindennap gyarapodnak, és ezt ésszel, logikával nem lehet felfogni! Hiszen ezek a józan ész határain kívül vannak.

Mert amit ésszel megértünk, azt meg tudjuk magyarázni, és amit meg tudunk magyarázni, azt uralni tudjuk.

Ezért minden, amit nem tudunk megmagyarázni, távol esik a mi uralmunktól, tehát azt egyedül Isten uralja.

Aki „ésszel” vagy „logikával” keresi Istent vagy élete értelmét, soha nem fogja megtalálni!

Azért csodálatos a hit, mert ésszel felfoghatatlan, mégis működik!

Nagyon nehéz mindezt érzékeltetni, hiszen csak az tudja, aki valóban végigment azon a bizonyos keskeny úton, kitartott a nehézségek idején, és mindig, mindenkor segítségül tudja hívni Jézust, sőt, hálát tud mondani akkor is, amikor bánat vagy súlyos kár éri!

Ne felejtsük el, hogy a keskeny út és a szoros kapu
tágas térre vezet! A nehézségek után jön a vigasztalás és
a kimondhatatlan öröm!

Angyali sereg

„A kereszténységben nem az a legfontosabb, amit cselekszünk, hanem a kapcsolat Istennel, és az a légkör, amit az teremt.” /Oswald Chambers/

Mindnyájan Isten kezében vagyunk!

Az életünk nem a miénk! Azonban itt a Földön mi döntjük el, hogy hogyan gazdálkodunk és mivel töltjük el azt a rövid időt, amit ajándékba kaptunk!

Figyelünk-e Istenre kellőképpen, vagy csak a saját önzésünk kielégítése a cél?

Még van lehetőség arra, hogy eldöntsük, mi, illetve Ki a fontos az életünkben!

Forduljunk az Úr felé és kérjük Őt, hogy vezessen bennünket az útján.

Az élet minden másodperce harc! Mi igazán nem tudjuk, vagy nagyon kevesen vagyunk tisztában azzal, hogy állandó, szüntelen harc folyik értünk, a Föld és az emberek birtoklásáért és uralmáért!

Láthatatlan seregek állnak egymással szemben, és hol az egyik erősödik meg, hol a másik, attól függően, hogy melyik „oldalnak” hány ember lelkét sikerül megnyernie?

Ezeket a seregeket mi nem látjuk, mert az Úr még nem nyitotta meg a szemünket.

Azonban a Bibliában volt már rá példa, hogy Isten megnyitotta egy-két próféta szemét, akik nagyon elcso-dálkoztak azon, amikor látták a mennyei és a sátáni seregeket szemben állni egymással.

Bizony, mi is elcsodálkozunk, ha mindezekkel tisztában leszünk!

A harc nem fejeződött be a próféták látomásánál, az folytatódik mind a mai napig!

Minden egyes ember lelkéért ádáz küzdelem folyik.

Mi is eldönthetjük egy-egy harc kimenetelét.

Legyünk éberek! Figyeljük meg, hogy egy-egy nehéz helyzetben milyen indulattal tudunk helytállni?

Ha haraggal, dühvel, mérgelődéssel, akkor sajnós a bukott angyaloknak, a gonosz szellemeknek adtunk erőt, energiát, és abban a szituációban nekik nyitunk „kaput”, hogy rajtunk keresztül bejöhessenek a mi világunkba és ők irányítsák először a mi életünket, majd mindazokét, akikkel kapcsolatba kerülünk.

Közben a mi erőnk egyre fogy! Elégedetlenekké válnunk, megbetegszünk, mindent, a jelent és a jövőt sötétben látjuk. Teljesen legyengülünk és nagyon kevés energiánk marad.

Tehát győzött a gonosz erő!

Ha viszont békésen, szeretettel, megbocsájtással tudunk kijönni egy-egy konfliktus-helyzetből, akkor Isten angyalainak serege győzött. Lehetőséget adtunk nekik arra, hogy általunk bejöhessenek a földi világba. De itt még gyengék és meg kell erősödniük! Nekünk kell erőt adnunk, meg kell erősíteni őket.

Hogyan? ***Imádkozással!***

Imádkozás által megnő az angyalok ereje és ezáltal lehetőséget adunk nekik, hogy legyőzhessék a bukott angyalokat és felülkerekedhessenek a gonosz erőkön.

Gyakorlatilag mindig az ima dönti el a harc kimenetelét!

Nagyon nehéz az imádkozásra koncentrálni, mert állandóan „megzavar valami”, elkalandoznak a gondolataink.

A Sátán nem akarja, hogy koncentrálni tudjunk az imádkozásra. Eszünkbe juttat különböző dolgokat, amelyeket a nap folyamán el kell végeznünk. Az is lehet, hogy elálmosít, szóval mindig csinál valamit, hogy megzavarjon bennünket imádkozás közben. Sajnos, többnyire sikerül is neki.

Ám, ha kitartóak vagyunk és minden zavaró tényező ellenére is igyekszünk az ima szövegére koncentrálni, akkor a Sátán elbukott. Ha tiszta, őszinte szívvel, vágyakozással és hálaadásokkal csak az ima szövegére figyelve imádkozunk, akkor nagyon nagy erő szabadul fel és ez az erő segíti az Úr angyalait a harc kimenetelében!

Nagyon fontos a szívből jövő ima!

Isten szeretete azzal is jár, hogy egyre jobban megértjük a bölcsességét. Fokozatosan betekintést kapunk az Ő világába és egyre jobban megnyílik előttünk ez a világ!

Sokszor elcsodálkozunk azon, hogy mennyire elembertelenedtünk. Mindenütt csak erőszak látható, hallható. Tragédiák sorozatával szembesülünk nap mint nap!

Pedig mennyit tudnánk segíteni egymáson, ha tisztában lennénk azzal, hogy nemcsak a gonoszság „ragadós”, hanem a szeretet is terjedhet, ha minél többet adunk belőle!

Mert ha csak a saját „szűkebb” környezetünkben, mint a család, munkatársak, szomszédok, vagy a bolti eladók, kapnak a mi szeretetünkből, akkor ők is tovább tudják

adni az ő „szűkebb” környezetükben a szeretetet, ami belőlünk „sugárzott”, és ez a szeretet-adás mindig tágabb és tágabb lesz.

Egyre több ember szabadulhat meg a gonosz indulataitól, nem beszélve arról, hogy imádkozás által egyre több ember szabadul meg a gonosz erők fogságából.

Imádság révén jön be az életünkbe Jézus Krisztus!

Imádság által válik az Úr egyre valóságosabbá, egyre erősebbé!

Imádság közben erősödik meg bennünk a Szent Lélek /Szellem/, és az imádság által tisztít meg fokozatosan minket a bennünk lévő rossz tulajdonságainktól, gonoszságainktól, bűneinktől!

Imádságunk által egyre több angyal jöhet rajtunk keresztül ebbe a világba, és imádságunk által válnak egyre erősebbé, legyőzhetetlenebbé!

Imáink által győznek a gonosz erők felett!

Imádkozásaink által meggyengül a Gonosz hatalom!

Ima által jön be rajtunk keresztül Isten országa!

Imádkozásunk által válhat a közvetlen környezetünk, a távolabbi környezetünk, talán a mi településünk, /óvatosan írom/ lehet, hogy az országunk, talán más országok is lakhatóvá, békéssé, áldottá!

Ha minél több ember imádkozik őszinte vágyakozással, akkor nem lesz utópia /elképzelt, lehetetlen/ Isten országának minél szélesebb, valóságosabb elterjedése.

Mert Isten országának előbb bennünk kell valósággá válnia! Ha bennünk megvalósult, akkor lehet szó arról, hogy minket felhasználva, általunk Isten másokat is megérint és öbennük is létrejön az Ő országa!

Ne felejtsük el, hogy a harc szüntelen folyik értünk!

Ezt ne nézzük tétlenül, hanem vessünk véget az aggódásnak és haladéktalanul kezdjünk bele egy teljesen új, nagyon izgalmas, gyönyörű életbe és rendszeres imádkozásba!

A legnagyobb parancsolat

„....Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.”

Mikor olvassuk Isten legfontosabb parancsolatát: szeresd Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből, teljes erődből, elgondolkozunk azon, hogy, hogy lehet így szeretni?

Vajon tudunk-e ennyire szeretni valakit?

Ha őszintén mérlegelünk, akkor rá kell jönnünk és be kell vallanunk, hogy nem tudunk.

Elsősorban azért nem, mert nincs állandó kapcsolata Istennek. Mi csak a családtagjainkat szeretjük, meg a barátainkat. Igaz azokat se mindig önzetlenül, mert valami érdekünk fűződik azokhoz, akiket szeretünk.

Azonban Isten azt akarja, hogy Őt még jobban, mindenkinél jobban és érdek nélkül szeressük! ***Ő legyen az EGYETLEN, akit igazán szeretünk!*** Ez bizony nagyon nagy elvárás Istentől. Vagy mégsem?

„Ezt mondja az Úr: Engem keressetek, és éltek!”
/Ám. 5,4./

Hogy lehet úgy szeretni, ha nem ismerjük Istent?

Úgy, hogy először felkelti az érdeklődésünket és elkezdjük kutatni, keresni Őt!

Először csak hallunk Róla másoktól, majd a Bibliában olvasunk Isten tetteiről.

Igazából a Biblia az első igazi útmutató, amelyen keresztül megismerhetjük az Atyát. Majd Jézus Krisztus által, aki imáinknak köszönhetően és az akaratunk átadása révén egyre sűrűbben van jelen az életünkben.

Egy idő után világossá válik, hogy már el se kell válnunk Tőle, hiszen itt van velünk a mindennapjainkban. Teljes lelki-szellemi társunkká válik.

Ha Jézus Krisztussal létrejön a napi kapcsolat, akkor egyre jobban megismerjük az Atyát is.

Amikor rátalálunk, helyesebben megengedi, hogy megtapasztaljuk az Ő csodálatos jelenlétét, akkor arra törekszünk, hogy minél többet megtudjunk Róla. Egyre többször érezzük meg Isten gyengéd szeretetét és törődését, amit állandóan érezni szeretnénk, mert ez olyan gyönyörű megtapasztalás, amit eddigi életünkben, Isten nélkül, még soha nem éreztünk és nem éltünk át! Ez a gyakorlati megelégedés.

Azt a szeretetet, amit kapunk Istentől, azt „visszaszározzuk” RÁ! Ezáltal jön létre a tiszta, igaz, nagyon bensőséges szeretet oda-vissza adása.

Ez azt jelenti, hogy amikor érezzük Isten túláradó szeretetét, azt hálával megköszönjük. Ilyenkor dicsőítjük az Istent, ilyenkor éneklünk szép énekeket és ilyenkor mondhatjuk el; hogy **szeretjük Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel!**

Másképpen ez nem megy! Lehet mondani, de valós alapja nem lehet a fenti megtapasztalások nélkül.

Újjászületünk!

Ezek szerint Isten sokkal többet ad vissza nekünk, mint amit mi egyáltalán adhatunk Neki! Bár nagyon nehéznek, olykor lehetetlennek tűnhet az akaratunk átadása,

ami tulajdonképpen nekünk lehetetlen megtennünk, de ha már megvan bennünk a vágy és fel tudjuk ajánlani az Úrnak, hogy tegyen velünk azt, amit jónak lát, akkor Ő abban is segít, hogy ezt a „makacs akaratunkat” valóban át tudjuk adni, amelyet Isten Szent Lelke /Szelleme/ tökéletesen megtisztít.

Ne ijedjünk meg, mert megmarad az akaratunk, nem veszik el, de fokozatosan megtisztul, mely által meg fog egyezni Isten akaratával! Ez pedig azt jelenti, hogy új, más emberekké válunk! Amik voltunk, az elmúlik, nem leszünk már ugyanazok többé! Ezután valóban megtapasztaljuk, hogy **ÚJ ÉLETET KAPTUNK ISTENTŐL!**

Immár tudunk önzetlenül szeretni, szelídek és alázatos szívűek lettünk! Megtalálható bennünk az **ÖRÖM képessége és SZABADOKKÁ váltunk! A FÉLELMEINK ELTŰNTEK!**

Feltétlen bizalom alakul ki Isten és köztünk, és tudjuk, hogy vigyáz ránk és nem érhet igazán baj bennünket. S ha mégis, akkor az Úr azt is a mi javunkra fordítja majd!

A legfontosabb:

„Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él. És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?”
/János 11,25-26./

„Krisztus megtörte a halál erejét, és az evangélium által világhosszagra hozta az elmúlhatatlan életet. /2Tim. 1,10./

Megkapjuk az ÖRÖK ÉLETET!

Hát kell ennél nagyobb ígéret? Eddig fogalmunk sem volt arról, hogyha meghalunk, mi lesz azután? Az nem

lehet, hogy semmi se lesz! Megszűnik, befejeződik minden?

Homályos elképzeléseink voltak az elmúlással kapcsolatban. Ezért sokan inkább nem is gondolkoznak azon, hogy mi lesz a földi „pályafutásuk” után, hiszen mindig volt valahogy! Azonban nem mindegy, hogy hova kerülünk!

Valóban valami történni fog, csak nem mindegy, hogy mi következik be az e világi életünk után!

Ha sikerül a földi életünkben újjászületnünk”, akkor biztosak lehetünk abban, hogy készen áll a másik „otthonunk”, ahol már nagy-nagy szeretettel várnak ránk!

Addig is, amíg mindez be nem következik, legyünk éberek, hogy kísértésekbe ne essünk, és figyeljünk mindig Jézus Krisztusra, nehogy egyetlen alkalmat is elszalasszunk azokból a lehetőségekből, amiket általunk akar végrehajtani!

Mindig szeressük Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel!

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukat munkálja.” /Róma 8,28./

Adok - kapok

„Senki sem jöhet énhozzám, csak ha az Atya vonzza.” /János 6,44./

Minden kapcsolatnak bizalmon kell alapulnia. Ha a bizalom elveszik, akkor már nem beszélhetünk semmiféle kapcsolatról.

Bármilyen hihetetlennek tűnik, de azt kapjuk vissza, amit adunk! Ez nemcsak az embertársainkra érvényes, hanem az Istennel való kapcsolatunkra is áll!

Tehát azt kapom vissza Istentől, amit én adtam, illetve adok Neki!

Ez azt jelenti, hogyha elhanyagolom Őt és úgy viselkedek, mintha nem is létezne, vagy esetleg a „rangsor-listámon” az utolsó helyen van, akkor az Ő listáján én is ott „kullogok” valahol hátul.

Ha fontosabb nekem a munkám, az előmenetelem, a pénz, a család, a szomszéd, egy jó film, buli, a barátok, stb. akkor Neki is minden más fontosabb lesz, mint én vagyok.

Egyszer el fog jönni az az idő, amikor rá kell döbbernünk erre a nagyon kézenfekvő igazságra!

Mindent visszkapunk, amit Istennel szemben cselekszünk!

Ha hanyagoljuk Őt, akkor Ő is hanyagolni fog bennünket. Ha szidtuk, megbántottuk Őt, akkor Ő is szidni és bántani fog a családtagjainkon, munkatársainkon, a közvetlen környezetünkön keresztül.

Mindent visszkapunk azért, hogy átérezzük, mi hogyan viselkedtünk, illetve viselkedünk Vele!

Ha nagyon fáj nekünk ez a bánásmód, akkor rájövünk, mennyire fájhatott Istennek is, ahogyan mi bántunk Vele!

Ezért se mindegy, hogy életünkben hányadik helyen áll Isten?

Panaszkodunk, mert tönkrement az életünk, nem úgy alakulnak a dolgaink, ahogy elképzeltük, ahogyan szeretnénk, pedig mi „mindent megtettünk”, hogy megmentjük a családjunkat, hogy megmaradjon a munkahelyünk, hogy egzisztenciálisan elérjük a magunk által felállított célt, de semmi sem úgy történik, ahogy elgondoltuk. Azért, mert Istent kihagytuk minden számításunkból!

Azonban, ha bevonjuk életünk minden apró részletébe, akkor felkészülhetünk arra, hogy előbb-utóbb helyreáll az életünk és minden tökéletesen működni fog!

Mert mi van akkor, ha kihagyjuk az Urat az életünk-ből? Káosz, szeretetlenség, félelem, hiányérzetek, elégedetlenség, magány stb.

Eleinte úgy látszik, hogy rendben mennek a dolgok, azután minden összeomlik.

Azonban, ha állandó figyelemmel vagyunk Isten felé, akkor kezd „magától értetődő” lenni minden. Még a kilátástalan helyzetek is rendbe jönnek! Csak merjünk bízni Istenben!

Sokszor felmerül bennünk a kérdés, hogy mit, miért enged meg Isten? Miért engedi, hogy tragédiák történjenek meg, hogy egyes népek, népcsoportok éhezzenek, nyomorogjanak, miért vannak gyilkosságok, miért vannak háborúk?

Azért, mert nem hívják Isten nevét segítségül! Nem kérnek Isten segítségéből, törődéséből!

Ha nem kérnek, nem is kapnak! Csak az kap, aki kér!

Minden az akaratunktól függ!

Isten csak nagyon ritka esetben avatkozik be az életünkbe! Többnyire ránk bízza a döntés jogát. Bár ez sem igaz teljesen, mert valamilyen úton-módon felhívja magára a figyelmünket, csak mi sajnos hajlamosak vagyunk arra, hogy ne törődjünk ezekkel a tényekkel.

Nagyon szeretne mindnyájunkat megmenteni, de ha mi nem akarjuk észrevenni Őt, akkor hiába akarja!

Csak nehogy késő legyen rádöbbenünk arra, hogy milyen balgák voltunk, mert nem ismertük fel időben, pedig olyan nyilvánvaló volt a segíteni akarása!

Nagyon sok felesleges szenvedéstől, csalódástól, kudarcától és nagyon sok fájdalomtól kímélnénk meg magunkat, ha hagynánk, hogy Isten irányítsa az életünket!

Javaslom, hogy most ülünk le és gondoljuk végig, hogy hogyan akarjuk ezután élni az életünket?

Tudatosan figyeljük meg, hogy ebben a pillanatban kik vesznek minket körül, milyen a kapcsolatunk velük, és ők hogyan viszonyulnak hozzánk?

Bármilyen legyen is az eredmény, többnyire azt kapjuk vissza, ahogyan mi viselkedünk vagy viselkedtünk Istennel és Jézus Krisztussal!

Ha bántanak bennünket a családtagok, akkor biztosak lehetünk abban, hogy mi is egykor megbántottuk az Urat!

Ha nem törődnek velünk, akkor valószínű, hogy mi se törődtünk az Úrral.

Ha becsapnak, átvernek bennünket, akkor mi is becsaptuk az Urat.

Mindent visszkapunk!

Visszkapjuk azt, amit mi adtunk vagy adunk Neki!

Ami még rosszabb, hogy halmozottan kapunk vissza mindent!

Térjünk meg most az Úrhoz! Ajánljuk fel és engedjük át az életünk irányítását, és meglátjuk, hogy nem fogunk csalódni, hiszen kapjuk a szeretet, a megelégedés, a béke, a biztonság és az öröm ajándékát!

Hogyan figyelhetünk állandóan az Úrra?

Nem egyszerű a dolog, de gyakorlással, állandó kontrollal /magunk ellenőrzésével, figyelésével/ egy idő után már szinte „automatikusan” és folyamatosan megy minden.

Az első lépés, amikor felkelünk, adjunk hálát Istennek, hogy eljött az új nap!

Majd kezdjük a napot Biblia-olvasással és imádkozással. Ima alatt kérjük, hogy az Úr vigyázzon ránk azon a napon és vezesse, irányítsa az akaratunkat. **„Legyen meg mindenkor az Te akaratod.”**

Legalább egy, másfél órával hamarabb keljünk fel, hogy legyen időnk nyugodtan kettesben lenni az Úrral! Ez az az idő, amikor kialakulhat egy nagyon bensőséges kapcsolat közöttünk és ezt az időt nem szabad sajnálnunk Rá!

Megéri, hogy korábban keljünk fel, mert nagyban befolyásolja az előttünk álló napot! Ez a „befektetés” megtérül!

Ha a nap folyamán bármivel kapcsolatban kérdések merülnek fel bennünk, nyugodtan merjünk kérdezni Istentől. Még aznap, néhány órán, de lehet, hogy néhány percen belül megkapjuk a választ.

Délben, ha van egy kis időnk, akkor keressünk egy nyugodt helyet, ahol tudunk imádkozni és hálákat adni.

Kérjünk védeettséget, hogy ellen tudjunk állni a kísértéseknek! Ugyanis a nap folyamán sok-sok próba elé vagyunk állítva. Ezek a próbák azért vannak, hogy lássa Isten, mennyire adtuk át az akaratunk irányítását Neki.

„Én döntöm-e el, hogyan kezelem a felmerülő problémát? Azonnal, vagy rábízom az Úrra, hogy Ő oldja meg azt a bizonyos helyzetet?”

A napunk további menete a döntésektől függ, hogy jól folytatódik-e vagy sem?

Ha sikerült egy akadályt leküzdenünk, ne pihenjünk meg, mert ha nem vagyunk éberek, akkor a következő problémára már lehet, hogy nem úgy reagálunk, ahogyan kellene!

Mindig, szüntelenül legyünk éberek!

Este, amikor minden elcsendesedik, akkor szintén hálával köszönjük meg az elmúlt napot, akár jól, akár rosszul végződött!

Ne felejtjük el, hogy a SZÜNTELEN HÁLADÁSSAL hívhatjuk be az Urat az életünkbe!

Ha nem úgy alakultak a dolgaink, ahogyan szerettük volna, akkor kérjünk segítséget a problémáink megoldására! Nem biztos, hogy az a jó, amit elképzelünk, és nem biztos az sem, hogy Isten úgy oldja meg a problémáinkat,

ahogy elgondoljuk, de az biztos, hogy megnyugtató módon fog rendeződni minden ügyünk!

Higgyük el, hogy megoldódik minden! Imádkozás után pedig megpihenhetünk, hiszen kapjuk a vigasztalást, a megkönnyebbülést, a szeretetet és a belső békét!

Ima

„Ti azért így imádkozzatok: Mi atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

És ne vigyél minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!” /Máté 6,9-13./